

Dormir al carrer: causes i futur

Cent pisos buits per cada persona sense llar

A FONS PÀGINES 1 a 3

Raquel Alquézar

“La banca ètica no es planteja especular”

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d▶ N237

13 de juliol de 2011

www.setmanaridirecta.info · 1.70

Garzón s'integra al comitè de prevenció de la tortura

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2-3

Entitats de drets humans ho consideren 'vergonyós'. Tres-centes persones comunicades sota les seves ordres han denunciat tortures mai investigades

Activistes de les entitats Equanimal i Igualdad Animal es van manifestar a la plaça de Sant Jaume per exigir l'alliberament dels seus companys

Tres animalistes empresonats per alliberar bisons

AIXÍ ESTÀ EL PATI • PÀGINA 11

La indignació no marxa de vacances

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINES 9.10 | AGENDA

- **Mobilitzacions contra les retallades**
- **Aturem desnonaments**

Juliol

				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

RT#15M, llibre coral de les acampades

EXPRESSIONS • PÀGINA 18

Està corrent per la xarxa un nou projecte de mecenatge col·lectiu o crowdfunding. Sota el títol *RT#15M: connectades a la xarxa, coordinades a les places*.

el llibre és una suma d'imatges i piulades (o twitts) que es van poder recollir durant l'esclat del moviment del 15-M. Es vol implicar el màxim de gent possible en el procés creatiu, al temps que es preserva la memòria col·lectiva.

, estirant del fil

EUROPA · EL JUTGE QUE MÉS HA EMPARAT LA TORTURA ÉS ARA Membre DEL COMITÈ EUROPEU QUE INTENTA IMPEDIR AQUESTA PRÀCTICA

L'Estat espanyol cola Baltasar Garzón al màxim òrgan continental contra la tortura

Les associacions de drets humans consideren “vergonyant” el nomenament. 300 incomunicades sota les seves ordres han denunciat tortures davant seu i mai no han estat investigades

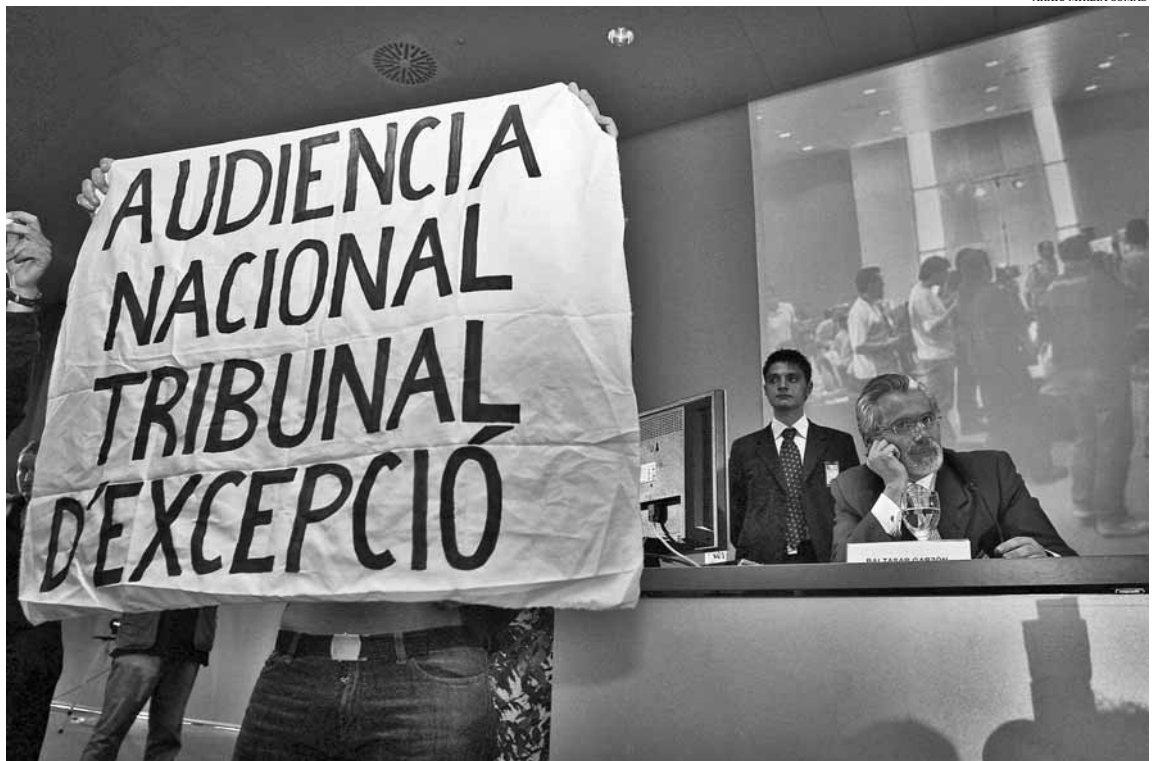
David Fernández

estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Després de força intents, el PSOE va aconseguir sortir-se amb la seva i colar el jutge Baltasar Garzón en un organisme internacional de drets humans: el prestigiós Comitè per a la Prevenció de la Tortura i dels Tractes Inhumans o Degradants (CPT) del Consell d'Europa. La pressió *in situ* del representant de l'Estat espanyol va aconseguir, el 6 de juliol, que 30 dels 47 vots del consell de ministres de l'OCDE fossin en suport del jutge estrella. El vot, però, desoia la Subcomissió de Drets Humans de l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa que s'havia fet prèviament i que s'hi havia oposat i havia relegat Garzón, per indicació expressa del president del CPT Mauro Palma, a la darrera posició de la terna presentada. Fins i tot, l'associació europea Preeminència del Dret ha demanat al consell de ministres de la UE que revoqui la decisió perquè Garzón no disposa de l'“elevada moralitat exigida” per ser membre de l'organisme.

El 27 d'abril, 23 organitzacions de defensa dels drets humans d'arreu de l'Estat ja van mostrar el seu rebuig

Amb una certa antelació, el 27 d'abril, 23 organitzacions de defensa dels drets humans d'arreu de l'Estat van mostrar públicament el seu rebuig “directe i específic” a la candidatura de Garzón al CPT i van qualificar el magistrat com a “persona no apta per participar d'una institució la tasca de la qual se centra en la prevenció de la tortura”. En un manifest conjunt (signat per entitats catalanes com la Comissió de Defensa del Col·legi d'Advocats, Justícia i Pau, l'ACAT, Memòria contra la Tortura, l'OSPDH de la UB o Alerta Solidària), les entitats de la societat civil recordaven que l'Audiència Nacional des d'on ha exercit Garzón és “l'heredat directe del Tribunal d'Ordre Públic del règim dictatorial fran-

Un grup d'activistes desplega pancartes contra l'Audiència Nacional i Garzón durant la visita del jutge al Fòrum de Barcelona, celebrat l'any 2004

quista”. Les entitats, que han aollit la decisió des de la indignació, posaven de relleu les contradiccions paradoxals del nomenament i apel·laven al currículum acumulat pel magistrat. Des de la seva activitat al capdavant del Jutjat Central d'Instrucció número 5 de l'Audiència Nacional (1988-2010), Baltasar Garzón ha ordenat la detenció de centenars de persones sota la legislació antiterrorista, moltes de les quals van denunciar haver patit tortures inenarrables.

300 denúncies que mai no s'han investigat

Entre 1994 i 1997, 200 persones basques van ser detingudes sota el règim d'incomunicació antiterrorista per ordre del titular del Jutjat d'Instrucció número 5 de l'Audiència Nacional. 117 d'elles van denunciar unes tortures que mai no van ser investigades, segons les indagacions detallades del periodista Pepe Rei. Entre 2000 i 2010, 151 persones basques més van tornar a denunciar

tortures davant seu. Endebades. Sumades les denúncies dels independentistes catalans de 1992 i les de les persones detingudes acusats de gihadisme, aquest setmanari estima un mínim de 300 denúncies de tortures que Baltasar Garzón ha escoltat, de viva veu, al seu despatx judicial. Però mai no va ordenar investigar-ne cap.

Aquesta pràctica de mirar a l'altra banda és, de fet, la que va dur el Tribunal Europeu de Drets Humans d'Estrasburg (TEDH) a condemnar l'Estat espanyol en dues ocasions per no investigar les denúncies per tortures produïdes sota operacions ordenades pel jutge. La primera condemna es va produir en relació a la ràtzia ordenada la vigília dels Jocs Olímpics de 1992. Quinze independentistes catalanes van dur la seva denúncia fins a Europa, que el novembre de 2004, dotze anys després, va sentenciar que s'havia violat l'article 3 del Conveni de Drets Humans per “l'absència d'una investigació oficial efectiva”.

Del 1992 al 2002

El 8 de març, el Tribunal d'Estrasburg va tornar a insistir en el mateix sentit i va condemnar de nou l'Estat espanyol per no investigar la denúncia per tortures interposada pel jove basc Aritz Beristain el setembre de 2002. La incomunicació havia estat

ordenada pel jutge Garzón. L'alt tribunal europeu condemnava Madrid –i de retruc, Garzón– per tornar a vulnerar l'article 3 del conveni i per no haver “desenvolupat una investigació profunda i extensa”.

Fins i tot el Tribunal Suprem espanyol va anul·lar, el febrer passat,

> Montalbán va acusar el ‘superjutge’ de mirar cap a una altra banda

El 1995, el desaparegut Manuel Vázquez Montalbán va dedicar la seva columna a *El País* a la pràctica sovintejada del jutge de mirar cap a una altra banda. En un article titulat “Garzón”, amb el rerefons de les tortures patides per Zigor Laredonda, Montalbán assenyalava que el jutge no s'havia ni immutat davant la denúncia del jove. “No immutar-se vol dir: ‘A mi, plim, yo duermo en píkolin’”, afirmava. L'article cloïa: “Sense confiança en la capacitat integradora del sistema ni en les expectatives de futur, almenys cal exigir que no et posin una bossa de plàstic al cap, que no et colpegin amb una guia telefònica, que no et diguin que violaran la teva núvia si no cantes i que no t'amenacin que t'electrocutaran els collons (...). I cal demanar, també, que els jutges, quan els expliquis aquestes coses, s'immutin”. Justament tot el contrari de l'estil Garzón.

> **El nomenament del jutge Baltasar Garzón com a membre del Comitè per a la Prevenció de la Tortura del Consell d'Europa ha indignat les entitats de defensa dels drets humans compromeses amb l'eradicació de la tortura. Una *plulada* del cantautor Pau Alabajos a Twitter ho sintetitzava sense embuts: “Si Garzón és membre del CPT, Francisco Camps hauria de ser membre honorífic de la fiscalia anticorrupció”. Les reaccions no s’han fet esperar.**

, estirant del fil

una sentència contra cinc veïns de Vilanova i la Geltrú acusats de gihadisme, una causa instruída per Garzón. L'alt tribunal espanyol declara no vàlides les declaracions dels acusats per "la sospita molt fundada i sòlida que (...), tancats i incomunicats, haguessin estat objecte de maltractament físic i/o psicològic amb la finalitat que fessin les seves declaracions davant el jutge instructor en determinat sentit". La sentència ampliava la sospita de maltractament a tots els detinguts en aquella operació, 22 en total, "incloent un testimoni protegit".

Qüestionat internacionalment
El rol còmplice del jutge Garzón amb la tortura ha estat criticat reiteradament per diferents organismes internacionals de drets humans, des de fa dècades. El 1992, el Comitè contra la Tortura de l'ONU (CAT) va denunciar la no investigació de les tortures sofertes per Encarnación Blanca Abad , denunciades davant Garzón. El CAT, que va esmenar directament la pràctica jurídica de Garzón, estimava que la no investigació d'aquelles violava els articles 12 i 13 de la Convenció de Drets Humans. El mateix CPT del qual ara formarà part el va criticar el 1994, tot recordant la seva actitud obstructcionista i l'escassa col·laboració dispensada. El jutge els va fer esperar vuit hores a l'Audiència Nacional i, finalment, els va facilitar una informació deficitària i incompleta. El 1997, un nou informe del CPT criticava Garzón en relació a les tortures sofertes per Josu Arkauz i indicava que no havia aplicat totes les recomanacions internacionals. En aquella ocasió, sense haver investigat res, Garzón va respondre que "no hi havia l'evidència més mínima de maltractament". Aquest és argument habitual emprat per un jutge que sempre va més enllà i se supera a si mateix.

Durant el desè aniversari de la creació del CPT, Garzón va afirmar que no calia investigar les tortures

Diverses activistes històriques de la defensa dels drets humans han recordat a la DIRECTA que, el 1998, amb motiu del desè aniversari de la creació del CPT, Garzón va intervenir per afirmar que la tortura no existia a l'Estat espanyol, que totes les denúncies eren "falses" i que responien a una "estratègia terrorista preconcebuda", motiu pel qual no calia investigar res. La intervenció va commoure les assistents, però no hi va haver possibilitat de rèplica

perquè Garzón va fer la seva intervenció i va marxar. Totes les intervencions posteriors van qüestionar les paraules del jutge i el president del CPT s'hi va referir afirmant que totes les denúncies, sense excepció, havien de ser investigades.

Baltasar Garzón ha empresonat activistes i periodistes que, posteriorment, han estat absolts

Amb tot, no és el primer cop que l'Estat espanyol situa un responsable de la lluita antiterrorista sota l'ombra de la sospita en un organisme internacional de drets humans, com a recompensa pels serveis prestats. El 2006 va aconseguir ubicar l'exfiscal general Leopoldo Torres al Subcomitè per a la Prevenció de la Tortura. Torres va ser el fiscal del silenci dels GAL que va posar traves permanents a la investigació del terrorisme d'Estat. L'exfiscal, que va acabar defensant -com a advocat- imputats en sumaris dels GAL, també està rere la desaparició de l'informe *Navajas*, l'informe del fiscal guipuscoà que vinculava el museu dels horrors d'Intxaurrenondo amb el narcotràfic i el contraban.

Persecució política, també
Mereix una menció a banda el paper del jutge Baltasar Garzón en relació al País Basc i la suspensió efectiva de drets civils i polítics, la detenció sense proves o l'empresonament preventiu d'activistes i periodistes que, posteriorment, han estat absolts. L'equiparació de la desobediència civil amb un delicte de terrorisme (cas Fundació Joxemi Zumalabe), l'obsessió amb el periòdicista Pepe Rei (detingut tres cops, dos empresonat i mai condemnat) o el tancament de tres mitjans de comunicació bascos (*Egin*, *Egin Irratia*, *Ardi Beltza*) -per citar només tres casos- també omplen la seva trajectòria de vulneració de drets i garanties. Anecdòtic final, un dels centenars de persones basques assetjades per Garzón recorda una trobada particular, un mes abans de ser detingut i empresonat injustament durant un any (i absolut nou anys després). La trobada va succeir al Parc Natural de Sant Maurici l'any 2002. Després d'una llarga excursió, van arribar a un dels refugis, que estava pres per 4x4. Se sentia gresca. Ampolles i copes a la sobretaula. I algú que cantava la *ranchera*: "*Con dinero o sin dinero, hago siempre lo que quiero / yo soy el rey mi palabra es la ley*". Qui cantava, efectivament, no era cap altre que Baltasar Garzón.

Sis veus contra el jutge

JORGE DEL CURA COORDINADOR DEL CENTRE DE DOCUMENTACIÓ CONTRA LA TORTURA (CDDT) DE MADRID
“Ha primat la ‘raó d'Estat’”
“La designació espanyola de Garzón, un dels màxims avaladors de la comunicació a l'Audiència Nacional, podria anar dirigida a contrarestar les crítiques periòdiques que han fet, informe rere informe, els organismes internacionals de drets humans i, particularment, el CPT. Uns informes on es denuncia la persistència de la pràctica de la tortura i el paper fonamental que hi juga el règim de detenció incomunicada, on Garzón ha tingut un paper clau. Mai no ha investigat cap de les denúncies que ha sentit. Un cop més, ha primat la *diplomàcia*, la *raó d'Estat* i les pressions polítiques”.

JAUME ASENS ADVOCAT I VOCAL DE LA COMISSIÓ DE DEFENSA DEL COL·LEGI D'ADVOCATS DE BARCELONA
“És un despropòsit i un insult a les víctimes del maltractament policial”
“Nomenar Garzón al CPT és com triar Strauss-Khan per a un organisme contra el maltractament de les dones. Un insult a les víctimes del maltractament policial i, fins i tot, al mateix CPT on ara s'incorpora. Garzón ha contribuït com pocs a l'erosió de la presumpció d'innocència, a l'abús de la presó preventiva i a l'empresonament de centenars de persones declarades innocents un temps després. Creuades contra la dissidència que li van valdre el reconeixement de la dreta i del sector més espanyolista de l'esquerra. Tampoc no ha tingut cap objecció a l'hora d'emprar autoinculpacions arrencades per la força a Guantánamo. Amb una mà les critica, amb les altres les utilitza”.

RAMON PIQUÉ TORTURAT EL 1992 DURANT L'OPERACIÓ GARZÓN I MEMBRE DE MEMÒRIA CONTRA LA TORTURA
“És una paradoxa que formi part d'un òrgan que l'ha denunciat”
“El 1992, 30 independentistes vam ser torturats i ho vam denunciar davant un Garzón instal·lat sempre en la negació de la tortura. A més de les lesions visibles que molts presentàvem, li vam traslladar el tracte rebut a mans de la Guàrdia Civil. Es va limitar a demanar un informe al guàrdia civil instructor, que va concloure que les nostres lesions eren fruit d'autolesions. Un altre tema complex és el suport que rep de víctimes de la tortura d'alguns països sud-americans: som capaços d'entendre-ho malgrat ens faci mal. Però això no pot ser cap obstacle per denunciar l'actitud profundament hipòcrita de Garzón”.

JULEN ARZUAGA ADVOCAT I MEMBRE DE BEHATOKIA (OBSERVATORI BASC DE DRETS HUMANS), PROCESSAT PER GARZÓN I ABSOLT
“Garzón ha fet molt de mal a aquest poble”
“Garzón ha fet molt de mal a aquest poble. El seu nom es vincula directament a l'arbitrarietat en la justícia: del 18/98 fins a Bateragune. I per això indigna qualsevol reconeixement que rebi: de fet, la tortura persisteix per la hipocresia de tipus com Garzón. I ara que Garzón posa com *indignat*, caldria recordar que Stéphane Hessel s'ha solidaritzat amb Aurore Martín, militant de Batasuna a Ipar Euskal Herria perseguida, precisament, per ordre de Garzón. Sí i clar: és temps d'indignar-se. Però també contra Garzón i allò que representa”.

ANE ITUIÑO ADVOCADA I MEMBRE DEL TORTURAREN AURKAKO TALDEA DEL PAÍS BASC
“És una vergonya i un exercici de cinisme”
“Del que no cal dubtar, però, és que és un erudit en matèria de tortura: centenars de persones han passat davant seu i han denunciat la bossa, els cops, els elèctrodes, els simulacres de violació. Garzón ha estat una peça clau en la política repressiva contra Euskal Herria. Ha estat un cooperador necessari del delicte de tortura, responsable directe del que succeïa durant la comunicació, a través de la qual s'ha empresonat centenars de militants. Sense oblidar que ha arribat a criminalitzar la denúncia de tortures. Només el fet de proposar-lo ja constitueix una vergonya i un exercici de cinisme”.

AUGUST GIL MATAMALA JURISTA
“No només ha mirat a una altra banda; també s'ha aprofitat de la tortura”
“La designació de Garzón és, des de tots els punts de vista, una molt mala notícia. És clarament desmoralitzadora, tanta frivolitat i irresponsabilitat. Durant 25 anys, Garzón ha pres declaració personalment i ha vist les seqüeles de les tortures sofertes per desenes de persones. En cap cas que jo conegui va complir la seva obligació d'obrir diligències d'investigació. Però això no és el més greu. A més d'abstenir-se de tota actuació, Garzón ha aprofitat sistemàticament les declaracions dels imputats procedents d'interrogatoris denunciats com a il·legals per bastir les seves acusacions i fonamentar els processos. El 1992, vaig assistir els independentistes detinguts. No oblidaré mai la indiferència glacial de Garzón davant l'evident sinceritat i espontaneïtat de les denúncies d'aquells homes destrossats, que mostraven els senyals inequívocs del que havien sofert. Un jutge capaç de mirar cap a una altra banda en una situació semblant està inhabilitat del tot per treballar en la prevenció de la tortura a cap nivell”.

Les entrevistes íntegres les podeu trobar publicades al bloc de la DIRECTA blocs.mesvilaweb.cat/estirantdelfil

, impressions

Serge Latouche · Professor emèrit d'economia a la Universitat d'Orsay i objector de creixement
opinio@setmanaridirecta.info

La doble impostura de la 'rilance'*

* Transcripció de la conferència
oferta a l'Eurocambra a Brussel·les

Què és la *rilance*? És el s'ha proposat a la cimera (G8/G20) de Toronto, un programa que anuncia, de manera simultània, tant la reactivació econòmica com l'austeritat. La cancellera alemanya, Angela Merkel, defensava una política vigorosa de rigor i d'austeritat. El president nord-americà, Barack Obama, amb por de trencar la tímida represa de l'economia mundial i estatutidència amb una política deflacionista, defensava la reactivació raonable. L'acord final es va fer sobre una síntesi coixa: la reactivació controlada en el rigor i l'austeritat temperada per la reactivació. La ministra francesa d'Economia, que encara no era presidenta de l'FMI, Christine Lagarde, va llançar llavors el neologisme "*rilance*" (contracció de rigor i reactivació, en francès *riguer i relance*). Amb això, se situava al mateix nivell que el conseller del president Sarkozy, Alain Minc, qui, preguntat sobre què calia fer davant de la crítica situació generada per la desestabilització dels estats pels mercats financers, que els mateixos estats venien de salvar de la desfeta, se li va acudir una fórmula remarcable: calia pitjar al mateix temps el fre i l'accelerador.

Sortir de la religió del creixement és un posicionament totalment oblidat a curt termini

Així doncs, denunciar la imposició d'aquest programa constitueix un triple desafiament per a mi: en primer lloc, parlar en el recinte del Parlament Europeu a Brussel·les -temple de la religió del creixement- des d'una posició iconoclasta, el decreixement, d'un tema del que, a més, no en sóc especialista, Grècia i la crisi del deute sobirà.

En segon lloc, parlar en aquest lloc -temple de la política- a partir d'una posició de "savi", representant la distinció i l'anàlisi de Weber, segons l'ètica de la convicció i no l'ètica de la responsabilitat.

Per últim, donar suport a un punt de vista paradoxal: ni rigor ni reactivació.

Rebutjar el rigor o l'austeritat és una posició sobre la que puc, almenys, trobar aliats (tot i que

minoritaris) tant entre els economistes, per exemple, Frédéric Lordon, com entre els polítics, per exemple, J.-L. Mélançon, en el seu actual programa.

Rebutjar la recuperació del creixement productivista i sortir de la religió del creixement és un posicionament, admès per alguns ecologistes a llarg termini, però totalment oblidat a curt termini. No obstant, és aquest triple desafiament el que intentaré respondre, representant les dues negacions, la del rigor i la de la reactivació.

No al rigor: refús de l'austeritat

La crisi grega s'inscriu en el context més ampli de la crisi de l'euro i d'Europa. I, per suposat, d'una crisi de la societat de consum, és a dir, que conjuga una crisi financera, econòmica, social, cultural i ecològica. La meua profunda convicció és que, resolent la crisi d'Europa i de l'euro, si no es resol la de la societat consumista, sí que es posarà fi a la crisi grega; en canvi, si es manté a Grècia per perfusió a cop de préstecs condicionats als cicles cada cop més forts d'austeritat, ni se salvarà Grècia ni se salvarà Europa i s'haurà sumit els pobles en la desesperació.

Rebutjar l'austeritat suposa, en primer lloc, aixecar dos tabús situats en els fonaments de la construcció europea: la inflació i el proteccionisme. El projecte del decreixement, el de construir una societat d'abundància frugal o de prosperitat sense creixement, implica rehabilitar aquests dos conceptes que havien estat objecte de polítiques sistemàtiques en el passat. Les polítiques tarifàries sistemàtiques de construcció i reconstrucció de l'aparell productiu, de defensa de les activitats nacionals i de protecció social, i les de finançament del dèficit pressupostari per un recurs raonat de l'emissió de moneda generant aquell "lleuger augment del nivell de preus" (inflació moderada) promogut per Keynes, han acompanyat l'excel·lent creixement de les economies occidentals de després de la guerra, el que a França es va anomenar "les Trenta Glorioses" -l'únic període de la història moderna en què la classe

treballadora ha gaudit d'un relatiu benestar.

Aquests dos instruments han estat proscriuïts per la contrarevolució neoliberal i les polítiques que les han volgut promoure avui són anatemitzades, inclús si tots els governs que poden hi recorren de manera més o menys subreptícia i insidiosa.

Com tots els instruments, el proteccionisme i la inflació poden tenir aspectes negatius i perversos -i són, sobretot, aquests els que desta-

quen- però és indispensable un recurs intel·ligent per resoldre de manera satisfactòria les crisis actuals des d'un enfocament social. S'ha d'evitar la catàstrofe d'una austeritat deflacionista però també el desastre assegurat de la represa productivista.

Ara bé, per fer-ho, avui, és precis sortir de l'euro, sent impossible reformar-lo. És precis que la moneda trobi el seu lloc: servir i no subjugar. La moneda pot ser un bon servidor però sempre serà un mal amo.

Remarquem, primerament, que la reactivació de Lagarde no és la reactivació productivista de l'economista Joseph Stiglitz, sinó que és la reactivació de l'economia de casino, la de l'especulació borsària i immobiliària, essencialment.

Per als governs, l'eslògan "reactivació i austeritat" significa la reactivació per al capital i l'austeritat per a la població. En nom de la reactivació, d'altra banda molt il·lusòria, de la inversió i de la feina, s'abaixen o se suprimeixen les càrregues socials, la taxa professional i l'impost sobre beneficis de les empreses.

Es renuncia a tota imposició dels beneficis bancaris i financers, mentre que l'austeritat ataca frontalment la classe assalariada i les classes mitges amb ingressos baixos; representa la reducció de les prestacions socials i la reculada de l'edat legal de jubilació (i, concretament, la disminució del seu import). Per completar el quadre i preparar la mítica recuperació, es desmantellen per sempre més els serveis públics i es privatitza a la primera de canvi tot allò que encara no ha estat privatitzat, amb la supressió massiva de llocs de treball (educació, sanitat, etc.). Assistim a una estranya competència masoquista perseguint l'austeritat. El país A anuncia una reducció dels salaris del 20%, ràpidament, el país B anuncia una rebaixa del 30%, mentre que el país C, per no quedar-se enrere, s'apressa a afegir mesures encara més rigoroses. Obligats per la publicitat omnipresent de consumir encara més, sense tenir-ne els mitjans i endeutant-se sense perspectiva possible de retorn, caldria, d'algun manera, expiar la pseudofesta consumista alimentant-la en la morositat.

Aquestes polítiques d'estúpida austeritat no poden engendrar res més que un cicle deflacionista precipitant la crisi que una recuperació purament especulativa no podrà impedir; i els estats exsangües ja no podran salvar els bancs a cop de milions de dòlars.

Aquestes polítiques no només són immorals sinó absurdes.

Tindrem la desfeta de l'euro, d'Europa i una catàstrofe social.

A l'espera d'aquesta eventualitat, si els objectors del creixement poguessin gestionar els assumptes grecs, quines serien les seves polítiques? El rebuig pur i dur del deute, és a dir, mort el gos, morta la ràbia. Tanmateix, aquesta solució radical, que no s'ha d'excloure i que comptaria amb el favor dels decreixentistes, exposaria el país al caos. El problema és que, a la pràctica, la crisi d'endeutament dels estats no és més que una part del problema. La resposta teòrica a la qüestió del deute dels estats que, fins i tot per als més endeutats, és de l'ordre de l'import del PIB, és més fàcil de donar que aquella altra en relació amb la solució de la inflació mundial dels crèdits nascuts de l'especulació financera. L'amenaça de risc sistemàtic és lluny d'haver-se superat.

En el que concerneix al deute públic, la seva anul·lació amenaçaria amb afectar no només els bancs i els especuladors, sinó també, directament o indirectament, els petits estalviadors que han confiat en l'Estat o als que el seu banc els ha encomanat la compra de títols dubtosos. Una reconversió negociada (el que equival a una bancarrota parcial), com la que es va fer a l'Argentina després de la caiguda del peso, o una auditoria, com proposa Eric Toussaint i un seguit d'ONG, per determinar la part abusiva del deute, seria preferible. Fins i tot es pot preveure el manteniment dels títols per als petits

Tindrem la desfeta de l'euro, d'Europa i una catàstrofe social

portadors i una depreciació d'entre el 40 i el 60 % per als altres, o recórrer a un *haircut* fiscal. Per saldar el deute restant, no aniria malament un augment de la recaptació fiscal a través d'una injecció excepcional sobre els beneficis financers, com en el cas d'Hongria, i situar la fiscalitat progressiva amb, en el cas francès, l'abandó real de l'escut i les despeses fiscals desorbitades. En una societat de creixement sense creixement, el que es correspon més o menys amb la situació actual, l'Estat és condemnat a imposar a la ciutadania l'infern de l'austeritat; primerament amb la destrucció dels serveis públics i la privatització del que és encara possible vendre. Fent això es

corre el risc de crear una deflació i d'entrar en el cicle infernal d'una espiral depressiva. És precisament per evitar això que cal sortir d'una societat de creixement i construir una societat de decreixement.

No a la reactivació: escapar de la religió del creixement

Pensant en l'amenaça de la reactivació econòmica, bons esperits com Joseph Stiglitz, preconitzen les velles receptes keynesianes de la recuperació del consum i de la inversió per reprendre el creixement. No és una teràpia desitjable perquè el planeta ja no ho pot suportar més; impossible també, perquè, a conseqüència de l'exhaustió dels recursos naturals, des dels anys setanta, els costos del creixement són superiors als seus beneficis. Els guanys descomptables de la productivitat són nuls o quasi nuls. Caldria privatitzar i vendre les darreres reserves de vida social i fer créixer el valor d'una massa igual o rebaixada dels valors d'ús, per perllongar alguns anys més la il·lusió del creixement.

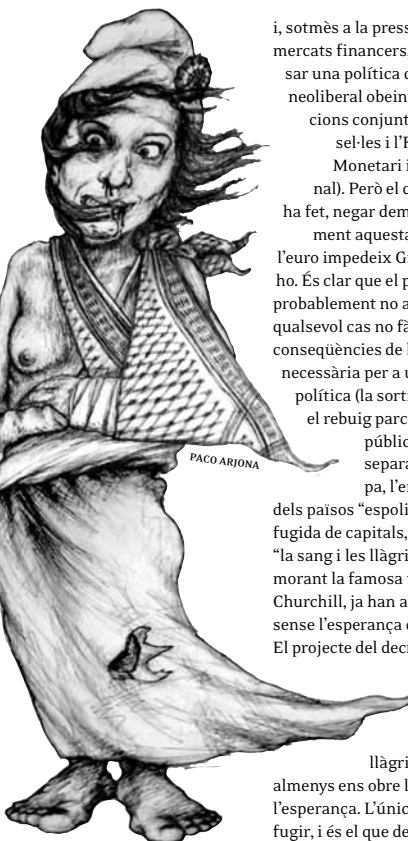
Cal evitar una austeritat deflacionista i la represa productivista

Tanmateix, el programa socialdemòcrata dels partits de l'oposició no és creïble, primer perquè aquests partits no estan en situació de qüestionar la cadena de ferro del marc neoliberal que ells mateixos han contribuït a construir en el decurs dels darrers trenta anys, i que suposa una submissió sense fissures als dogmes monetaristes. L'exemple de Grècia és prou eloqüent.

Es tracta de sortir de la imposició del creixement, en altres paraules, de rebutjar-ne la seva recerca obsessiva. Aquesta imposició no és, evidentment (i no hauria de ser-ho), un objectiu en ella mateixa; ja no constitueix el mitjà per suprimir l'atur. Cal intentar la construcció d'una societat d'abundància frugal o, com afirma Tim Jackson, de prosperitat sense creixement.

El primer objectiu del canvi hauria de ser la recerca de la plena ocupació per posar fi a la misèria d'una part de la població. Podria ser una relocalització sistemàtica de les activitats laborals útils, una reconversió progressiva de les activitats parasitàries com la publicitat, o perjudicials com les nuclears i l'armament, i una reducció programada i significativa del temps de treball. En quant a la resta, apostaríem per una inflació controlada (diguem-ne, més o menys, un 5 % anual). Aquesta solució keynesiana que equival a recorre a monedes "funds" per estimular l'activitat econòmica, sense entrar, però, en la lògica del creixement il·limitat, afavoriria la solució als problemes creats per l'abandó de la religió del creixement.

Aquest gran programa, evidentment, és més fàcil d'enunciar que de realitzar. En el cas de Grècia suposaria, com a mínim, sortir de la zona euro i recuperar la dracma, amb el que això implica: control dels canvis i restabliment de les duanes. El proteccionisme necessari i selectiu d'aquesta estratègia esgarriaria els experts de Brussel·les i de

l'OMC (Organització Mundial del Comerç). Caldria, doncs, esperar mesures de retorsió i temptatives de desestabilització externes rellevades pel sabotatge dels interessos interns perjudicats. Aquest programa sembla avui molt utòpic, però quan siguem en el marasme i la veritable crisi ens aguiati, llavors ens semblarà desitjable i realista.

Conclusió

En la tragèdia grega antiga, la catàstrofe era l'estrofa final. És en aquest punt on estem actualment. Un poble vota massivament un partit socialista el programa del qual era clàssicament socialdemòcrata

i, sotmès a la pressió dels mercats financers, ha d'imposar una política d'austeritat neoliberal obeeint les injuncions conjuntes de Brussel·les i l'FMI (Fons Monetari internacional). Però el que Islàndia ha fet, negar democràticament aquesta imposició, l'euro impedeix Grècia de fer-ho. És clar que el poble grec probablement no acceptaria, en qualsevol cas no fàcilment, les conseqüències de la ruptura necessària per a una altra política (la sortida de l'euro, el rebuig parcial del deute públic, la probable separació d'Europa, l'embargament dels països "espoliats", la fugida de capitals, etc.). Però "la sang i les llàgrimes", rememorant la famosa fórmula de Churchill, ja han arribat, però sense l'esperança de la victòria. El projecte del decreixement no

estavella
aquesta
sang ni
aquestes

llàgrimes però almenys ens obre la porta de l'esperança. L'única manera de fugir, i és el que desitgem, seria treure Europa de la dictadura dels mercats i construir una Europa de la solidaritat, de la convivència, la base del vincle social que Aristòtil anomenava *philia*.

NOTES:

- 1.- Segons el Banc Mundial, la conseqüència del proteccionisme agrícola del Nord seria un lucre de 50 milions de dòlars anuals per als països exportadors del Sud. El diputat verd alemany, Sven Giegold, va donar un altre exemple amb la política fiscal alemanya per obligar a les exportacions.
- 2.- Proposta de Thomas Piketty a *Libération* el 28/06/2011. es tractaria de fer pagar als bancs una part de la devolució del deute.
- 3.- Segons el càlcul d'Albert Jacquard (*L'accuse l'économie triomphante*, Calman Lévy 1995/ Poche 2004, p. 63), s'estima que un creixement del PIB francès del 4% anual comportaria una reducció de les taxes d'atur del 2%. A aquest ritme, en 50 anys, a molt tardar, el PIB s'hauria multiplicat per set (+600%) però el nombre de persones aturades no es reduiria més que en un 64%. Tenint en compte que l'atur, en tots els sectors, afectava cinc milions de persones el 2010, estariem encara molt lluny de la plena ocupació el 2060, ja que encara existiria una mica menys de 2 milions de persones aturades.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, bxs esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Pols al cru

Roger Pujol Rodon, Barcelona

L'energia és un factor determinant en la consideració de la sostenibilitat. Qualsevol transformació física, sigui moviment, conformació o transformació de matèria, necessita energia. Aquesta energia és obtinguda bàsicament a través dels combustibles fòssils o nuclears, responsables directes d'emissions de CO₂ que causen, entre altres impactes ambientals, el canvi climàtic de la terra.

L'augment del preu del cru, les múltiples revoltes als països àrabs i el desastre nuclear de Japó han demostrat la gran dependència energètica que tenim de països tercers.

Fins al moment, l'Estat espanyol havia demostrat ser un exemple mundial en matèria de generació d'energia neta, però això forma part del passat. Ara es tracta d'un mercat desatès i aïllat. La crisi econòmica i les seves conseqüències ha provocat que tecnologies verdes com l'èolica, la fotovoltaica o la biomassa sofreixin retallades en les subvencions, fet que posa en risc el seu desenvolupament.

Aprofitant el pas de les eleccions, i malgrat el canvi del color polític del país, arriba el moment d'oblidar conflictes passats i caminar cap a una política energètica de consens que asseguri un estat energèticament eficient, sostenible i verd.

Quin escàndol!

Rafael Blanch Via, Barcelona

La SGAE sempre ha desviat fons en direcció contrària als interessos dels artistes associats. Servien perquè els directius cobressin uns sous escandalosos semblants o superiors als que s'embutxaquen molts polítics i banquers, i no parlem de les pensions vitalícies autoassignades per quan es retirin. Pobrets, quina vellesa els espera.

Què està passant amb l'euro?

Josep M. Loste i Romero, Portbou

Què està passant amb l'euro? Al servei de qui ha d'estar la moneda única? No hauria de ser, l'euro, un instrument al servei de tots els pobles d'Europa, per tal d'afavorir un creixement econòmic, ordenat i qualitatiu, per impulsar la creació d'ocupació de debò i que, alhora, exerceixi de contrapès d'una globalització asilvestrada i profundament injusta? L'euro no és el culpable d'aquest desmanegament en majúscules que tots patim; tot i que caldrà que ens mobilitzem per tal d'avançar cap la refundació d'una UE més social, democràtica i sensible a la llibertat dels pobles. Caldrà que ens mobilitzem per fer possible un autèntic govern europeu que posi ordre a l'actual desgavell que han provocat els dogmàtics defensors de la finança especulativa. Ha arribat l'hora d'Europa, amb tots els ets i uts, i, sobretot, de la democràcia de debò.

. EN CALENT

"El seu govern ens ha abandonat i només ens queda la protesta"

Manuel Tapial, activista embarcat a la Flotilla de la Llibertat

Sr. Rubalcaba, segueixo des del *Gernika* els esdeveniments de l'escena política espanyola amb especial atenció. Segons llegeixo a diferents mitjans, sembla que pretén donar al PSOE un nou aire d'esquerres per recuperar un electorat que, sens dubte, els havia abandonat a causa de les polítiques de retallades tan injustes amb qui menys té, i les seves complicitats amb banquers i empresaris. La seva política exterior, ja sap com és de solidari el poble espanyol, també els ha passat factura. La crisi de l'atac a la Flotilla de la Llibertat de l'any passat, on es va tractar els cooperants com enemics de l'estat, les infrangibles aliances amb el Marroc en el cas del Sàhara, i la participació a les guerres d'Afganistan o Líbia són només alguns exemples del que un govern d'esquerres, per ètica, no s'hauria de

permetre. Sr. Rubalcaba, com a líder del PSOE i candidat, pronunci's demanant la llibertat del *Gernika*, comprat amb els diners de milers de persones que han cregut que un projecte com el nostre era necessari per mostrar un suport efectiu a la població assetjada de Gaza. Escolti, comprometi's i resolgui. Avui, sis dels nostres companys comencen una vaga de fam a l'ambaixada espanyola a Atenes. El govern que vostè representa ens ha deixat abandonats i només ens queda la protesta per rescatar el *Gernika*, per dret i per dignitat. Em consta que molts dels seus potencials votants han format part de la campanya Rumb a Gaza, així que m'atreixo, en el seu nom, a exigir-lo que actui de manera contundent i que, sense més dilació, el *Gernika* pugui navegar lliurement per la Mediterrània.

. EDITORIAL

Caceres humanes

La persecució de la gent que es dedica a la venda ambulants als carrers de Barcelona s'ha convertit en una situació semblant a una cacera humana. La policia de les unitats especialitzades contra el *top-manta* i la venda de begudes al carrer exhibeix amb acarnissament les seves ànsies de persecució, amb clares connotacions racistes i de superioritat blanca. Només cal escoltar els comentaris que fan entre corredissa i corredissa, referint-se als *negres* com a preses que corren desesperades quan es desferma una batuda a la plaça Catalunya, a la Rambla o a les estacions de metro de Passeig de Gràcia i Universitat, entre d'altres indrets. Durant les dues últimes setmanes, s'han viscut episodis especialment greus. Nombroses persones han resultat ferides de consideració i s'han viscut mo-

ments d'extrema tensió, durant els quals els *manters*, veient-se arraconats, han trencat vidrieres d'accés a les instal·lacions del metro per fugir del pànic produït per la brutalitat policial descontrolada. Tot això és fruit de la carta blanca atorgada per l'alcalde Trias, que ha esdevingut un xec en blanc per als equips policials. Sembla que tot s'hi val. Potser caldria que el síndic de greuges, la síndica de Barcelona i la mateixa fiscalia investiguessin l'actuació d'aquests agents, que -de ben segur- vulneren sistemàticament les lleis que asseguren defensar. Un element de preocupació afegit a la problemàtica seria la més que demostrada simpatia -i en alguns casos militància- per la Plataforma per Catalunya d'alguns comandaments i càrrecs intermedis de la Guàrdia Urbana de Barcelona.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

#sopardelrotllo

Manel Ros
directa@setmanaridirecta.info

Sempre se'm fa difícil escriure en aquesta secció de la DIRECTA. Sempre intento pensar què és el més important políticament per tractar de donar la meua opinió, de vegades amb més èxit, d'altres amb menys. I pensant pensant, tot i que han passat i estan passant coses realment impressionants, com les revolucions als països àrabs, el moviment del 15-M, la resistència grega o les lluites contra les retallades, aquest cop m'he decidit a parlar d'una cosa que va tenir lloc fa poc, a la qual crec que s'ha de donar molta importància: el #sopardelrotllo. El #sopardelrotllo, bàsicament, va ser un sopar d'activistes dels moviments

socials de Barcelona i els seus voltants. Però, alhora, va ser molt més que això.

Va ser un lloc on, per primera vegada en molt de temps, totes les persones que ens trobem quasi sempre en assemblees, xerrades, comissions, manifestacions, etc., fins i tot persones que només ens coneixiem pel Facebook o el Twitter, ens vam trobar en un ambient no d'organització o de protesta, no virtual, sinó en un ambient distès i real. On, entre copa i copa, vam riure -sobretot de nosaltres mateixes-, vam fer broma i vam oblidar per un moment les coses que ens separen, per veure que, malgrat que en molts casos tenim maneres de canviar el món diferents, amb mètodes i prioritats diferents, en definitiva, totes bus-

quem el mateix: aconseguir un món millor i lliure d'injustícies.

El #sopardelrotllo va servir per trencar mites sobre companys i companyes amb els quals ens hem assegut durant hores a assemblees interminables, amb qui potser hem passat més temps que amb els nostres amics i amigues, però que pràcticament no coneixíem. Va ser una trobada que, sens dubte, servirà -malgrat les nostres diferències, d'altra banda, tan necessàries i enriquidores- per començar a teixir allò tan important en l'activitat política: la confiança. Un #sopardelrotllo que, com va dir algú, potser servirà més per a la unitat de l'esquerra rupturista que totes les reunions i assemblees juntes. Una unió que serà imprescindible per la tardor més que calenta que ens espera.

. COM S'HA FET

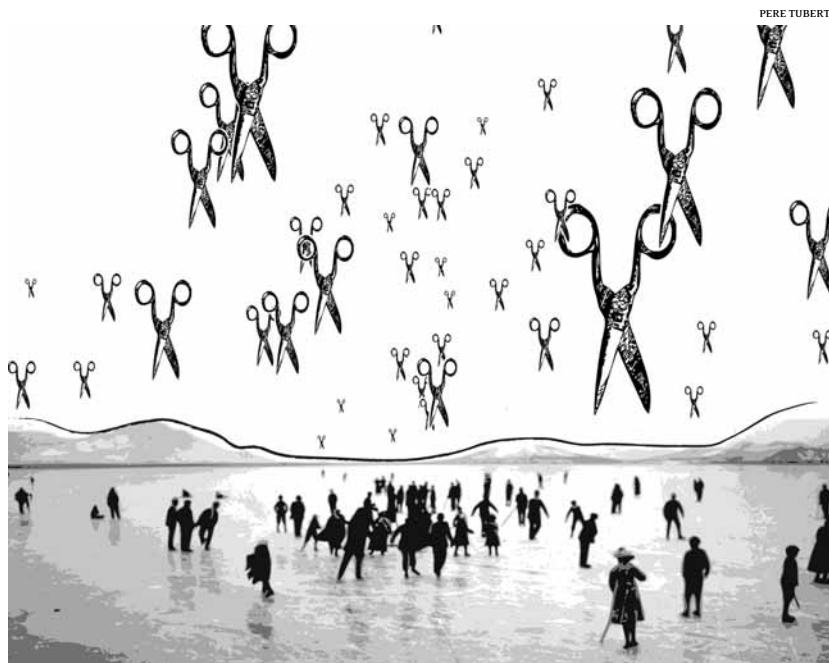
Aquesta setmana estem fent l'*sprint* final per arribar a coproduir entre tots i totes el llibre del 15-M. Per qui encara no ho sàpiga, es tracta d'un llibre de fotografies i *piulades* de l'acampada de la plaça Catalunya de Barcelona i del moviment de protesta que s'està organitzant des del 15-M. El llibre es finança amb el *crowdfunding*, que és una solució cooperativa per finançar projectes: qualsevol persona que ho vulgui, pot aportar diners per finançar els projectes que es presenten. Si voleu fer una aportació per coproduir el llibre, us podeu apropar a La Ciutat Invisible o podeu visitar el projecte a la web de Verkami: <http://www.verkami.com/projects/427-rt-15m>. L'aportació bàsica són 15 euros i, amb això, rebreu un exemplar i el vostre nom apareixerà al llibre com a coproductora.

A part d'això, aprofitem per fer algunes peticions que necessitem a la redacció de la DIRECTA i, ja que està tant de moda, ho farem en versió twitter: "*#redacciódirecta*, necessitem un ventilador i un microones i enviem una forta salutació a totes les *@subscriptores*".

. FE D'ERRADES

El peu de foto de la pàgina 9 de la DIRECTA 236 es va publicar sense editar. Hi deia: "Imatge de satèl·lit on es veuen les dues parts del projecte urbanístic Els Muntanyans".

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: G1-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info - directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

CC **creative commons** **LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS**
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

CC BY-NC-ND
Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciant.
NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs: NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

• Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
• El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info - ediciodirecta@gmail.com
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info - il·lustracioidirecta@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info - distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info - administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | David Bou Somolinos Expressions | Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galí i Montiel La indirecta | Oriol Andrés FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Eulàlia Corbella i Alba Teixidor CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Xavi Martí COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Tània Miró DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: R.C.P. SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond i Estel Barbé

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONES: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespontent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

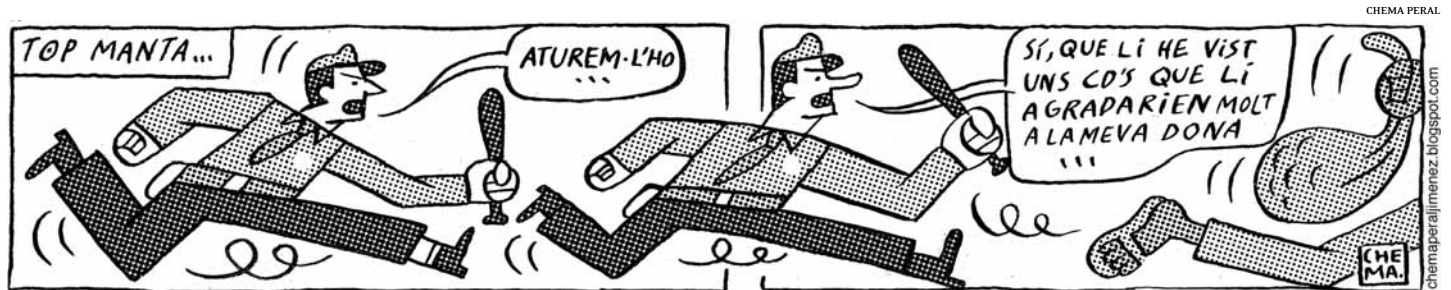
, així està el pati

Dues botigues venen
cosmètics israelians | PÀG. 9

Acampada contra el tancament
del Dos de Maig | PÀG. 11

Persecució judicial
a treballadors de TMB | PG. 12

SEAT Martorell treballa
sense conveni | PÀG. 12

CATALUNYA · S'INTENSIFICA LA PRESENCIA DE LA POLICIA A LES ZONES TURÍSTIQUES DE LES POBLACIONS CATALANES

Els venedors ambulants demanen “diàleg” mentre augmenten les batudes policials

L'alcalde Xavier Trias denuncia, sense proves, que la gent que ven porta “cadena amagades” i, mentrestant, no publica els vídeos per aclarir les suposades agressions al metro

Nico Lupo Sonnabend
redaccio@setmanaridirecta.info

L'augment de la pressió policial viscuda durant les darreres últimes setmanes per evitar que les persones que es dediquen a la venda ambulant puguin treballar als carrers més cèntrics de Barcelona i altres poblacions de Catalunya situa en el punt de mira les persones d'origen estranger -la majoria senegalesos- que es dediquen a la venda ambulant. Per la seva part, els venedors han denunciat un augment de les agressions intencionades per part de la policia de Barcelona des del divendres 1 de juliol, el dia que es va intensificar el control de la venda al carrer. Quatre persones han estat ateses per les suposades agressions patides durant una batuda policial duta a terme per agents de país i dues més van ser detingudes quan fugien de la policia en una altra acció de la Guàrdia Urbana a la plaça Catalunya el dissabte 9 de juliol.

Deu policies de país agredeixen uns venedors ambulants que estaven al metro de Passeig de Gràcia amb porres i pals

Diumenge 3 de juliol, estació de metro de Passeig de Gràcia: els venedors ambulants solen reunir-se al vestíbul per esperar altres

Una de les batudes orquestrades pels Mossos d'Esquadra al Port Vell de Barcelona l'any 2009

companyans i, a continuació, dirigir-se a alguns dels punts estratègics per vendre el material -des de bosses de mà a ulleres de sol- a les turistes que visiten la ciutat. Mentre una dotzena esperaven asseguts i conversaven entre ells, van aparèixer deu policies de país. Baye, un dels presents, afirma: “Els van pegar amb porres o pals

de ferro, no ser distingir-ho”. Van començar a colpejar violentament els nois asseguts, la majoria dels quals va fugir. “No enteníem res, estàvem totalment desubicats”, afirma. Els policies de la Guàrdia Urbana, que van aparèixer per sorpresa a través del passadís llarg que uneix les línies verda i groga, van provocar lesions de rellevàn-

cia a quatre de les persones. Van trencar els ossos segon i tercer del metacarpí de la mà dreta a Niang, fet que l'obliga a portar tot el braç enguixat.

Manca de diàleg

“Mai no havien acudit al metro a pegar la gent”, explica el secretari de l'Associació Catalana de Resi-

dents Senegalesos Omar Diatta. “Hi havia provocacions per part de la policia i, de vegades, alguns reaccionen”, continua Diatta, que creu que la policia “juga amb la llei” i s'aprofita del fet que els venedors ambulants la desconeguin. És habitual que policies de país agafin per sorpresa els nois al carrer i els treguin les *mantes* amb tot el material, fet que de vegades provoca reaccions agressives dels venedors, que són cal·lats immediatament pels seus companys de feina. Des de l'associació, que lluita pels drets de les persones senegaleses, “condemnen tot tipus d'agressions”. Assegut al despatx de l'associació, situada al bell mig del barri del Born, Diatta explica que els venedors “volen viure a Barcelona”. Insisteix en la necessitat “d'educar” i “contribuir plenament” a la societat on viuen, però també exigeix “viure aquí com a ciutadans de ple dret”.

SOS Racisme denuncia que “es vol transmetre la imatge que són delinqüents a través dels dispositius policials”

Des de SOS Racisme, denuncia que “es vol transmetre la imatge que són delinqüents a través dels diferents dispositius policials”

Continua a la pàgina següent >>

, així està el pati

>> Ve de la pàgina anterior

endegats. "Amb repressió només es crea més radicalitat" -assegura Jose Peñín- "i aquesta no és la solució del problema". En un comunicat publicat arran dels fets ocorreguts a l'estació de Passeig de Gràcia, l'associació demana "que no es criminalitzin les persones que hi ha darrere de la manta" i que es faci una anàlisi acurada de les "causes i el context d'aquesta activitat" per trobar una solució conjunta. Tant SOS Racisme com l'Associació Catalana de Residents Senegalesos incideixen en el fet que "cal tenir en compte totes les parts a l'hora de buscar solucions per fer front a la il·legalitat en què viuen els venedors". Coneixedors de la seva situació, els venedors necessiten aquesta feina per sobreviure, ja que "no tenen cap possibilitat de trobar una altra ocupació perquè no tenen permisos per residir a Catalunya". Les institucions "només parlen amb nosaltres quan hi ha conflicte", es queixa Diatta.

Trias diu que van armats

El discurs de la classe política contra la gent que es dedica a la venda ambulants s'ha accentuat els últims anys. L'estiu passat, la qüestió de la venda ambulants va saltar a la primera plana quan els municipis taragonins del Vendrell i Calafell van accedir a donar un espai físic als venedors situat a la segona línia de mar per evitar que aquests oferis-

Una dotzena de persones han presentat denúncies contra la Guàrdia Urbana

sin el seu material prop dels comerços situats al passeig Marítim. Un pas endavant que va ser acceptat pels representants dels comerços a les platges com a mesura cautelar per avançar en la recerca d'una solució.

Però aquest estiu, l'augment de la pressió policial a les poblacions més turístiques de Catalunya, com ara Roses, ha deixat en segon terme el diàleg per trobar una sortida davant una venda ambulants que no sembla que hagi de disminuir en un context de forta crisi econòmica i alts nivells d'atur.

El nou alcalde de Barcelona, Xavier Trias, va assegurar, sense aportar cap prova, que els "mantenors porten cadenes amagades, amb les quals agredeixen els policies". D'altra banda, no ha fet públiques les imatges gravades per TMB sobre les suposades agressions que es van produir al metro, que ajudarien a aclarir els fets ocorreguts al vestíbul de l'estació. Una dotzena de venedors han presentat denúncies contra la Guàrdia Urbana per agressions.

BARCELONA · ALGUNES PERSONES SÓN GENT FORMADA QUE HA PERDUT LA FEINA A CAUSA DE LA CRISI

"Si arribo a saber que treballaria com a venedor ambulants, no vinc"

Nico Lupo Sonnabend
redaccio@setmanaridirecta.info

Mbaye té 29 anys i en porta sis vivint a Barcelona. "Durant aquest temps, sempre he treballat venent al carrer, excepte un parell de mesos que vaig anar a Jaén per la recollida de fruita", explica aquest home que es veu obligat a compartir habitació arran dels pocs recursos econòmics de què disposa. A Mbaye no li agrada sortir amb els amics "ni jugar a futbol". Sol quedar-se a casa llegint o mirant la televisió. "Tot és molt difícil; de vegades em canso de lluitar", afegeix amb un to i una mirada melancòlica. Li costa parlar -sobretot al principi de l'entrevista- i, quan ho fa, utilitza un monosíl·lab rere l'altre, però de mica en mica es deixa anar i comença a expressar una sèrie de sentiments molt poc encoratjadors. Aquest jove senegalès assegura que no té cap expectativa de futur, el motiu pel qual va venir a Europa l'any 2005 i va deixar enrere una vida també sense futur.

Quan vivia al Senegal, treballava a la botiga del seu oncle i, alhora, recollia ferralla per guanyar uns diners extres. Preguntat sobre què va ser el que el va empenyer a venir a Europa, diu: "El que t'imagines quan ets al teu país és un somni que no saps mai quan es complirà (...) Si arribo a saber que treballaria com a venedor ambulants, no vinc". Mbaye, però, també afirma que, tot i les dificultats, no es penedeix

Una persona que es dedica a la venda ambulants mostra pancartes que denuncien la situació que pateix aquest col·lectiu

d'haver fet el viatge. L'únic que desitja és tornar a veure la seva família, però no pot anar-hi perquè no té papers, fet que el manté en una situació d'il·legalitat. Mai no ha estat fàcil vendre al carrer. Les ulleres o les bosses que compren als xinesos són molt difícils de col·locar perquè la gent és poc propensa a adquirir aquest material. A més, sempre han d'estar pendents de la policia. L'últim cop que van detenir Mbaye va ser fa quinze dies. En aquesta ocasió, el van portar a la comissaria de la policia espanyola de la Via Laietana. Un parell de cops al mes, la policia li pren el material, tot i que no sempre el detenen. La reforma del Codi Penal ha modifi-

cat l'estatus de la venda ambulants: sempre que el benefici no superi els 400 euros, es considerarà una falta administrativa, tot i que "abans de la reforma, suposava una condemna", explica l'advocada Laia Serra. Un sector de la judicatura ha assumit que no pot enviar a presó les persones que venen objectes al carrer perquè "les forçaria a delinquir per subsistir, a més del fet que compten amb la simpatia de la gent". L'any passat, les detencions efectuades per la policia a les poblacions costaneres del Vendrell o Calafell van ser criticades per algunes de les persones que les venen. Els venedors i les venedores sempre treballen en grans grups

-poden arribar a ser 30 en una mateixa cantonada- per vigilar l'arribada de la policia. "Mai no em resisteixo", continua Mbaye, "no he vingut aquí per barallar-me". La majoria no volen fer aquesta feina, "però és l'única manera de sobreviure" que tenen, explica el secretari de l'Associació Catalana de Residents Senegalesos Omar Diatta. Entre els venedors i venedores hi ha informàtics, mestres, fusters... gent formada al seu país que va venir aquí per treballar a la construcció, però que ara no té feina. "Jo no he treballat mai de venedor", continua Diatta, de 33 anys, "però si em quedo sense feina, m'ho plantejaré".

BARCELONÈS · SE SUSPÈN EL DESALLOTJAMENT DEL CENTRE SOCIAL LA PAPA

El grup de creació Artkatraz i el CSOA Libertatia es queden sense espai

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Si per un banda la Direcció General de la Policia ha decidit aturar -de moment- les seves actuacions en els casos de desnonaments d'habitatges, per l'altra, ha posat tota la seva capacitat operativa en els desallotjaments d'edificis ocupats. La setmana passada va ser el torn del gran espai de creació Artkatraz, situat al carrer Almogàvers 135 de Barcelona, que tenia una amenaça judicial d'expulsió pendent d'execució des de feia dos mesos. Es tracta d'una antiga fàbrica de pneumàtics que va quedar en un estat d'abandó total després de passar a mans de la promotora immobiliària Metrovacesa. El desallotja-

ment es va produir a les 6 del matí del 7 de juliol. Una vintena de furgonetes d'antidisturbis de la BRIMO dels Mossos van arribar a l'indret des de Sabadell per executar l'ordre del jutjat de primera instància. S'hi van trobar una trentena de persones que encara hi residien, tot i que moltes ja havien abandonat la finca la setmana anterior, després del gran cabaret de comiat organitzat per l'assemblea del centre social. La majoria dels materials dels espais de creació, els tallers i la pista de circ i l'escenari es van desmuntar i salvaguardar abans de l'arribada de la policia. També es va desmuntar el gran skate-park ubicat al recinte, que havia estat autoconstruït durant mesos pels patinadors i les patinadores del Poblenou i Barcelona. Les últimes resistents

que abandonaven l'edifici amb les seves pertinences a sobre van denunciar la destrucció permanent d'espais de creació ocupats que es produeix a Barcelona any rere any. Metrovacesa ha procedit a tapiar aquesta finca enorme, que ocupa una illa sencera de cases. No hi ha previsió d'ús a mitjà termini. L'endemà, una escena similar es va viure a l'edifici on s'ubicava el CSOA Libertatia de Badalona. Els mateixos mossos vinguts de Sabadell van arribar-hi a les 6 del matí i, durant una bona estona, van intentar rebentar la persiana de la porta principal a cops de mall. Finalment, van arrencar una de les planxes de ferro forjat per accedir-hi. A dins, no hi van trobar ningú, ja que l'assemblea del centre social havia decidit fortificar l'edifici i marxar

amb el projecte cap un altre indret. Dues setmanes enrere, ja van patir un intent de desallotjament, que van aconseguir frustrar gràcies a la presència d'una trentena de veïns i veïnes que els van donar suport. Malgrat tot, la gent del CSOA Libertatia valora molt positivament el treball fet durant aquests mesos i, sobretot, la consolidació de l'Assemblea Llibertària de Badalona, que continua en ple funcionament.

Un altre espai en perill és el centre social La Papa, al barri de la Sagrada de Barcelona. L'ordre judicial de desnonament que pesava sobre l'espai i que s'havia d'executar l'11 de juliol al matí, però es va aconseguir suspendre després de convocar una concentració de protesta.

, així està el pati

CATALUNYA • UN VEÍ DE CANOVELLES PROTESTARÀ PEL SEU DESNONAMENT DAVANT LA CASA DE JUAN CARLOS I

L'onada de suspensions de desnonaments hipotecaris continua

Aitor Blanc

barcelonesnord@setmanaridirecta.info

El matí del dimarts 12 de juliol va ser intens pel que fa a les convocatòries de desnonaments previstes. Santa Coloma de Gramenet, Sant Adrià de Besòs i Terrassa van ser les ciutats on s'havien de dur a terme. La Plataforma d'Afectades per la Hipoteca (PAH) va convocar concentracions en aquests indrets per donar suport a les famílies afectades i intentar aturar l'actuació judicial. En el cas de Santa Coloma de Gramenet, la concentració va acollir prop de 200 persones durant tot el matí. Els delegats enviats pel jutjat d'instrucció número 6 de la ciutat es van apropar en taxi al lloc -sense baixar del vehicle-, però van passar de llarg quan van veure que no podrien dur a terme el desnonament a causa de la presència massiva de veïns i veïnes.

S'aturen desnonaments a Terrassa, Gramenet, Sant Adrià i Mollet

En unes declaracions a la DIRECTA, la família afectada, d'origen equatorià, es va mostrar molt agraïda per la solidaritat del veïnat. Just

El suport de les activistes evita un desnonament que s'havia de fer efectiu el dia 12 de juliol a Gramenet

una setmana abans, la dona del matrimoni -amb un fill i una filla adolescents i dues criatures- es va apropar a l'assemblea d'indignades de Gramenet per exposar la situació i, des d'allà, es va posar en contacte amb la PAH. Aquesta família, que segons informa la plataforma fa anys que resideix en aquest habitatge i que té tots els papers en regla, va adquirir un habitatge mitjançant una hipoteca. Donada la situació

laboral actual d'algunes de les integrants de la família, que actualment es troben a l'atur, s'han vist incapacitades per continuar pagant la hipoteca i ja han esgotat els recursos de diàleg amb la caixa d'estalvis, en aquest cas, l'entitat Catalunya Caixa.

Segons van informar des de la PAH de Gramenet, el desnonament es va aplaçar i d'altres veïnes de la zona es van apropar a l'indret per

exposar la seva situació, cosa que fa preveure més casos de desnonaments. La jornada va acabar amb una marxa que va finalitzar a les portes del consistori colomenc. Durant el mateix matí, es va aturar un desnonament a la ciutat de Terrassa, on es van concentrar un centenar de veïns i veïnes. A Sant Adrià de Besòs, on hi havia un desnonament previst pel mateix dia 12, es va aconseguir la suspensió el dia abans grà-

cies a la intervenció de la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona (FAVB). El 8 de juliol, l'escena es va repetir al barri de l'Estació de França de Mollet del Vallès, on la presència d'un centenar de persones va impedir que una família fos desnonada. Les properes convocatòries de resistència previstes són: el 15 de juliol a les 11:30h al carrer Mariano Benlliure de Badalona i el 26 de juliol al carrer La Mina del barri de Roquetes de Barcelona.

Desnonament per sorpresa a Canovelles

Mentre unes celebraven l'èxit de la mobilització i l'aturada dels desnonaments, al municipi de Canovelles (Vallès Oriental), la història era ben diferent. Es va desallotjar un habitatge per sorpresa, tot i que uns mesos abans s'havia aconseguit aturar l'amenaça d'intervenció policial en dues ocasions. La PAH de Granollers va explicar que el 7 de juliol no es va presentar ningú a efectuar el desnonament, però, el matí del 12 de juliol, les patrulles de Mossos d'Esquadra van fer fora les residents a l'immoble de manera força violenta, segons el testimoni d'una de les persones afectades, que, després de quedar-se sense habitatge, va prendre la decisió de marxar en cotxe fins a Madrid per protestar davant la casa de Juan Carlos I, el Palau de la Zarzuela.

VALLÈS OCC. • ELS COL·LECTIUS CASC I BDS CATALUNYA ORGANITZEN UNA ACCIÓ DE PROTESTA A UN CENTRE COMERCIAL DE SANT CUGAT

Dues botigues venen cosmètics que es fan amb matèries "robades" de Cisjordània

Redacció Directa

redaccio@setmanaridirecta.info

Un grupet de membres del Col·lectiu Antimilitarista de Sant Cugat (CASC) i del Grup BDS Catalunya van anar al Sant Cugat Centre Comercial, el dissabte 9 de juliol, per expressar el seu rebuig a la presència de les botigues de cosmètics Minus-417 i Premier, que venen productes extrets il·legalment de la Cisjordània ocupada. Minus-417 i Premier són empreses israelianes que extreuen els seus productes del mar Mort, a la Cisjordània ocupada. L'explotació dels recursos naturals dels territoris ocupats incompleix les convencions de Ginebra i diferents resolucions de les Nacions Unides. A més, són empreses que

reben ajudes per l'exportació del mateix Estat d'Israel, responsable de la situació que viu el poble palestí.

Just després de desplegar la pancarta i repartir els primers fulletons, els responsables de seguretat els van informar que estaven "a una propietat privada" i que no podien "repartir propaganda ni molestar els clients". Com que les activistes van mantenir la protesta, els de seguretat van trucar els Mossos d'Esquadra. Aviat van aparèixer dos policies de paisà i altres dos uniformats, que van procedir a identificar tothom, incloses tres persones que s'havien afegit a la protesta espontàniament. Després de l'habitual tràmit de trucades a la comissaria per identificar-les, les activistes van ser convidades a sor-

Acció celebrada al Sant Cugat Centre Comercial contra els productes israelians

tir del recinte. Llavors van decidir continuar l'acció a les portes de l'establiment. Quan el grup de con-

centrades es disposava a marxar, el cap de seguretat va informar que havia arribat la gerent del centre i

que volia parlar amb elles. Durant la trobada, les membres del CASC i de BDS van apel·lar a la "responsabilitat social" de l'empresa i van argumentar que aquest era un tema "ètic i polític", no pas legalista. La gerent es va comprometre a enviar una resposta al cap d'una o dues setmanes. L'acció s'emmarca dins la campanya internacional de boicot a les empreses israelianes, com a mesura de solidaritat amb el poble palestí, que, "arran de l'ocupació i la colonització israeliana, veu com li roben els seus recursos naturals". Aquesta campanya segueix la petició de boicot a l'Estat d'Israel (signada per més de 170 organitzacions socials palestines des de 2005) fins que aquest no acati "la legislació internacional i respecti els drets humans".

, així està el pati

CATALUNYA • LA TERCERA TROBADA DE BARRIS, POBLES I VILES HA SERVIT PER APROPAR POSTURES SOBRE EL MODEL DE COORDINACIÓ

Les noves accions contra les tisorades de CiU es convoquen els dies 20 i 21 de juliol

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

El moviment del 15-M de Catalunya es va tornar a reunir el diumenge 10 de juliol, durant la tercera Trobada de barris, pobles i viles que es va celebrar al parc de la Ciutadella. Tot i que el 26 de juny més d'una vintena de delegacions dels barris de Barcelona ja es van trobar per posar fil a l'agulla en el procés de descentralització del moviment després que es desmuntés l'acampada de la plaça Catalunya, aquest era el primer cop que es reunien les assemblees territorials des de les grans manifestacions que el 19 de juny van tenir lloc a nombroses ciutats de Catalunya. L'ordre del dia plantejava dues prioritats clares. En primer lloc, apropar postures sobre el nou model d'estructuració del moviment i, en segon lloc, fixar una agenda de mobilitzacions -tant pels dies 20 i 21 de juliol, moment en què el Parlament votarà definitivament els pressupostos de les retallades, com per la tornada de les vacances- que, previsiblement, s'allargaran durant el mes d'agost.

La quarta Trobada de barris i pobles es podria fer el 17 o el 18 de setembre

Apropar postures

Garantir la unitat de les assemblees, mantenint l'autonomia de cadascuna d'elles, va ser un dels objectius de la trobada. En conseqüència, quan es va tractar el punt *Com ens organitzem?*, no es va prendre cap

A l'assemblea del parc de la Ciutadella s'han reunit delegacions provinents d'una trentena de barris i pobles de Catalunya

Un grup de quinze 'bicindignades' es troba a la plaça Orfila per anar a Madrid

decisió perquè moltes de les assemblees encara no han tractat ni debatut sobre aquest tema. Tanmateix, les intervencions van servir per plantejar un primer acostament de postures entre les diverses visions sobre com cal afrontar l'organització d'un moviment que, tot i que manté centenars d'assemblees a barris i pobles, ha perdut la facilitat d'organització que li donava el format acampada, que concentrava assemblees i comissions tècniques i temàtiques en un mateix punt. En aquest sentit, tot i no arribar a cap decisió vinculant, l'assemblea va servir per trobar punts d'acord com la necessitat de crear una coordinadora de barris. Tot i així, encara resten alguns dubtes sobre el paper que

han de jugar les comissions que van sorgir de l'acampada de la plaça Catalunya o l'encaix de les assemblees territorials en aquesta coordinació. L'assemblea va decidir convocar una trobada a principis de setembre per conèixer l'estat del debat sobre aquest tema a cadascun dels barris i pobles i, en funció d'això, establir una quarta Trobada de barris, pobles i viles el tercer cap de setmana de setembre.

20 i 21 de juliol: noves mobilitzacions

El darrer ple del curs 2010-2011 serà recordat pel debat i les votacions finals del primer pressupost del govern d'Artur Mas -que inclourà retallades per a tots els departaments del govern- i pel debat sobre les lleis conegudes com a Òmnibus. El ple començarà el 20 de juliol i, tot i que s'esperava que les sessions duressin dos dies, es podrien allargar fins el divendres 22 al migdia, segons van acordar la mesa i la junta de portaveus. El moviment del 15-M tornarà a fer acte de presència, com ja va fer el 15 de juny amb l'inici del debat parlamentari, per mostrar el seu rebuig a les retallades. Així doncs, la tercera Trobada de barris, pobles i viles va aprovar fer accions descentralitzades durant el matí i convocar una "gran manifestació" a les 7 del vespre a la plaça Catalunya, que acabarà al Parc de la Ciutadella i durant el recorregut, passarà per les seus d'entitats privades com la Borsa de Barcelona, el Banc de Santander o la seu de la patronal Foment del Treball, els ens que, segons el moviment 15-M, es troben darrere les retallades del govern. Al final de la manifestació, es farà una assemblea per decidir les mobilitzacions de l'endemà.

> La investigació dels fets del 15-J es troba en mans de l'Audiència Nacional

El sindicat de funcionariats d'ultradreta Manos Limpias va presentar, el 16 de juny, una denúncia davant la sala del penal de l'Audiència Nacional contra algunes persones membres del moviment del 15-M que van fer un bloqueig simbòlic al Parlament el 15 de juny, quan s'encetava el debat sobre els pressupostos de les retallades. En l'exposició de fets, asseguren que "2.000 persones autoanomenades indignades van colpejar, escopir i llençar pintura als parlamentaris catalans" i que "els Mossos d'Esquadra van ser rebuts amb pedres i cops d'ampolla", uns fets que consideren que "han causat un estat d'alarma social i han posat en greu risc el sistema democràtic i constitucional". El sindicat pensa que "els autors, còmplices, encobridors i inspiradors" d'aquests suposats fets haurien comès tres presumptes delictes de coaccions i amenaces, contra les institucions de l'Estat i de sedició. La denúncia, que incorporava imatges dels fets emeses pels mitjans de comunicació, va ser admesa a tràmit pel jutge Eloy Velasco, que va requerir informació als Mossos i a la fiscalia, que investiguen conjuntament els fets del Parlament. El 8 de juliol, els Mossos van assegurar, en unes declaracions a Informativos Telecinco, que enviarien la informació "en pocs dies". Cal recordar que la Divisió Central d'Informació (DCI) de la policia catalana treballa, des de fa gairebé un mes, en la identificació de grups d'activistes del 15-M que, segons el conseller d'Interior Felip Puig, "hauran de comparèixer davant la justícia".

> El síndic de Catalunya acusa la policia de vulneració de drets

El síndic de greuges Rafael Ribó va lliurar, l'11 de juliol, l'anàlisi de les actuacions d'ofici iniciades pels fets del 27 de maig i el 15 de juny a la presidenta del Parlament. Les actuacions, iniciades arran de les queixes rebudes per aquest organisme després de l'intent de desallotjament de la plaça Catalunya efectuat el 27 de maig i del bloqueig simbòlic del Parlament, el 15 de juny, conclou que la mala administració dels cossos policials va generar la vulneració dels drets de reunió i manifestació, els drets d'accés i exercici de la representació democràtica i els drets de tercers. Sobre els fets del 27 de maig, el síndic creu que va haver-hi "deficits en la planificació dels operatius i en la coordinació entre cossos", però també "manca de proporcionalitat". Segons Ribó, "hi va haver agents que actuaven utilitzant la força física de manera desmesurada contra manifestants amb actitud pacífica" i es van fer "decomisos sense discriminar entre objectes perillosos i no perillosos". A més, assegura que la Guàrdia Urbana i els Mossos d'Esquadra van incomplir tres lleis i un decret pel fet de no anar identificats. Sobre els fets del 15 de juny, el síndic senyala dos responsables. Per una banda, les manifestants que van cometre "vexacions i agressions a una dotzena de diputats i diputades" -contra les quals creu que "s'ha d'actuar penalment"- i les que van fer "el bloqueig a les màximes autoritats del país quan volien accedir amb vehicle al Parlament". Per l'altra, els responsables d'un operatiu policial que el síndic titlla d'"insuficient" i "ineficac".

, així està el pati

BARCELONA · L'ELIMINACIÓ DEL CENTRE AFECTARÀ 410 TREBALLADORES, QUE ATENIEN 135.000 USUÀRIES I 45.000 URGÈNCIES

La plantilla del Dos de Maig acampa per denunciar el tancament de l'hospital

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

El tancament de l'Hospital Dos de Maig, que deixarà 410 persones al carrer, ja és definitiu. "No et podem operar, ja no tenim hospital", explica un dels cartells que ha penjat el personal sanitari en lluita que acampa a les portes del centre des del diumenge 10 de juliol. "L'acampada és indefinida", assegura un infermer que, juntament amb nombroses usuàries i veïnes, s'ha aplegat a la cas-

L'acampada és indefinida i la plantilla, les usuàries i el veïnat convoquen cassolades de protesta cada dia a les 8 del vespre

solada de protesta que convoquen cada dia a les 8 del vespre. A més, convoquen assemblees cada dia a les 9 del matí a la porta del centre i també una manifestació el dimecres 13 de juliol.

pàgina11_desdelpassatdiumenge10dejuliolhihaunaacampada indefinida a les portes del 'hospital2demaig' (Albert Garcia).tif

L'Hospital Dos de Maig, ubicat a la confluència entre els carrers Còrsega, Indústria i Dos de Maig, es va obrir l'any 1923 i formava part -juntament amb l'Hospital General de l'Hospitalet- del Consorci Sanitari de la Creu Roja de Catalunya,

que l'any 2000 es va canviar el nom pel de Consorci Sanitari Integral. A més, pertany a la Xarxa d'Hospitals d'Utilització Pública (XHUP) de Catalunya i és un centre proveïdor del Servei Català de la Salut. També l'any 2000, la Creu Roja, propietà-

ria de l'edifici on està ubicat l'hospital, va cedir l'ús de l'Hospital Dos de Maig a la Generalitat, que ara ha decidit desballestar-lo. El comitè d'empresa, format per vuit representants de diferents sindicats, assegura que "el tancament no es fa

per raons econòmiques o d'ineficiència dels serveis, sinó per la intenció de la Creu Roja d'instal·lar oficines als actuals pavellons hospitalaris". El dilluns 11 de juliol, l'ONG va ressaltar, a través d'una nota de premsa, que havia ofert a la Generalitat de Catalunya "comprar l'edifici", però que finalment aquesta va optar per retornar-lo a la Creu Roja, que va negar que pretengui utilitzar l'edifici "únicament per construir-hi oficines", tot i que no va concretar quin ús alternatiu hi donarà.

Ja feia mesos que l'hospital -que atenia més de 135.000 usuàries i 45.000 urgències l'any- s'anava desballestant a poc a poc i, dels 250 llits que oferia, només en quedaven 50. Part del personal gestionat pel CSI i els que queden seran repartits entre els CAP del barri i l'Hospital de Sant Pau, al districte d'Horta-Guinardó. La Conselleria de Salut va anunciar, el dilluns 11 de juliol, que es desplegarà un equipament competitiu amb serveis d'urgència de 24 hores, atenció primària i medicina especialitzada a l'edifici d'Àrees Bàsiques de Salut Gaudí i Sagrada Família que, no obstant, difícilment serà capaç d'assolir l'activitat intensa del Dos de Maig.

BARCELONA · UNA CONCENTRACIÓ SERVEIX PER DENUNCIAR UNA SITUACIÓ QUE FA QUINZE DIES QUE DURA

Les entitats animalistes intensifiquen la lluita per l'alliberament de tres activistes

Jesús Rodríguez
redaccio@setmaridirecta.info

Olaia Freiria, Eneko Pérez i Eladio Ferreira fa quinze dies que estan empresonats preventivament, després de ser detinguts -juntament amb unes altres nou persones- arran d'un operatiu de caire antiterrorista protagonitzat pels grups especials de la Guàrdia Civil. Se'ls acusa, presumptivament, d'haver alliberat 20.000 visons d'una granja de Santiago de Compostel·la. Les entitats Equanimal i Igualdad Animal, totes dues constituïdes legalment i amb una gran activitat pública i mediàtica, han denunciat que l'empresonament d'aquestes tres persones és fruit de les pressions dels lobbies pel·leters. El 8 de juliol van exigir el seu alliberament mitjançant la convocatòria de concentracions a Barcelona (placa de Sant Jaume) i a Madrid.

Una vintena de solidàries amb les preses es concentren davant del Palau de la Generalitat el divendres 8 de juliol

BAGES · REPRESSIÓ La sentència del 'cas Toro del Bruc' ha prescrit

Directa Manresa
manresa@setmaridirecta.info

El procés judicial que ha tingut esota amenaça de presó els manresans Jordi Garcés i Miquel Coma pel fet de declarar-se insubmisos a la pena multa imposada per sabotejar el toro del Bruc ha finalitzat. Segons ha informat el grup de suport dels encausats, el jutjat d'executòries de Barcelona ha declarat la prescripció de la sentència que imposava als dos manresans la tria entre anar vuit dies a la presó o pagar una sanció econòmica de 192 euros cada un d'ells. Aquesta notícia arriba després de dos anys d'espera i ha estat rebuda amb gran satisfacció. El grup de suport i Alerta Solidària atribueixen la no execució de la sentència a la "forta mobilització" per reclamar l'absolució dels dos nois, que ha consistit en diverses xerrades, actes, manifestacions i la recollida de 3.000 firmes, entre altres.

, així està el pati

BARCELONA • LA FISCALIA SOL·LICITA UNA PENA DE DIVUIT MESOS I UNA MULTA DE 6.000 EUROS

TMB demana presó per a dos treballadors seus que van denunciar un abús de poder

Laia Alsina Garrido
redaccio@setmanaridirecta.info

Divuit mesos de presó i una multa de 6.000 euros. Això és el que demana la fiscalia per a dos treballadors de Transports Metropolitans de Barcelona (TMB), a qui acusa d'haver difós una gravació a través de la qual van denunciar un abús de poder contra un treballador de l'empresa. TMB, però, ho considera insuficient i vol que la pena arribi als dos anys de presó.

L'empresa acusa els membres de la CGT d'atacar la intimitat i l'honor de tres persones en un butlletí intern i en una roda de premsa

L'empresa acusa els treballadors d'autobusos Saturnino Mercader i Josep Garganté, tots dos membres de la CGT i delegats sindicals quan es van produir els fets, d'atacar la intimitat i l'honor d'un cap de línia i de dos comandaments al referir-se a una gravació penjada a Internet. Els acusats van fer referència a l'enregistrament

La plantilla d'autobusos de TMB ha celebrat un gran nombre de marxes per exigir drets laborals com els dos dies de descans

en un butlletí intern, un programa de ràdio i una roda de premsa. En tots tres casos es volia posar de manifest que la gravació evidenciava la provocació intencionada a un treballador d'autobusos per tenir més motius per multar-lo en un cas d'indisciplina. El cas, que es remunta a l'any 2008, va acabar amb l'obertura d'un expedient disciplinari i quinze dies de suspensió de sou i feina per al treballador.

"Ens demanen dos anys de presó per una roda de premsa", ha assegurat un dels acusats, Josep Garganté, que recorda que tot i que "l'empresa tenia l'enregistrament i sabia el que havia passat, mai no va buscar responsabilitats en el cap de línia i els comandaments". En canvi, com recorda, va sancionar els dos delegats i va anunciar que impulsaria una denúncia penal. Els dos representants sindi-

cals van guanyar el judici laboral, tot i que, ara, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha demanat al jutge que torni a dictar sentència.

Tot i la demanda de penes de presó, Garganté assegura que tornaria a actuar igual si es repetís el cas: "El mínim que podríem fer com a portaveus sindicals era denunciar públicament l'abús de poder de TMB".

La CGT acusa TV3 de fer de confident en un cas de detenció
29 de setembre de 2010. Vaga general. Segons Televisió de Catalunya, una persona trenca l'òptica d'una càmera de la cadena pública que estava gravant. La persona acusada d'aquests fets, segons el sindicat CGT, no apareix a cap dels vídeos ni fotografies que TV3 ha lliurat als Mossos d'Esquadra. És per aquest motiu que el sindicat considera que la televisió pública "fa de confident de la policia" perquè facilita imatges enregistrades amb una "finalitat informativa per investigar suposats fets delictius".

En aquest context, l'acusat, Josep Garganté, ha denunciat a aquest setmanari que "el que fa TV3 és donar imatges de les persones que van participar en les protestes als Mossos, però no serveixen per implicar-me perquè no se m'hi veu". El treballador afegeix que, tant ell com l'advocada que porta el cas, també volen posar de manifest que la seva detenció va ser "un xou absurd, ja que em van anar a buscar a l'autobús, quan vaig acabar la meua jornada laboral". Posteriorment, va passar una nit a la comissaria de les Corts. L'habitual en aquests casos, assegura, és "enviar una citació judicial al domicili". El sindicat considera que el desplegament policial per detenir-lo respon a la implicació de Garganté en diverses lluites als autobusos de Barcelona.

MARTORELL • LA CGT DENUNCIA QUE LA CONGELACIÓ DE SOUS "JA ARRIBA ALS SET MILIONS D'EUROS"

La plantilla de SEAT Martorell fa gairebé tres anys que no té conveni col·lectiu

Xavi Miquel
baixllobregat@setmanaridirecta.info

Les treballadores de la planta que la SEAT té a Martorell ja fa dos anys i set mesos que treballen sense conveni, ja que la negociació entre els sindicats i la direcció de l'empresa està encallada perquè els sindicats no accepten les propostes presentades per l'empresa. A la darrera reunió del 30 de juny, la Plataforma Unitària (conformada pels tres sindicats majoritaris a la fàbrica: CGT, CCOO i UGT) va comunicar que, tot i que la direcció de la fàbrica va aportar unes previsions de creixement molt superiors a les actuals pels propers cinc anys (amb vendes d'uns 640.000 vehicles l'a-

ny), no es van donar respostes clares a les peticions concretes de la Plataforma Unitària, com l'augment salarial, la reducció de la jornada o la millora dels factors de fatiga de les treballadores. A més, segons aquesta plataforma, l'empresa també ha concretat les seves peticions de flexibilitat i pretén tenir la fàbrica oberta 313 dies l'any, una mesura contra la qual la Plataforma Unitària ja ha amenaçat que emprendre accions. També es planteja convocar una vaga si no es desencalla la negociació del conveni col·lectiu.

Reivindicacions

El 18 de maig es va crear la Plataforma Unitària, formada pels tres sindicats i creada bàsicament per

la negociació del divuitè conveni col·lectiu de la SEAT. Entre altres coses, les treballadores demanen la reducció de la jornada labo-

Les treballadores demanen la jornada de 35 hores i el sou mínim de 1.000 euros

ral a 35 hores setmanals, l'augment del sou mínim a la fàbrica als 1.000 euros mensuals, l'increment del sou per sobre de l'IPC, algunes demandes socials com ajudes per

la llar d'infants o ajudes escolars fins els setze anys, la instal·lació d'ambulàncies al centre o la venda de combustible a preu reduït per a tota la plantilla. Des de la CGT, manifesten que "és inadmissible permetre que, amb cinc milions d'aturats, s'estiguin batent tots els rècords d'hores extres a la fàbrica i fins i tot es treballi els dies festius". Des del sindicat llibertari, també denuncien que la congelació de sous "ja arriba als set milions d'euros" i que la diferència entre el salari de les treballadores que s'acullen al conveni antic i el de les noves adquisicions "és d'una proporció d'1 a 3,34 euros, la diferència més gran entre categories de la història de la SEAT".

Visita monàrquica i torn de tarda

D'altra banda, la CGT també denuncia el fet que l'empresa hagi demanat a les treballadores que el dia que el príncep Felip visitarà les instal·lacions de Seat a Martorell per inaugurar el nou model Q3, el 13 de juliol, passin voluntàriament del torn de matí al de tarda perquè pugui veure la fàbrica "funcionant amb normalitat". Aquest sindicat demana a la plantilla que es negui a acceptar la proposta i denuncia la situació d'estat de setge que es viu durant una visita d'aquestes característiques, amb el desplegament policial i de premsa que representa, a més de les despeses extres que acompanyen la visita.

Sobreviure sense sostre

Envoltada de prejudicis, la indigència és una realitat que es perllonga al llarg dels sistemes polítics i culturals més diversos i és, encara avui, molt present a la nostra societat. Al nostre país, però, no hi ha un problema d'escassetat de sostres que expliqui l'existència de gent sense llar. Ben al contrari, segons l'Anuari Estadístic del Mercat Immobiliari Espanyol, a finals de l'any 2008, a l'Estat espanyol, hi havia 2,5 milions d'habitatges buits, mentre que, aquell mateix any, més de 30.000 persones vivien sense sostre, segons estimacions de Càritas. És possible que visquem en un país on hi ha 100 pisos sense habitar per cada persona sense llar?

Maria del Mar Novel Bosch
afons@setmanaridirecta.info

La Federació Europea d'Associacions Nacionals de Treball amb Persones sense Llar (FEANTSA) defineix la persona en situació de sense llar com aquella que no pot accedir o conservar un allotjament adequat, adaptat a la seva situació personal, permanent i que proporcionï un marc estable de convivència, bé sigui per manca de recursos econòmics, bé sigui per dificultats personals o socials per portar una vida autònoma. La situació d'aquest col·lectiu és una de les manifestacions més punyents de l'exclusió social.

“Una persona no acaba al carrer d'un dia per l'altre, la confluència de factors origina la situació d'exclusió”

Moltes vegades, ens preguntem quins són els motius suficients per viure una situació d'aquest tipus. Una separació matrimonial, la pèrdua del lloc de feina, una malaltia o una addicció, la mort d'una persona estimada o la poca formació, són motius suficients per acabar vivint al carrer? Des d'Arrels Fundació s'afirma que, si algunes d'aquestes circumstàncies s'encadenen en un mateix període de temps, és més possible patir un desequilibri personal. Cal entendre que el procés d'exclusió és dinàmic perquè una persona no acaba al carrer d'un dia per l'altre i, també, és multidimensional perquè la confluència de factors origina una situació d'exclusió.

Xifres i perfil

És difícil establir una xifra exacta sobre el nombre de persones que dormen al carrer habitualment. S'estima que, a l'Estat espanyol, prop de 6.000 persones viuen literalment al carrer i entre 25.000 i 30.000 acudeixen a allotjaments d'emergència, albergs, pensions i pisos d'acollida.

A Barcelona, s'han dut a terme diversos estudis per esbrinar quantes persones pernocten al carrer i les xifres resultants són variades. Segons el balanç del Programa i de la Xarxa d'Atenció Social a Persones Sense Sostre de l'Ajuntament de Barcelona, durant el 2006, es van atendre 3.175 persones sense llar a la ciutat. Per la seva banda, un recompte fet la nit del 12 de març de 2008, en el marc d'un estudi de l'Obra Social de Caixa Catalunya, conclou que aquella nit gairebé 2.000 persones es trobaven sense llar, la meitat de les quals va acudir a recursos assistencials, el 35% va pernoctar al carrer i el 14% ho va fer en assentaments col·lectius.

Segons l'Institut Nacional d'Estadística (INE), en una enquesta publicada el desembre de 2005 –que fins ara és l'únic estudi fet a l'Estat amb una mostra àmplia i representativa de la població en situació de sense llar–, el perfil d'aquest col·lectiu és variat: el 83% són homes, l'edat mitjana és de 38 anys i els seus ingressos regulars són de 302 euros al mes; el 37,5% porten més de tres anys sense allotjament propi i la meitat busquen feina; el 14,2% practiquen la mendicitat; el 46% tenen fills o filles; el 30% són gent abstèmia i mai no ha consumit drogues; el 64,8% tenen estudis secundaris i el 13,3% estudis superiors; el 17,5% reben prestacions públiques; el 48,2% són d'origen estranger. Les estadístiques demostren que tothom pot veure's implicat en la situació de no tenir llar, tot i que ho solem veure com una circumstància externa.

Actualment, però, aquest perfil està canviant arran de la crisi i, com afirma la responsable del Programa escoltes del Departament de Comunicació d'Arrels Fundació (una entitat que fa més de vint anys que ajuda persones sense sostre a Barcelona), Maria Pomés, també a causa “del canvi de la pròpia societat”. Aquests nous perfils són els d'homes adults separats o divorciats; homes joves amb problemes familiars; homes i dones joves i adultes drogadoaddictes o exdrogadoaddictes; dones joves i adultes que han patit maltractaments, separacions o divorcis; persones amb un nivell educatiu i cultural més alt; algunes amb malalties

MIRALLS

Raquel Alquézar

“Hem tendit a creure que l'economia no té res a veure amb nosaltres”

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

Cal oferir informació sobre les drogues a les persones que en consumeixen

pàg. 6 i 7

IL·LUSTRACIÓ:
Cristina Spanó

mentals i d'altres immigrades. Una de les treballadores socials de Càritas, Anna Falcó, declara: "La gent que s'adreçava als serveis socials fa uns anys responia als anomenats sectors marginals, persones pobres amb poca formació, exclusió i toxicomanies; ara, a més, hi ha un ventall impressionant de gent amb recursos, formació, hàbits i pautes i amb una estructura personal i familiar estable".

Experiència i prejudicis

El conjunt de persones que dorm al carrer viu una vida paral·lela, al marge de la societat. Miquel Fuster és un professional del còmic i pintor que ha viscut quinze anys al carrer i en fa vuit que se'n va sortir. En una entrada del seu bloc personal ("Miguel, quinze años en la calle" <miquelfuster.wordpress.com>), s'hi pot llegir: "He passat quinze anys de la meua vida al carrer com a indigent compartint el dolor amb aquestes persones. Sempre anguiats en la contínua lluita contra l'aversió i el rebuig que provoquem els indigents. Patint contínues humiliacions i menyspreus. Les amenaces, que ens van convertint en éssers atemorits, convençuts que estem de més en qual-sevol lloc. Vivint en un estat d'inferioritat i d'incapacitat permanents sense sortida possible". Aquest fragment retrata de manera excepcional els sentiments que experimenta una persona sense sostre. "Tot i així, jo entenc que la gent ens miri amb cert recel, ja que anem bruts i amb pilons de coses carregades al damunt", manifesta. L'artista afegeix que, per molts anys que hagi passat al carrer una persona, "sempre viurà amb por durant el dia, esperant que arribi la nit i sense saber on la passarà, ja que mai no sap què pot succeir". I recorda: "A mi, una vegada, em van trencar el nas un grup de joves i, un altre cop, em va aparèixer un home amb una destrat. Al carrer, tu ets

la teua pròpia protecció i t'has de buscar la vida per sobreviure-hi".

En relació als prejudicis vers aquest col·lectiu, Maria Pomés declara que cal trencar tres tòpics sobre les persones indigents: que viuen al carrer perquè volen i no es deixen ajudar; que totes són borratxes, i que totes són gandules. Pomés manifesta: "Evidentment, hi ha gent que els compleix, però una cosa és que els costi sortir-se'n i una altra que no es deixin ajudar". Els tres tòpics de què parla, juntament amb d'altres, es trenquen a l'article "Els nostres veïns del carrer: una problemàtica social", de Salvador Busquets, director d'Arrels Fundació. Busquets afirma que imaginem la gent sense sostre com a persones alcoholitzades,

El director d'Arrels Fundació afirma que imaginem la gent sense sostre com a persones alcoholitzades, tot i que un 30% són abstèmies i mai no han consumit drogues

tot i que un 30% són abstèmies i mai no han consumit drogues; pensem que són mandroses a l'hora de buscar feina i resulta que la meitat en busca i que, en un 27% dels casos, la principal font d'ingressos prové de la seva pròpia activitat. Els veiem pidolaires i, tot i que n'hi ha que demanen, un 16% ho fan en el seu entorn més proper —com la família i les amistats— i només un 14% ho fan al carrer. Busquets apunta: creiem que no saben aprofitar els recursos que se'ls proporcionen i descobrim que el 61% cobra menys de 450 euros (i que hi un 24% del qual no sabem els ingressos, ni tan sols si en té). La percepció que viuen a base dels subsidis de l'Estat desapareix quan

descobrim que la Renda Mínima d'Inserció i la Pensió No Contributiva són la font d'ingressos principal per a menys del 10%. Percepció i realitat també divergeixen quan es constata que el 64% de les sense sostre entrevistades han acabat la secundària i un 13% han rebut una educació superior. Per últim, la tendència estesa que les defineix com a delinqüents, reals o potencials, es difumina quan descobrim que un 42% d'aquestes persones han estat amenaçades o insultades, un 40% han patit robatoris i un 48% han estat denunciades o detingudes en alguna ocasió.

La sociòloga i professora de la UAB Montserrat Sòria explica la discriminació com un acte inconscient de la pròpia societat: "Hi ha la tendència de classificar i etiquetar, d'estereotipar i això comporta els prejudicis i, com a conseqüència, la discriminació". A més, Sòria palesa que els prejudicis contribueixen a posar més dificultats a aquestes persones per integrar-se a la societat.

L'efecte de la crisi

La crisi no ha provocat un augment important del nombre de persones que viuen al carrer, però sí que s'ha fet patent en el col·lectiu immigrant. Una investigació de la sociòloga Maria del Rosario Sánchez conclou que fins un 80% de les usuàries dels centres de dia, albergs o pisos d'acollida no són autòctones. D'altra banda, la demanda de prestacions socials sí que ha augmentat de manera significativa els darrers anys. Tal com afirma el *VI Informe de l'Observatori de la Realitat*, elaborat per Càritas, en els darrers quatre anys, el nombre de persones ateses ha crescut i ha passat de 400.000 el 2007 a 950.000 el 2010.

Segons un informe elaborat per l'Ajuntament de Barcelona, al qual feia esment el diari *Público* ("La petició d'ajuda creix un 30% a Barcelona"),

l'evolució de les "persones i famílies socialment vulnerables" ateses per l'administració municipal durant els darrers anys també ha crescut. Des de 2007, un 31% de persones més han acudit als serveis socials. A més, el nombre de persones beneficiàries de la Renda Mínima d'Inserció, la que s'atorga una vegada s'han esgotat totes les prestacions d'atur, ha incrementat un 55%. A Barcelona, també ha augmentat el nombre d'apats per a gent que té carències alimentàries. Durant el 2009, l'Ajuntament en va oferir més de 1.000 al dia. I pel que fa als menjars a domicili, si se'n preparaven quasi 6.400 al mes, l'any 2010 la xifra va augmentar a més de 10.000.

Per la seva part, Càritas de Barcelona alerta d'un augment "alarmant" del nombre de persones que no poden fer front a les necessitats més bàsiques. Entre el gener i l'octubre de 2010, les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa van atendre més de 50.000 persones que necessitaven ajuda per pagar l'alimentació familiar, el lloguer, el material escolar, el transport o els rebuts de llum, aigua i gas. Segons els responsables de Càritas, el problema principal d'aquestes persones és l'atur, que afecta el 62% de la gent atesa. Només l'11% té una feina amb contracte.

El regust amarg que les coses no acaben de rutllar també es percep a Arrels Fundació. Maria Pomés reconeix que la crisi les està afectant en la mesura que alguns dels oficis als quals podien acudir les persones que tenen accollides, com feines de porteries o vigilància de parquings, ja no estan disponibles per a les persones que estan sota la seva tutela.

És possible la reintegració?

Les persones que viuen al carrer necessiten ajut per sortir d'aquesta situació. Tal com confirma Salvador Bus-

—
“La carència de mecanismes familiars de suport per fer front a la pèrdua del treball fan més vulnerable el col·lectiu immigrat”
 —

quets a l'article que mencionàvem, els recursos que el nostre país destina a aquesta problemàtica són insuficients, no comparables a les magnituds europees. Estem, llavors, davant una societat egoista? Busquets constata que sí perquè l'egoisme, de la mateixa manera que la solidaritat, forma part substancial de la naturalesa humana i també que no, perquè les entitats socials que atenen persones en situació de sense llar poden donar fe de fins a quin punt la resposta de la societat civil i de la població és positiva. Segons un estudi d'Arrels Fundació, aquesta resposta —insuficient però fonamental— de la societat civil i de la població adopta diverses formes: voluntariat que col·labora de forma desinteressada, persones donants i sòcies d'entitats i moltes persones que escolten, ajuden, atenen de forma anònima i individual quan el seu camí es creua amb el d'una persona que viu al carrer. Així doncs, no és un problema d'egoisme, sinó d'organització social. Per tant, la situació individual d'unes persones que es troben al carrer ens remet a una organització col·lectiva que no està en condicions d'atendre'ls. “La cobertura de les seves necessitats, que en el fons són les nostres, no només forma part del dret positiu, sinó que està expressament contemplada a la Constitució de 1978”, apunta Busquets al seu article.

Parlar de persones en situació de sense llar ens porta, també, a parlar de protecció social i d'estat del benestar. Ocupem un dels darrers llocs d'Europa en qüestions com la manca d'habitatge, una problemàtica que ja no és exclusiva de qui viu al carrer. Com poden sortir-se'n les persones en situació de sense llar si els principals instruments de protecció social estan afeblits? Aquest és un tema que ha merescut poca atenció per part de les forces polítiques. “La situació de les persones que viuen al carrer consti-

tueix un dels millors indicadors per avaluar el nivell d'equitat i cohesió del sistema social i té la virtut de ressaltar-ne les principals mancances”, sintetitza Salvador Busquets.

Per ajudar aquestes persones, explica Maria Pomés, el voluntariat d'Arrels s'encarrega d'establir un vincle de relació per donar-los confiança i els ofereixen d'acudir a la fundació. “Només els proposem quines són les seves opcions, sense exigir. La idea és que aquestes persones es recuperin i tornin a treballar. Hi ha casos en què s'aconsegueix i tornen amb la família o recuperen una vida autònoma, però la majoria de vegades no és així i es vinculen a Arrels tota la vida. Hem de ser realistes i tenir clar que la plena reintegració és difícil”, manifesta. Per a la sociòloga Montserrat Sòria, a l'hora de pensar en la reintegració, és important tenir en compte l'edat en què s'ha viscut aquesta experiència i el temps que fa que dura.

“El que realment ajuda aquestes persones és el fet de sentir-se útils. L'ajuda mútua i creure en les seves pròpies capacitats és important. Si porten molt de temps sense treballar, hi ha persones que creuen que no valen i es desanimen”, sosté Anna Falcó.

FOTOGRAFIA:
Sergi Reboredo

Immigrades: un col·lectiu vulnerable

L'Estudi Social Immigració que ha finançat l'Obra Social La Caixa revela clarament que el col·lectiu d'immigrades és el que pateix més els efectes de la crisi i el que es troba en una situació més vulnerable. En aquest sentit, un 30% de les persones nouvingudes a l'Estat espanyol són pobres, davant del 18% de gent autòctona que ho és. Amb tot, malgrat ser el sector més vulnerable, les immigrades només gasten un 6,8% de les intervencions dels serveis socials.

Segons un estudi fet a Saragossa sobre les persones sense sostre i publicat per Creu Roja, les persones estrangeres també són les que han vist més agreujada la seva situació. Concretament, un 63% de les persones que es van trobar al carrer durant l'hivern passat eren immigrades. La carència de mecanismes familiars de suport per fer front a la pèrdua de la feina, entre altres factors, fa que aquest col·lectiu si-

gui més vulnerable. Tal com afirmava el sociòleg Pedro Cabrera (redactor d'aquest informe) a *El Periódico*: “Amb aquest col·lectiu, es genera una exclusió per mecanismes formals; quan un es queda sense feina i el temps es prolonga, perd la seva condició d'aturat i, al final, perd el permís de residència, amb la qual cosa tot se li torna particularment difícil”.

Tot i que el nombre de persones que viu al carrer encara no ha experimentat una gran explosió, es constata una preocupació pel possible canvi de tendència, si la crisi persisteix molt més temps. “De moment, els que eren vulnerables han passat a una situació d'exclusió continguda i encara mantenen la llar. Però, si no s'activen els mecanismes necessaris, sí que és probable que totes aquestes persones acabin al carrer”, advertia el coordinador de l'informe publicat per la Creu Roja, Julián Martínez.

Raquel Alquézar: “Les experiències de finances ètiques funcionen”

L'esclat de la bombolla financera i la bancarització de les caixes encara ha fet augmentar més el descrèdit del sistema bancari convencional. En aquest context, fa anys que diferents experiències de finançament ètic i solidari es van obrint camí. Parlem amb l'antropòloga i historiadora aragonesa Raquel Alquézar, que està preparant la seva tesi, *Las finanzas éticas en la encrucijada. Entre la viabilidad social y de mercado*. Fa més d'un any que estudia de prop una de les entitats que operen a Catalunya sota aquests criteris, Coop57.

Carles Masia
entrevista@setmanaridirecta.info

Quina és l'experiència recent del teu treball en el camp de les finances ètiques?

Vaig començar la tesi el 2009, quan la crisi començava a des-puntar, s'enfonsaven els sistemes piramidals i aflorava l'especulació de la banca convencional. L'interès era veure per on venien les reivindicacions dels moviments socials. I demanaven una certa moralitat dins el sistema en què vivim i que el prisma girés cap a l'economia real. M'interessava veure aquest contrast. Per començar, el terme *finances ètiques* és xocant per a moltes persones, ja que tenen assumit que les finances són especulatives. També coneixia l'entitat Finançament Ètic i Solidari (FETS), que ha fet la feina de recopilar les experiències existents i connectar-les en l'àmbit internacional, per saber què hi havia abans i veure si també es podia aplicar aquí. Darrere de les finances ètiques,

hi ha unes reivindicacions àmplies, que van des dels cristians de base fins a altres moviments socials. La crisi actual té a veure amb el sistema financer al 100%. La UE no es preocupa per mantenir el sistema reproductiu que teníem fins ara. Per exemple, a la *city* de Londres, es compren i revenen lots d'energia dels països del tercer món o soja. Europa comercia sobretot amb energia i alimentació, ja no produeix, i l'avantatge és el seu domini tecnològic i sobre el sistema financer, que crea uns desajustaments impressionants. Per contra, les finances ètiques reconeixen que hi ha d'haver un benefici, però que no pot existir aquesta especulació en detriment dels altres.

– *“La banca ètica és un instrument de transformació dins el sistema global i, d'entrada, aquestes entitats no es plantegen especular, cuiden molt d'on ve el diner i a qui el presten i això ja és una garantia”*

Llavors, estem parlant de principis i valors?

Un principi molt important és el de transparència. No disposem de molta informació sobre el sistema financer, no sabem què passa realment amb els diners que tenim a La Caixa, al Santander o al BBVA. L'única cosa segura és que es dediquen al negoci internacional, que és on obtenen guanys, sobretot amb el tercer món. Per a mi, al final, es tracta d'una economia immoral, que no està al servei de la gent. No compta amb la base real, que són les persones i les coses que necessiten. I si em fixo en entitats com Coop57, veig que hi ha un sentit diferent. Potser no té res a veure amb els corrents de la macroeconomia; en canvi, sí que és una eina de transformació social.

Des del punt de vista de l'antropologia, què et va destapar l'interès per les finances ètiques?

Volia acostar-me a l'economia local i vaig creure que era important estudiar una entitat inserida al territori i que treballés amb les seves organitzacions. I realment estan sent una alternativa en el marc de Catalunya, perquè estan finançant cooperatives de treball i altres apostes arriscades des del punt de vista de la banca purament economicista. D'entrada, és molt difícil que la banca convencional financiï una cooperativa i, amb això, ja t'estan dient alguna cosa. D'altra banda, també m'interessava veure les relacions socials que s'acaben articulant. Al final, tot té relació amb la moralitat, seria com una economia moral. Es tracta de recuperar aquest vell concepte, que, per sort, està darrere de les finances ètiques i l'economia social, és el que les cohesiona. La meua idea era estudiar les finances ètiques, no només els bancs ètics. I aquí és on vaig trobar que Coop57 és alguna cosa més. Forma part d'una xarxa, d'un entramat en què el finançament només és un pilar. També m'interessava molt el concepte de solidaritat i com es trasllada a la pràctica. Ho il·lustraré amb un exemple: un dia vaig anar a La Caixa per explicar-los que volia muntar un projecte i el primer que em van demanar va ser un aval i si tenia capital acumulat. Vaig contestar que no, però que, amb dues altres persones, teníem un projecte molt bo. No em van ni escoltar i em va dir que primer necessitaven calcular el risc que tenia el negoci. Llavors em van dir que mirés la web de l'Institut de Crèdit Oficial (ICO) per veure el finançament de l'Estat per a aquest tipus de coses, perquè ni ells ni cap altre banc no ho podrien finançar. I a l'ICO tampoc hi havia resposta per al perfil que buscava jo, que és el de la majoria d'entitats que van a Coop57. Aquí, el valor de la confiança és clau, tot i que també s'ha de matisar. No és la confiança cap a tu com a persona, sinó cap al teu projecte, que té uns principis d'igualtat, de transparència i de sostenibilitat determinats. Tot això ja implica que s'està apostant pel cooperativisme, l'associacionisme i les fundacions que presten serveis socials.

FOTOGRAFIA
Carla M.

En quina mesura les males pràctiques dels bancs convencionals expliquen el creixement de la banca ètica?
Ara s'estan produint retallades importants a dos dels pilars del sistema de benestar, l'educació i la sanitat, que afecten tothom. I la gent està tornant a repensar l'economia, perquè abans tenia un grau acceptable de benestar, deia que l'economia anava bé i deixava que la portessin uns altres. Però ara s'estan destapant molts problemes i un d'ells és el sistema financer. La gent diu: on és el diner? Abans, els estats tenien una certa autonomia per regular el seu sistema financer a través del banc central i ara ho fa la UE. Per exemple, si a Grècia hi ha dèficit, doncs, Alemanya ha de posar diners, de manera que es provoquen uns desajustaments brutals. I ara serà pitjor perquè, en comptes del Banc Central Europeu, el Fons Monetari Internacional serà qui gestionarà el sistema; una bogeria. En aquest context, la banca ètica és un instrument de transformació dins el sistema global. D'entrada, aquestes entitats no es plantegen especular, cuiden molt d'on ve el diner i a qui el presten i això ja és una garantia, tot i que al final acaba anant al mercat, que està molt contaminat.

“Sovint, ens hem centrat massa en models teòrics i hem tendit a creure que l'economia no té res a veure amb nosaltres, pensant que hi havia alguna cosa superior –com la política– que la gestionaria”

Què creus que els falta a aquestes entitats perquè es popularitzin i siguin més conegudes?

D'una banda, hi ha l'aspecte de la practicitat i la comoditat. Estem acostumats a trobar un banc pràcticament a cada cantonada. D'altra banda, els diners encara són un tema una mica tabú, molta gent no creu que realment hi pugui haver entitats que intentin treballar amb principis ètics, això encara és poc conegut. Es tracta de difondre més el model i, en aquest sentit, les mobilitzacions de les acampades sorgides arran del 15-M han estat una oportunitat molt bona. Com que sabien que jo estava estudiant el tema, em va trucar gent que volia que anés a explicar l'opció de la banca ètica a les assemblees, quan, per exemple, es plantejava què calia fer amb els diners que recollien les comissions. Les persones que participaven de les assemblees estaven conscienciades, amb ganes de fer les coses de manera diferent i, tot i això, sovint encara coneixien poc que hi ha uns bancs amb uns principis ètics.

I això, a l'era de la comunicació, en què les informacions circulen a tota velocitat, no trobes que és una paradoxa?

És veritat, suposo que els petits canvis del dia a dia són els que ens costen més. Sempre es diu que les grans revolucions comencen amb passes petites i, en aquest cas, això és més cert que mai. El sistema financer és un pilar molt important, igual que el consum. Hem de ser conscients del que es pot arribar a fer si comprem unes coses en detriment d'unes altres. Tenim poder i hem de fer una passa endavant en la vida quotidiana. Sovint ens hem centrat massa en models teòrics i hem tendit a creure que l'economia no té res a veure amb nosaltres, pensant que hi havia alguna cosa superior –com la política– que la gestionaria.

Les finances ètiques poden ser una palanca de canvi real?

S'ha demostrat que aquestes experiències funcionen, encara que, de moment, sigui a petita escala, dins d'uns límits. Per exemple, queda clar que Coop57 és una alternativa. Canviarà el sistema? Potser no, tot i que no sé qui pot respondre aquesta pregunta. També queda clar que està finançant entitats amb valors afegits que no podrien sobreviure d'una altra manera. Fa quinze anys que finança la responsabilitat laboral i no coneix cap altra entitat que ho faci. Són alternatives que funcionen, nascudes en moments de

crisi. Quan va néixer Coop57 a l'Estat hi havia quatre milions d'aturats –igual que ara– i va ser una alternativa que va sortir de la gent. Ara, coses així poden tornar a passar. És clar que no és perfecte. Per exemple, les cooperatives de treball finançades per Coop57 tenen les seves limitacions, perquè han de vendre, estan entre la viabilitat social i la viabilitat econòmica. Podem dir que la pràctica totalitat d'aquests projectes tenen garantida la viabilitat social, ara bé, el tema econòmic ja és una altra cosa. Moltes cooperatives s'han vist obligades a entrar dins el ritme que marca el mercat, que no és el propi d'aquest tipus d'organitzacions. A vegades, això els dona un valor afegit especial, per bé que els productes i els serveis també poden ser més cars tenint en compte que, al darrere, hi ha una qualitat que no et dona el mercat convencional. Per accedir-hi, fa falta un mínim de poder adquisitiu i consciència respecte del mercat convencional. Aquestes són, una mica, les tortuositats per les quals han de passar les experiències de finançament ètic que, al final, s'acaben consolidant.

El circuit de l'economia social

En part, la banca ètica va néixer per contrarestar la pèrdua del caràcter social de les caixes d'estalvi. Recentment, aquesta tendència s'ha vist agreujada per un real decret llei aprovat l'estiu passat que va obrir la porta a la conversió de les caixes en bancs. En canvi, la banca ètica, mitjançant el principi de transparència, ens assegura que els diners serveixen per impulsar projectes amb un impacte social positiu. És a dir, que les inversions no aniran a parar al negoci de les armes o a donar suport a empreses que vulneren els drets humans, ni s'especularà amb accions borsàries, per exemple. “La diferència entre la banca ètica i la tradicional es troba en els valors i els objectius que persegueixen. La banca ètica fa la mateixa feina d'intermediació financera que la banca convencional, però incorpora criteris ètics a totes les seves decisions d'inversió”, explica l'associació Finançament Ètic i Solidari (FETS), nascuda el 1999.

Raquel Alquézar fa més d'un any que està fent treball de camp sobre les finances ètiques. Cada dimecres acudeix a la seu de Coop57 a Barcelona per entrevistar les persones que hi treballen i contactar amb les entitats sòcies. Aquesta cooperativa de serveis

ètics i solidaris no és un banc, però ja ha recollit vuit milions d'euros d'estalvi popular i ha contribuït a finançar més de 600 operacions d'entitats de l'economia social i solidària des que va néixer, l'any 1995. Alquézar explica que “és un pilar fort del finançament cooperativista i del tercer sector a Catalunya i la resta de l'Estat que practica un circuit molt interessant d'economia social”.

A banda de Coop57, existeixen altres entitats que formen part del mapa

de finances ètiques. Fiare opera com a agent de la Banca Popolare Etica italiana i està immers en una campanya de captació de capital social per convertir-se en una cooperativa de crèdit. L'objectiu és oferir els serveis de la banca convencional sota criteris ètics. A banda, existeix Triodos Bank, un banc ètic nascut a Holanda que opera a Catalunya des de 2006, i Oikocrèdit Catalunya, una cooperativa de finances ètiques d'àmbit mundial amb seu a Holanda.

Energy control: pautes per les persones que prenen drogues

La presència de les drogues és tan antiga com el desig d'entretenir-se. Però, sobretot, és a les discoteques i a les raves on aquestes substàncies s'han normalitzat a partir de l'efecte estimulador que té la música electrònica. Des de l'any 1997,

Energy Control treballa perquè el jovent consumidor i el públic en general tinguin pautes a l'hora de prendre les drogues que circulen pel mercat, amb la finalitat que ho facin de manera prudent i responsable.

Àlex Romaguera

quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

Amb més o menys permissivitat, els espais d'oci nocturn acullen un veritable assortit de drogues clàssiques i de disseny, l'ingredient principal per experimentar noves sensacions de forma artificial. Entre les considerades de nova generació i que s'han posat en voga els últims anys destaca la mefedrona, que es pot trobar en forma de pols, de vidre, en petites càpsules, en comprimits o en boletes fàcilment transportables. Si bé és poc comercialitzada al nostre país, en molts altres ha irromput als ambients nocturns com a sucedani de l'amfetamina o de la cocaïna, molt similar quan a la seva força estimulante. Membre de la família de les catinonas, la mefedrona (4-MMC, *meow-meow* o *M-CAT*, en l'argot científic) va ser descoberta el 2003 per un químic *underground* i, des d'aleshores, ha causat autèntics estralls entre els grups d'adolescents que es llancen al laberint de les drogues. Tant és així que, l'any passat, alguns països van decidir vigilar-ne el tràfic o il·legalitzar-lo arran de la polèmica sorgida pel seu consum al Regne Unit i a la Xina, principal productor d'aquesta substància. La mefedrona és una de les drogues psicoactives analitzades per E-

- Analitza la mefedrona, que avui prolifera com a sucedani de l'amfetamina o la cocaïna i que és molt similar quant a la seva força estimulante

nergy Control, que a més d'estudiar els seus efectes també comprova la puresa de les partides a les quals té accés. Segons ha pogut observar, la seva ingestió massiva provoca greus trastorns en la salut, com ara visió distorsionada, depressió, al·lucinacions i, a llarg termini, el risc de patir amnèsia, brots psicòtics i crisis cardiovasculars. Aquestes afeccions poden augmentar en cas de sobredosi, raó per la qual Energy Control recomana prendre'n menys d'un gram en 24 hores, fer-ho de forma espaiada i no ingerir-ne mai si es pateix diabetis, hipoglucèmia o alguna malaltia al ronyó.

Moltes d'aquestes recomanacions també són vàlides pel consum d's-

Energy Control utilitza sistemes de precisió per detectar el grau de puresa de les diferents drogues

- Energy Control

peed, èxtasi o el famós LSD, conegut com a *trips* o *àcid*, el psicodèlic més popular i estimulador. El seu consum descontrolat també dona peu a conductes paranoiques que poden perllongar-se alguns dies, si bé l'entitat adverteix que "els efectes són tan

variables com el tipus de persones que la prenen". Això sí: quan l'experiència és desagradable, tothom parla d'un *mal viatge*. És el moment en què es desapareixen les crisis o els brots que, a més de reaccions psicòtiques, poden induir al suïcidi.

Altes dosis de pedagogia

Informar dels riscos que ocasionen les drogues és la principal tasca d'Energy Control, creada el 1997 per un grup de persones preocupades per l'ús de les substàncies psicoactives en els espais de festa nocturns. Amb aquest propò-

Només el 2010, el seu voluntariat va fer 67 valoracions de seguretat i prevenció per a responsables d'espais nocturns a tot l'Estat

sit, l'entitat –integrada a l'Associació Benestar i Desenvolupament (ABD)– estudia i difon les característiques de les principals drogues adquirides a les zones recreatives. Per dur a terme aquesta tasca, compta amb tècniques d'anàlisi com els tests colorimètrics i el TLC, gràcies a les quals identifica els adulterants presents i quantifica el grau de puresa (proporció del principi actiu) present en la cocaïna, l'heroïna, la ketamina, l'èxtasi o les diverses amfetamines, “sempre que no portin adulteracions afegides, ja que aleshores sols podem determinar la seva composició”, afirmen membres de l'entitat.

Una vegada estudiades les drogues als serveis d'anàlisi, Energy Control recomana les pautes perquè el consum sigui el menys nociu possible, tot i constatar que “la majoria dels consumidors i consumidores són plenament conscients del que prenen”. No obstant això –indiquen– la informació sobre els riscos d'aquestes substàncies és fonamental, tant per a l'ús de les consumidores com per a les persones de l'entorn que poden sentir-se atretes per provar-ne.

Amb el pas del temps, l'entitat ha estès la seva presència en recintes festius i espais de debat i, alhora, ha augmentat l'atenció personalitzada per telèfon, correu electrònic o altres circuits. “Per a molts professionals, som un punt de trobada per a l'intercanvi

d'experiències i la reflexió al voltant del consum de drogues”, comenten des de la coordinació.

Només el 2010, a tot l'Estat, les seves voluntàries van fer 67 valoracions d'oci per a personal de discoteques, pubs, *raves* i altres espais nocturns, on solen instal·lar estands i punts mòbils d'informació que serveixen per atendre el jovent, fer controls d'alcoholèmia i difondre exemplars sobre les substàncies que s'acostumen a consumir en aquests ambients.

En el camí cap a la socialització, tampoc no han faltat les exposicions sobre les substàncies més recurrents o les sessions formatives per a alumnes, pares i mares, mestres i altres capes d'interès social. Una tasca ingent que l'ha dut a participar en debats internacionals, a coordinar la plataforma europea Safer Nightlife –destinada a promoure la seguretat i la salut dins del lleure nocturn– i a ser reconeguda per les institucions (enguany ha rebut el Premi de Prevenció Europea) i pels mitjans de comunicació com una de les interlocutores en l'àmbit de l'estudi i el coneixement de les drogues.

Davant del perillós triumvirat que formen la música, la droga i la festa, Energy Control hi avantposa la informació i el coneixement, antidòts per avançar cap a un model d'oci més saludable i edificant.

PARLEM AMB NÚRIA CALZADA, COORDINADORA D'ENERGY CONTROL

“La manca d'informació i d'experiència dels joves és el principal risc”

Núria Calzada
Energy Control

Com ha evolucionat el treball d'anàlisi de les drogues il·legals?

Vam iniciar-lo el 1999 amb sistemes de detecció modestos, alguns dels quals encara utilitzem a les *raves*, concerts o festivals. A finals de 2005, però, vam introduir-ne de nous amb l'assessorament de farmacèutics, químics i altres equips de professionals, que ens permeten fer test de cocaïnes i detectar noves drogues que han aparegut els darrers anys al mercat.

En quina mesura han augmentat les drogues sintètiques i han reculat les que es consumeixen més fins ara?

Les més habituals són l'alcohol, el cànnabis, la cocaïna, l'èxtasi o l'*speed*, a més del *nexus*, que és més variable i es localitza sobretot a les *raves* o en ambients alternatius. També hem detectat que l'amfetamina o l'LSA s'expandeixen en entorns més determinats i, per últim, trobem una colla de químics sintètics de nova generació. Pel que fa a aquest darrer grup, que s'ha generalitzat força, tenim el repte d'analitzar el seu veritable impacte.

Quines drogues són més susceptibles de patir adulteracions?

Sobretot la cocaïna, que en el curs de la cadena productiva és fàcilment adulterable, a diferència de les pastilles, per bé que a l'any 2008 vam detectar moltes dosis d'èxtasi adulterades amb altres substàncies. En els darrers estudis, també hem detectat enganys en medicaments i mostres de cocaïna, amb l'angoixa que suposa per al consumidor experimentar sensacions desconegudes. I finalment, hi ha substàncies que no porten res, però que, en alguns consumidors, provoca l'efecte placebo, sense oblidar alguns medicaments per a la cir-

culació que es venen com a drogues sintètiques.

El risc es troba en la població que ignora les característiques de la droga?

La millor recepta és el boca-orella, ja que ens permet atendre gent molt jove amb nivells de consum alts i sense gaire coneixement de les substàncies. Gràcies al servei d'anàlisi, podem saber quins són els seus hàbits i els motius del consum i proposar-los pautes de millora, sempre amb l'objectiu que redueixin les dosis i, arribat al cas, que deixin de consumir.

Hi ha un segment sobre el qual cal dedicar una atenció especial?

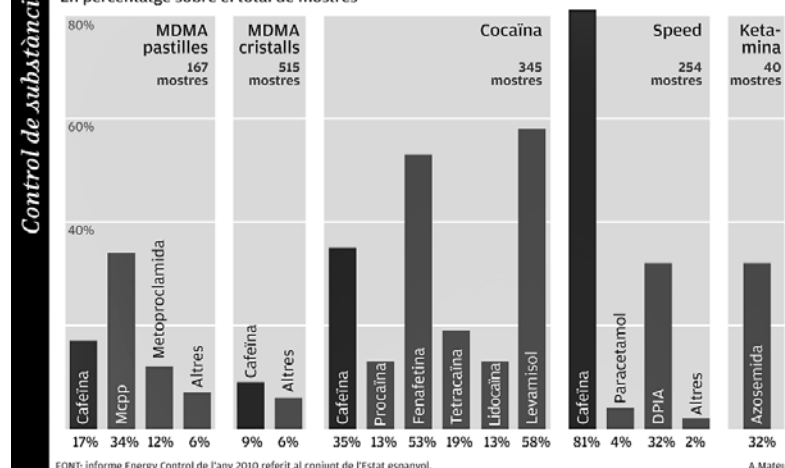
Tothom qui està exposat al consum de drogues està en risc. En qualsevol cas, els més joves s'apropen al consum de drogues amb poc coneixement i solen comptar amb informació procedent d'amics o germans, en moltes ocasions, plena d'incorreccions o mites. Afortunadament, s'apren amb l'experiència i un acaba sabent què fer i com fer-ho de manera que es puguin evitar *mals viatges*.

El grau de consciència social ha augmentat?

Cal pensar que el consum de cocaïna o d'èxtasi forma part de l'àmbit recreatiu i, lluny de ser exclusiu d'un sol entorn, abraça molta població. D'aquí que tothom hi tingui alguna cosa a dir, des de l'escola fins a l'administració o els professionals de la medicina. En aquest sentit, Energy Control ens hem convertit en un referent per als consumidors joves, que any rere any ens segueixen a través de la web, el fòrum o les xarxes socials. És un plaer mantenir-hi un *feed-back* continu perquè ens enriqueix mútuament.

Resum dels adulterats trobats

En percentatge sobre el total de mostres

Diàleg imprecís

FOTOGRAFIA: Santi Palacios

-Qui ets?

-Sóc el nou projectil SIR-X, BT-23715. He estat propulsat per la nova eina de dissuasió GL-06 Single Shot Launcher dels Mossos d'Esquadra, que em van incorporar al seu equip el mes de febrer passat.

-No saps que pots fer molt de mal?

-Els assessors del departament diuen que també sóc una eina d'alta precisió. Mira, si he sortit a la premsa i tot: "Permet disparar amb total precisió a una distància de fins a 50 metres, la munició no rebota després del primer impacte i així s'eviten danys a terceres persones". A més, el protocol d'actuació diu que m'han de disparar per sota de la cintura. -Sí, és clar...

Evidentment, aquest diàleg entre una vianant incrèdula i aquest projectil és imaginari. La foto, però, és real: és presa a l'acampada de la plaça de Catalunya el dia 29 de maig a trenç d'alba, a la carpa de la comissió de sanitat. La mà subjecta el projectil que havia estat disparat pels Mossos d'Esquadra unes hores abans contra la multitud de persones que es van oposar pacíficament al desallotjament de la plaça.

També és real que aquests projectils *segurs*, que s'han començat a usar a Catalunya, ja han deixat cegues dues persones a l'Estat francès. De fet, tal com denuncia l'associació Stop Bales de Goma, aquestes noves bales continuen convivint amb les pilotes de cautxú massís de sempre, que poden arribar a assolir els 720 km/h i tenen una força superior a la permesa per la UE. L'història delictiva de les *pilotes* també és ben real i contrastat: des de l'any 1990, un total de 23 persones han perdut un ull per culpa seva a l'Estat, tres d'elles durant l'any passat a Barcelona. Tot això, sense comptar les lesions i les contusions a d'altres parts del cos.

Fins i tot un organisme tan poc sospitosos de ser radical com la Comissió Europea ha recomanat que s'eliminin les pilotes abans de 2012 i ha alertat de la "perillositat" del seu ús. No obstant això, aquí, en comptes de deixar de fer-les servir, s'ha incorporat una nova arma a l'arsenal de la policia i, a més, s'intenta que el debat giri al voltant de la precisió dels projectils i s'obvia la irracionalitat que implica disparar-los.

Carles Masià

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

TELEVISIÓ

TVE humanitza la División Azul amb motiu del seu aniversari

El telenotícies del migdia de TVE del dissabte 9 de juliol va emetre una càpsula informativa d'una mica més d'un minut de duració on s'anunciava el setantè aniversari de la División Azul. La unitat de voluntaris espanyols que va servir militarment a la causa nacional-socialista del Tercer Reich alemany es va presentar com un cos de "vo-

luntaris per lluitar a la Segona Guerra Mundial juntament amb les tropes de Hitler amb l'objectiu d'acabar amb la Rússia comunista" i es va destacar que havien estat "testimonis de les atrocitats del Tercer Reich", presentant-los al públic com a mers espectadors de la situació i no com a veritables participants d'aquells esdeveniments terrorífics dels quals ells

també van ser protagonistes. La càpsula anava acompanyada d'i-

matges de l'època i del testimoni d'un ancià membre de la divisió que recordava com havien de partir amb una destrat el vi congelat que els enviaven des de l'Estat espanyol. Tot plegat ben engalanat amb una suposada innocència que contribuïa a donar un aspecte bondadós d'aquests autèntics feixistes. La Federació Estatal de Fòrums per la Memòria va quali-

ficar l'emissió com una "vergonyosa apologia del feixisme i el nazisme que frivolitza sobre la División Azul" i va exigir disculpes públiques a la direcció de Ràdio Televisió Espanyola (RTVE). També va afegir que "un reportatge tan indecent seria inconcebible a Alemanya, Àustria, la Gran Bretanya o França".
DAVID BOU

PREMSA

'Berguedà Actual' no paga a les seves treballadores

La Societat Limitada Iniciatives Berguedanes de Comunicació, editora de la publicació gratuïta de periodicitat quinzenal *Berguedà Actual*, ha acomiadat dues treballadores de forma improcedent segons manifesta la secció sindical de la CGT a la comarca. El sindicat afirma que aquesta empresa gestionada per Jordi Simon Perayre pretén seguir amb el projecte de *Berguedà Actual* des d'una altra empresa i sense saldar els deutes que té pendents amb les treballadores. Aquesta situació ha provocat la interposició d'una denúncia per l'impagament de les indemnitzacions a les treballadores acomiadades i per les diferències de sou existents fruit d'estar contractades en frau de llei a causa de l'aplicació d'un conveni i una categoria que no corresponen a l'activitat econòmica duta a terme per l'empresa. Després d'intentar arribar a un acord mínimament acceptable amb l'empresari, any dia no s'ha arribat a cap pacte satisfactori pels interessos de les treballadores i, per tant, el sindicat CGT ha anunciat que "d'aquí poc iniciaran les accions de protesta pública". D.B.

ASSOCIACIONS DE PERIODISTES

El Grup de Periodistes Ramon Barnils elegix nova junta

En el seu desè aniversari, el Grup de Periodistes Ramon Barnils (GPRB) va celebrar la dotzena Assemblea General Ordinària a Barcelona el 29 de juny, on es va elegir una nova junta directiva. David Bassa i Cabanes ha estat escollit nou president i estarà acompanyat per tretze membres de la junta, vuit de les quals repeteixen i cinc que s'incorporen a aquesta nova etapa. L'acció prioritària que s'ha marcat el GPRB per aquest nou cicle és la de mantenir l'activitat de Media.cat -una web d'anàlisi crítica dels mitjans-, relançar la proposta de la càtedra Ramon Barnils i col·laborar amb l'Editorial A Contra Vent per editar un segon llibre d'articles de Ramon Barnils i, si és possible, una biografia completa del periodista. Tanmateix, la Junta ha manifestat la seva intenció de continuar emetent comunicats quan calgui pronunciar-se sobre afers professionals i/o d'interès comunicatiu. D.B.

PREMSA

Una investigació periodística motiva la intervenció contra la SGAE

La detenció del president de la SGAE Teddy Bautista i altres vuit directius més de la societat de gestió de drets d'autoria ha omplert els informatius aquests darrers dies. Curiosament, però, l'allau d'informació no ha impedit que alguns aspectes clau del tema hagin passat pràcticament desapercibuts. El primer, especialment interessant per les periodistes, és que l'origen de tota l'operació judicial és un article d'investigació de la periodista Ana

Tudela titulat "SGAE: la punta del iceberg de un entramado societario", publicat al diari *Público* l'octubre de 2007. El text ja explicava, a grans trets, el que ara ha revelat la fiscalia, unes informacions extretes només amb les dades ofertes per la pròpia SGAE, les dades públiques del registre mercantil i la legislació. Però només el mitjà interessat s'ha fet ressò de l'origen de la investigació, un bon exemple de política empresarial mal entesa.

El reportatge de *Público* va tenir dues conseqüències. Per una banda, una demanda per part de la SGAE contra el diari, encara que aquesta va anar dirigida contra els "comentaris ofensius" de les lectures més que no pas contra el fons de l'article, fet que va provocar que la direcció del rotatiu eliminés de cop els més de 200 comentaris que havia suscitat. Per una altra banda, diferents associacions d'internautes van redactar la seva pròpia denúncia

contra la SGAE a partir de les dades que aportava la periodista i que, en el seu moment, també van passar pràcticament desapercibudes mediàticament parlant. Quasi quatre anys més tard, però, i després que el propi Bautista assegurés que havia estat desestimada, aquesta ha estat la base de les detencions i els escorcolls efectuats aquest mes.

Més enllà de totes les connotacions polítiques i socials que pugui tenir el cas, cal destacar que la majo-

ria de mitjans han tractat d'obviar el cas fins que se'ls ha fet impossible no parlar-ne i, fins i tot després, han predominat les notícies amb titulars exculpatoris i on es recorda la presumpció d'innocència; positiu, però poc habituals en les seccions judicials. D'altra banda, és igual d'important esmentar que el periodisme d'investigació -que s'ha donat per enterrat tantes vegades- es troba a la base de tot plegat. JOAN CANELA

FREQUÈNCIES LLIBRES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de 00h. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrasa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radio-klara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dénia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv>
Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintonitza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

LLUNDIS: 22h. L'entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Gènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DUJUS: 22h. Y tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIUMENGE: 23h. Zienzia i Zpiritu.

Participa en aquest nou projecte de finançament col·lectiu y ajuda'ns a fer possible la publicació d'un llibre al voltant del fenomen de les indignades. Una aproximació al #15M en imatges i tweets...

RT #15M

Memòria fotogràfica d'una lluita que s'escampa...
Una mirada col·lectiva i propera, una veu coral de tots i totes.
connectades a la xarxa
coordinades a les places

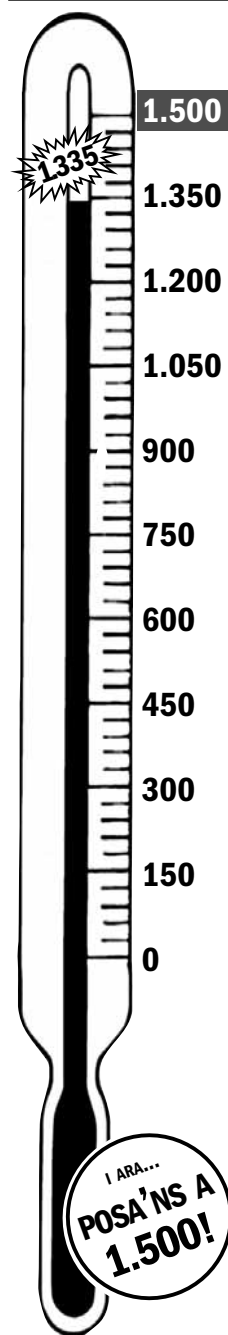

Ajuda'ns a tirar endavant el projecte a www.verkami.com/projects/427-rt-15m Estigues informat de com evoluciona a <http://twitter.com/#!/RT15M> i [facebook.com/RT15M](https://www.facebook.com/RT15M)

, espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE

Expo d'il·lustracions de la DIRECTA al Casal Popular de Granollers l'Esquerda

carrer Enric Prat de la Riba núm. 31 • www.esquerda.org

A L'ESQUERDA FINS EL 17 DE JULIOL

ATENCIÓ

SI VOLEU PORTAR L'EXPOSICIÓ
A ALGUN LOCAL, ATENEU,
CASAL, CENTRE CÍVIC, etc.

POSEU-VOS EN CONTACTE AMB NOSALTRES A:
directa@setmanaridirecta.info

Del 14/04/2011 al 07/05/2011

IL·LUSTRACIÓ DIRECTA

Il·lustració de premsa

El setmanari informatiu La directa fa 5 anys que és un mitjà de comunicació que informa des de i per als moviments amb l'objectiu d'acostar totes les realitats d'una forma eficient a la societat. A la mateixa tasca s'hi ha sumat els il·lustradors i il·lustradores que posen imatges als reportatges, articles i campanyes que La directa ha engegat. En aquesta exposició podrem veure la feina feta per moltes d'elles.

SETMANARI
DIRECTA

www.setmanaridirecta.info

**Butlleta de
subscripció**

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària ☐ 75 euros | Semestral ☐ 40 euros | Solidària ☐ 150 euros | Altres ☐ euros

Forma de pagament: Domiciliació ☐ (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés ☐

*Amb la subscripció rebré cada setmana la publicació durant un any

Si ☐ No ☐ Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagis omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Riego 37 baixos esquerra, 08014, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull • Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua • Torrent de l'Olla, 99 | Infospai • Plaça del Sol, 19 | Taifa • Verdi, 12 | Papereria Cercles • Bailen 201 | Quiosc Punt i Coma • Guillem Tell, 29 | Estanc • Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu • Nàpols-Rosselló. **CLOT:** El Brot (La Fari-nera) • Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa • Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Bar La Lira • Coroleu, 15 | Quiosc Comerç • Plaça Comerç | Quiosc Rambla • Fabra i Puig, 10 | Trèvol • Portugal, 22 | Ateneu Llibertari del Palomar • Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris • Portlligat, 11-15 | Can Basté • Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta • Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI • Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari • Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal • Cera, 1 bis | La Rosa de Foc • Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom • Rambles | Quiosc Tallers • Rambles | Quiosc Canaletes • Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants • Olzinelles, 30 | Espai Obert • Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible • Riego, 35 | Terra d'Escudella • Premià, 20 | Teteria Malea • Riego, 16 | Quiosc • Plaça del Setge de 1714. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera • Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comuni-cació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda • Plaça Vila-domat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Llibreria L'Espiral • Ample, 4 | Llibreria La Siglantana • Av. La Aigueta, 128. **CADES DE MONTBUI:** Centre Ate-neu Democràtic i Progressista • Corredossos de baix, 1 | Quiosc del Caprabo • Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell • Av. Josep Fontcu-berta, 118. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre • Ctra. de Cànoves, 4. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibre-ria el Llapis • Sant Antoni, 20 | Llibreria Cor-bera • Pg dels Arbres, 4. **ESPLUGUES DE LLOBRE-GAT:** Ubud Artesania • Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria Les Voltes • Plaça del Vi, 2 | La Màquia • Vern, 15. | Quiosc • Plaça Cata-lunya. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla • Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims • Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic • Roger de Flor, 85. **L'HOSPITA-LET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat • Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc • Plaça del Repartidor. **IGUALADA:** Llibreria Llegim • Ptg. Capità Galí, 4. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya • Parc, 13 | Quiosc Discom • Alfred Perenyà, 64 | Espai Funàtic • Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibre-ria Robafaves • Nou, 9. **MANRESA:** Moe's • Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz • Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just • Mercat Municipal | Llibreria Major • Rafael Casanova, 45 | Llibreria Bordes • Major, 95. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma • Av. Catalunya, 31. **PALMA DE MALLORCA:** Bar Es Pinzell • Caputxi-nes 13. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis • Avinguda Montserrat, 45. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà • Plaça de la Font, 2. **SABA-DELL:** Can Capablanca • Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix • Montserrat 3. | La Krida • Sicília, 97. | Llibreria Distriunyies • Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià • Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia • Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc • Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Kiosk Dot • Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Lli-breria • Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach • Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona • Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TÀRRAGA:** Fem cadena • Av. Raval del Carme, 81. **TERRASSA:** L'Estapera • de Baix, 14. **VALÈNCIA:** Café Tendur • Historiadora Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri • Danzas, 5 | Bar Terra • Baró de Sant Petríll, 9 | Sodepau • Carnissers 8. **VILADECANS:** CSO Els Timbres • Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals • Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENE-DÉS:** La Forna • Sant Julià, 20.

Per una comunicació lliure...

T'hi apuntes?

Avancem
junes!!

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

GRÈCIA • L'ONU CONSIDERA "IL·LEGAL" EL BLOQUEIG DE GAZA I NOMÉS RECONeix LA FRONTERA DE L'ANY 1949

Israel rep el suport de diversos estats per boicotejar la Flotilla de la Llibertat

Apostolis Fotiadis, Laia Gordi
Atenes

La Flotilla de la Llibertat II-Stay Human continua bloquejada a diversos ports de Grècia i només el vaixell francès *Dignity*, que va salpar des de Còrsega, es troba en aigües internacionals en direcció a Gaza. El 8 de juliol, en resposta al segrest dels vaixells a Grècia, un centenar d'activistes van internar volar des de París a Tel Aviv amb l'anomenada *Flytilla* per manifestar-se propalestines en territori israelià. Les autoritats franceses, però, no les van deixar pujar a l'avió després que Israel enviés una llista a les companyies aèries amb els noms de les activistes a qui es veta l'entrada. La flotilla ha rebut tot tipus de pressions des que es va saber que ja estava a punt de sortir cap a Gaza: detencions i sabotatges són el pa de cada dia de les activistes. "Israel i els EUA exerceixen una pressió enorme sobre el govern grec. Sabem que utilitzaran totes les tècniques i les vies administratives possibles per descoratjar-nos, però el seu pla no funcionarà. Estem a punt i partirem d'aquí uns dies", diu un membre del comitè de coordinació, Vaggelis Pissias. Pissias va patir maltractaments físics per part de les autoritats israelianes durant el darrer viatge de la flotilla, i ara repeteix la iniciativa.

La flotilla de Gaza inclou deu vaixells a Grècia

La Flotilla de Gaza inclou deu vaixells a Grècia, dos dels quals són de càrrega amb ajuda humanitària i materials de construcció. La resta són embarcacions de passatgers amb centenars de persones, entre elles, gent del món polític, líders religiosos i persones del camp de la cultura, deu membres del Parlament Europeu i d'altres dels parlaments frances, noruec, suec i espanyol.

Durant el darrer mes, les autoritats gregues han impedit sistemàticament que els dos vaixells grecs poguessin salpar. Una de les embarcacions va ser declarada invàlida per navegar a causa d'un problema mecànic i les activistes van haver de pagar 10.000 euros per reparar-la, tot i que encara ara no ha pogut deixar el port. Al segon buc, no se'l deixa marxar perquè al·leguen que el

Diverses activistes protesten contra el segrest de la Flotilla de la Llibertat

propietari anterior té deutes amb l'Estat grec. La delegació dels EUA va explicar que el capità del vaixell americà de la flotilla, que va ser arrestat l'1 de juliol a Atenes després que la barca fos interceptada a dues milles del port del Pireu, va ser alliberat sense càrrecs el dimarts dia 5 de juliol. El vaixell canadenc *Tahrir* va salpar del port de Creta el dilluns 4 de juliol sense capità, però va ser aturat per guardacostes de Grècia poc després. Tres persones van ser arrestades i posades en llibertat unes hores més tard. El diumenge 26 de juny, l'hèlice d'un dels vaixells de passatgers grecs va ser malmesa de forma crítica i difícilment podrà navegar. El capità va parlar de sabotatge.

Les autoritats gregues i israelianes continuen mantenint converses no oficials, que inclouen comunicacions entre el primer ministre israelià Benjamin Netanyahu i el seu homòleg grec George Papandreu. El govern grec ha expressat obertament la seva preocupació respecte que la flotilla pugui comprometre les relacions estratègiques entre Grècia i Israel que ha estat treballant Papandreu durant el darrer any i mig. Fa quinze dies, el ministre d'Afers Estrangers grec va advertir

la població grega que no col·laborés amb la flotilla.

Després de converses similars amb el govern turc a mitjans de juny, Israel ha aconseguit cancel·lar la participació de l'organització turca islàmica Turkish Foundation for Human Rights and Freedom and Humanitarian Relief (IHH) a la flotilla. IHH s'estava preparant per tornar a enviar el vaixell *MV Marmara*. A la primera expedició de la flotilla, el maig de 2010, l'exèrcit israelià va atacar aquesta barca i va matar nou persones turques.

Un activista diu que "la complicitat entre el govern espanyol i l'israelià és insultant"

Israel pressiona tots els fronts. Un portaveu del govern israelià va alertar les periodistes que, si se sumaven a la flotilla, s'arriacaven a no poder entrar a Israel durant deu anys.

Des de la delegació nord-americana, Jane Hirschman va explicar a la DIRECTA que el seu vaixell va rebre una queixa anònima mentre esta-

ven al port d'Atenes: "Algú, utilitzant un nom de pila grec, va alertar els guardacostes que el nostre vaixell no era apte per navegar i ara hem d'esperar que duguin a terme una inspecció. Hem aconseguit seguir el fil de la font i és segur que arriba d'una organització anomenada Israeli Law Center".

En un cas similar, Cherna Rosenberg, de 68 anys, amb doble nacionalitat canadenc i israeliana, va presentar una denúncia contra el vaixell canadenc de la flotilla el 2 de juny al Tribunal Superior de Justícia de Toronto. La denúncia acusava les activistes de recollir fons i proveir material per donar suport a Hamas, que governa Gaza i que va ser declarat grup terrorista pel Canadà l'any 2002.

Un activista català, Manuel Tapial, explica que "la complicitat entre el govern espanyol i l'israelià és insultant. Algunes de les persones involucrades a la flotilla han patit arrestos policials de curta durada, han estat interrogats i els seus documents retinuts perquè s'estaven preparant per participar-hi".

El 6 de juliol, una trentena d'activistes de l'Estat espanyol van ocupar l'ambaixada espanyola a Atenes per demanar que el govern

pressionés Grècia a favor de la flotilla. "No hem infringit cap llei grega ni som una amenaça pel govern d'aquest país; tenim tots els requeriments de les autoritats portuàries, tècniques i administratives", declaren les activistes a la carta destinada a l'ambaixador espanyol Miguel Fuentes. "Malgrat tot, se'ns han posat tots els obstacles possibles per evitar que salpem, incloent-hi la confiscació del nostre vaixell *Guer-nica*" al port de Creta, afegien.

El govern espanyol va respondre que, "en la línia amb la UE", és favorable a "l'aixecament del bloqueig israelià a Gaza" i reitera el seu "compromís amb la població palestina", però va insistir que la millor alternativa per la gent que integra la flotilla era portar l'ajuda humanitària a Gaza "a través dels canals autoritzats". Al comunicat del Ministeri d'Afers Exteriors, va afegir que la seva proposta tenia el suport del Secretari General de les Nacions Unides, Ban Ki-moon.

L'ONU considera il·legal el bloqueig de Gaza i només reconeix la frontera entre Israel i Palestina marcada per l'anomenada línia verda de 1949, que és violada continuament per Israel amb les colònies i amb la construcció del mur de separació.

, roda el món

MÓN ÀRAB • LA POBLACIÓ SURT AL CARRER PER DEFENSAR LA REVOLUCIÓ DEL 25 DE GENER

Egipte no oblida

Marc Almodóvar
Barcelona

Sota el lema *La revolució primer*, riades de persones van tornar a inundar els carrers d'Egipte per defensar el procés iniciat el 25 de gener passat. Tahrir, ocupada popularment de nou, va tornar a ser un clam contra el règim militar. Les imatges rememoren amb força les que es van viure mesos enrere, les de les protestes massives del poble egipci que, després de divuit dies, van portar a la caiguda del president Mubarak. Les manifestacions es van estendre arreu del país. Les manifestacions massives van portar el primer ministre Essam Sharaf a negociar durant hores amb la cúpula militar. El resultat es va transmetre en forma d'un comunicat televisiu, en què Sharaf anunciava l'aplicació de set mesures generals. La més destacable d'elles era la inhabilitació temporal de tots els policies encausats per les morts de les màrtirs. L'anunci oficial, però, sembla que no va complaure les persones revoltades, que immediatament després van tornar a tallar carreteres, a ocupar seus d'edificis públics i fins i tot a iniciar vagues de fam, mentre es convocaven noves mobilitzacions pel dimarts 12 de juliol.

Aquest escenari és el resultat d'unes setmanes tenses, en què els enfrontaments i les tensions entre el cos revolucionari i el règim militar del mariscal Tantawy han arribat fins i tot al carrer

Aquest escenari és el resultat d'unes setmanes tenses, durant les quals els enfrontaments i les tensions entre el cos revolucionari i el règim militar del mariscal Tantawy han arribat fins i tot al carrer. Fa temps que la població denuncia que hi ha una contrarevolució en curs, que s'exemplifica amb els judicis militars contra població civil, el reforçament de la llei d'emergència o la lentitud dels canvis. Els darrers dies, la tensió al voltant de la restauració de la dignitat de les

Desenes de milers de manifestants van anar a la plaça Tahrir el 8 de juliol per demanar que no mori la revolució

màrtirs mortes durant la insurrecció del 25 de gener s'ha multiplicat. Familiars de la gent morta han denunciat la lentitud i la poca voluntat de jutjar els efectius policials responsables de la mort de manifestants. Algunes d'aquestes famílies van acampar durant dies davant la seu de la televisió pública al Caire per denunciar la situació. El dia 28 de juny, després que un grup de familiars fos detingut per la policia arran d'una discussió, la indignació va portar les manifestants a concentrar-se davant el ministeri d'Interior i tornar a ocupar la veïna i emblemàtica plaça Tahrir. Aquest fet va generar nous enfrontaments amb el cos policial, que, rememorant els episodis primers de la revolta del 25 de gener, va tornar a utilitzar gas lacrimogen americà i caducat contra els grups de manifestants. Aquests van aconseguir reduir les forces antidisturbis, tornar a ocupar la plaça i plantar-hi un campament, fets que van revitalitzar les crides a la manifestació massiva per defensar la revolució convocada el 8 de juliol.

Dos dies després dels fets de Tahrir, el tribunal d'Alexandria encarregat de jutjar la mort policial del jove Khaled Saïd va decidir ajornar el judici per novena vegada. Al cap de pocs dies, la ira es va des-

fermar a Suez, després que un tribunal exculpés deu policies acusats de matar manifestants. En alguns dels casos, fins i tot es disposava de gravacions on es veien clarament els policies assenyalats fent de franc tiradors contra la po-

Un tribunal ha exonerat tres exministres del règim Mubarak de responsabilitats sobre corrupció i el govern s'ha negat a acceptar qualsevol supervisió internacional de les properes eleccions

blació. Arran del veredict, centenars de persones van tallar l'autopista al Caire i van ocupar els carrers del barri dels Arbaain, indret d'on van fer fora la policia. Aquella mateixa tarda, la indignació popular es va estendre al barri cairotà d'Al-Minal, on, després d'u-

na discussió, un policia va matar un adolescent d'un tret de bala a les portes de la comissaria. L'endemà, un tribunal va afegir més llenya al foc i va exonerar tres exministres del règim Mubarak de responsabilitats sobre casos de corrupció. Paral·lelament, el govern egipci va anunciar la seva negativa a qualsevol supervisió internacional de les eleccions parlamentàries previstes pel setembre, mentre creixen els rumors que els comicis poden ser ajornats. Enmig d'aquest enrenou, es va produir un nou sabotatge als conductes que transporten gas natural a l'Estat d'Israel. És el tercer sabotatge, des del mes de febrer, contra un dels símbols del que les manifestants anomenen "la connivència del règim egipci amb l'entitat sionista".

Tot i la presència d'alguns sectors petits, el gruix dels grups islamistes ha donat l'esquena a la convocatòria del 8 de juliol. Alguns sectors salafistes haurien mirat de convèncer les famílies de les màrtirs de retirar les denúncies contra la policia i d'acceptar petites compensacions econòmiques "per oblidar el cas". Hi ha grups islàmics que han donat suport continuadament al règim militar de Tantawy en la majoria de les seves decisions i fins i tot alguns grups van donar

per bones les tesis del règim que les manifestants del dia 28 de juny eren grups violents organitzats amb ganes de provocar el caos al país. Els Germans Musulmans ja han estat assenyalats públicament com a traïdors i contrarevolucionaris per grups revolucionaris. Els sectors activistes denuncien que, darrere d'aquest posicionament, hi ha un intent d'ingerència dels països de la península aràbiga en tot el procés. Assenyalen els préstecs oferts com a prova: Qatar va regalar 500 milions de dòlars d'entrada i es preveu que anunciï un préstec molt substanciós breument. L'Àrab Saudita va fer un préstec de 4.000 milions de dòlars i els Emirats Àrabs en van prestar 3.000. Aquesta ajuda ha possibilitat que, recentment, Egipte s'hagi permès el luxe de rebutjar una oferta de préstec de l'FMI, tot i que anteriorment n'havia acceptat una de 3.000 milions de dòlars.

La cadena qatariana Al-Jazira, aliada dels grups revoltats durant la lluita contra Mubarak, ara ha centrat bona part de les crítiques plantejades per les ciberactivistes, que consideren que fa una cobertura dispar i partidista dels fets i que, lluny d'estar amb el procés popular, es dedica a reforçar els interessos de l'emirat àrab a Egipte.

HOSSAM EL HAMALAWY

ELS BALSANS · ELS PAÍSOS QUE INTEGRAVEN IUGOSLÀVIA RE-ESCRUIEN LA SEVA HISTÒRIA AMB NOUS HEROIS I MÀRTIRS DE GUERRA

Vint anys entre deliris

Anàlisi d'Àxel González, periodista i doctorant en cultura i comunicació
Belgrad

Eslòvenia va commemorar el vintè aniversari de la seva independència el 25 de juny. Una efemèride que ha servit a la premsa i a la població postiuoslava per recordar els darrers dies d'un Estat comú i socialista, ara amb l'horitzó posat en la reintegració regional sota la UE, més liberal que mai. Una memòria incòmoda que, encara avui, topa amb els discursos que s'erigeixen a les diferents repúbliques per explicar les independències, en primer lloc, i justificar les guerres civils que les van seguir de forma pràcticament immediata.

L'assessor presidencial croat Dejan Jovic s'hi ha referit en aquests termes: "Calia esborrar els episodis de pau i cooperació de la memòria individual i col·lectiva". Va ser necessari, doncs, reinterpretar una història basada en la lluita antifeixista per potenciar-ne una que reforçés l'artificialitat de l'Estat iugoslau en benefici d'unes nacions antagoniques ofegades pel centralisme de Belgrad i deleroses de llibertat.

Existeix una vinculació òbvia entre l'accés de Croàcia a la UE i la cooperació amb el Tribunal Penal Internacional

Dit i fet. Els darrers anys, a Zagreb i a Belgrad, el nomenclàtor urbà s'ha modificat substancialment i s'han substituït els noms de combatents partisans o conceptes socialistes per d'altres repescats d'històries reescrites, amb preferència pels jerarques religiosos i els nobles d'estirp més diversa. A Croàcia, l'Estat titella feixista que, durant la Segona Guerra Mundial, es va establir fins a les portes de Belgrad, és objecte de revisió. Al seu torn, a Sèrbia, la figura del cabdill Draža Mihailovic i les seves hosts de txètnics col·laboracionistes enfrontats als partisans s'han rehabilitat.

Tanmateix, les diverses guerres han estat problemàticament la millor fàbrica de nous herois i episodis de glòria nacional. En aquest sentit, l'operació militar croata *Oluja*, dirigida pel general Ante Go-

Homenatge a les víctimes de la massacre de Srebrenica celebrat l'11 de juliol al cementiri de Potocari

tovina el 1995 contra la població sèrbia de la Krajina, una regió dins de Croàcia -amb un resultat de gairebé 200.000 desplaçats en tres dies-, gaudeix de la millor de les consideracions entre l'opinió pública croata, així com el seu líder. L'accés a Croàcia per carretera, des de Bòsnia, es pot fer a Dubica, pel carrer Oluja 95, en una clara voluntat, ras i curt, de *marcar paquet*.

És evident que existeix una vinculació òbvia entre l'accés a la UE i la cooperació amb el Tribunal Penal Internacional per a l'antiga Iugoslàvia (TPII), les darreres actuacions del qual han causat una gran controvèrsia. El 15 d'abril d'enguany, els herois i generals Gotovina i Mladen Markac van ser condemnats pel TPII a 24 i divuit anys de presó respectivament, un veredict que va causar protestes generalitzades a Croàcia i l'oposició de la primera ministra, Jadranka Kosor.

La decisió de condemnar els antics generals va ser objecte d'incalculables debats als mitjans de comunicació de les diferents repúbliques, però tots ells van deixar clar que la fractura entre un *ells* i un *nosaltres* continua ben viva a l'hora d'encara el passat recent. A la televisió pública croata, tertulianes, càrrecs polítics i, el que és pitjor, gent historiadora justificaven

l'ús de la força i la necessitat de l'operació Oluja per acabar la guerra de Croàcia. Ni una paraula en referència a les víctimes, tan sols la condescendència vers els que -ara sí-, oficialment, han estat declarats criminals de guerra. Mentrestant, les televisions sèrbies mostraven documentals sobre la població civil desplaçada i instrumentalitzaven encara més les víctimes.

Els imputats es lliuren a la Haia quan ja no hi ha més remei i les condemnes no cerquen passar pàgina

Les condemnes s'equiparen a les de casos similars de l'altra part, fet que suposa un magnífic exercici de veure *qui la té més grossa*, mentre els imputats es lliuren a la Haia quan ja no hi ha més remei i, un cop allà, s'abracen i se saluden amistosament. A Omiš (Croàcia), trobem un cartell taxatiu que empra un joc de paraules en serbocroat: No pagueu en efectiu / amb en

Gotovina, l'entrada a la UE! (*Ne placajte Gotovinom ulaznicu za EU*). Aquí rau el problema principal d'aquestes condemnes exemplars: no cerquen passar pàgina, sinó tan sols complir unes obligacions contractuals.

La *justícia* ha esdevingut un mer sistema de compravenda de favors i beneficis. A l'altra banda de la frontera, la detenció del general Ratko Mladic, el 26 de maig, va seguir exactament el mateix patró. El considerat responsable de la massacre de Srebrenica de 1995 duia una vida tranquil·la, allunyat dels focus i l'atenció mediàtica. Tanmateix, la televisió B92 va fer saber que, durant tots aquests anys, gairebé 10.000 persones havien treballat en el seu arrest. La seva detenció es va quantificar al·legant que el cost de la seva llibertat era de gairebé 200 euros mensuals per persona. Hi havia fons comunitaris bloquejats i condicionats a la seva extradició a la Haia. Es tracta d'un xantatge o de la voluntat d'integrar un nou país soci a la UE? La resposta és evident. I també ho és davant la pregunta més plantejada aquells dies: "A partir d'ara, se'n ingressaran 200 euros al mes als nostres compes?". Es tracta d'una pregunta formulada per una alumna de la Facultat de Filologia de la capital

sèrbia. L'extradició de Mladic és el preu que ha hagut de pagar l'executiu del president serbi Tadic per assegurar l'obertura de negociacions amb Brussel·les abans de finals d'any i el suport comunitari en unes eleccions que es preveuen difícils. Mladic, el gran monstre de la premsa occidental, ha esdevingut una simple mo-

L'extradició de Mladic és el preu que ha hagut de pagar l'executiu serbi per assegurar l'obertura de negociacions amb Brussel·les

neda de canvi. No se'l jutja pels seus crims, sinó com a contrapartida; i no el jutgen els pobles de Iugoslàvia, decidits a tancar, per fi, l'episodi més fosc de la seva història recent, sinó un tribunal internacional amb seu a Holanda. Cal recordar que el batalló holandès que estava destinat a protegir la població va permetre que a Srebrenica s'obriessin les portes de l'infèrn.

JUANFRA ALVAREZ / REPORTER ACADEMY

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

“La línia entre emissor i receptor es desdibuixa al llibre ‘RT#15M’”

Parlem amb Elba S. Mansilla, membre del grup editor La ciutat invisible i impulsora del recull d'imatges i 'piulades' que es van poder recollir durant l'esclat del moviment de les indignades

Aquest dies està corrent per la xarxa un nou projecte de mecenatge col·lectiu o *crowdfunding*. Sota el títol *RT#15M: connectades a la xarxa, coordinades a les places*, el llibre és un recull d'imatges i piulades (o *twitts*) que es van poder recollir durant l'esclat del moviment del 15-M. Amb aquesta iniciativa, es vol implicar el màxim de gent possible en el procés creatiu –no només de finançament– al mateix temps que es preserva la memòria col·lectiva del que va passar aquells dies perquè ningú no oblidí que, juntes, ho podem tot. La DIRECTA ha parlat amb una de les impulsores del llibre per saber més coses del projecte i dels seus objectius.

Manel Ros
expressions@setmanaridirecta.info

D'on sorgeix el projecte d'editar aquest llibre i qui hi participa?

El grup editor del projecte el formen l'editorial Llibres a Mida, La ciutat invisible (encarregada del disseny gràfic), Claraboia (vídeos promocionals) i el setmanari DIRECTA (producció fotogràfica). La idea brota quan comencem a compartir el nostre sentir, la nostra experiència vital i política a propòsit del 15-M. Ho volem recollir escrivint una cronologia contextualitzadora i recollint els milers d'inputs per reflectir aquesta riquesa en un llibre on la línia entre emissor i receptor es

“El llibre també es farà ressò del paper que han tingut les xarxes socials com a plataforma de comunicació i contrainformació horitzontal”

desdibuixi. El disseny editorial i la definició dels continguts ha estat una iniciativa conjunta de tots. L'objectiu és fer un llibre eminentment fotogràfic, però que es faci ressò del paper que han tingut les xarxes socials, en concret Twitter, com a plataforma de comunicació i contrainformació horitzontal, altaveu de les reflexions de gent anònima i, també, de consignes massives i aportacions de persones reconegudes que també s'han implicat amb el moviment.

De fet, tenim entès que el llibre s'està fent de forma molt col·lectiva.

Hem volgut fer un llibre coral en el sentit ampli, que impliqui el màxim de gent possible en el desenvolupament del procés creatiu. El grup editor som un col·lectiu, les imatges són d'autors diversos que col·laboren amb mitjans de contrainformació o que s'han volgut implicar amb el projecte i els textos provenen de Twitter i han estat generats per multiplicitat d'emissors. La idea és portar la pràctica participativa de les places al procés creatiu del llibre: des de la idea i conceptualització, l'autoria col·lectiva a través d'imatges i textos amb multiplicitat d'emissors, fins a la forma de finançament. El procés és més difícil i ens obliga a anar-lo repensant i modelant a mesura que passen els dies, però pensem que això és el que el fa més ric.

Parleu d'intercooperació. Què vol dir això exactament?

Entenem que la pràctica de la intercooperació fa referència a la necessitat de concentrar els esforços dispersos de manera col·lectiva

per tirar endavant iniciatives que altrament serien irrealitzables. Aquest principi queda recollit en alguns eslògans que s'han corejat un i altre cop a les places i els carrers, alguns dels quals vénen de molt lluny: "Tu i jo no som res si no som nosaltres", "Juntes, ho podem tot!" o "Tots per un, un per tots!". Creiem que la clau de la intervenció comunitària que es persegueix des del moviment és la intercooperació: l'objectiu últim és teixir una xarxa de col·lectius i assemblees locals, de nodes d'àmbit local, sectorial, regional i fins i tot internacional,

que col·laborem les unes amb les altres per aconseguir un objectiu comú. El *com*, la metodologia cooperativa i horitzontal, és el que és comú. L'objectiu pot ser variable: l'elaboració d'un llibre, la mobilització de cara a una data o l'organització d'un contrapoder local per fer front a les retallades.

“En l'actual context de retallades, el ‘crowdfunding’ serà un complement imprescindible per l'autogestió”

Molta gent ja hi està col·laborant econòmicament. Per què creus que la gent que encara no ho ha fet ho hauria de fer?

Quan falten quinze dies perquè acabi el termini, ja hem aconseguit més de 6.000 euros i 240 persones donen suport econòmic al llibre *RT#15M: connectades a la xarxa, coordinades a les places*. Estem molt a prop d'aconseguir-

ho. Però pensem que hi ha moltes més formes de donar suport al llibre: enviant-nos fotos i seleccionant *tweets*, reenviant l'enllaç del projecte perquè la gent hi participi, vinculant les assemblees locals amb el procés creatiu... El llibre, de fet, només serà una petita mostra del volum de material que aconseguim. A la web del projecte, volem donar continuïtat a aquest procés creatiu, amb un directori de col·lectius i participants, de vídeos i textos descarregables. *RT#15M* no s'acaba amb les 120 pàgines!

Últimament, s'està parlant molt de crowdfunding. Creus que pot ser una nova manera de finançar projectes pels moviments socials?

El *crowdfunding* és, serà, una forma d'aconseguir finançament per a projectes de l'àmbit de la cultura –la música, el teatre–, del periodisme crític –documental, web, edició de llibres com el nostre– i dels moviments socials. En l'actual context de retallades de diners públics per aquest tipus d'iniciatives, esdevindrà un complement imprescindible per l'autogestió i una manera d'implicar la gent interessada en el procés per aconseguir que una idea esdevingui realitat.

Fotografia presa el 15 de juny davant del Parlament de Catalunya

ALBERT GARCIA

FESTIVALS

Les retallades acaben amb tres iniciatives culturals a Tàrrrega

L'Ajuntament retalla les subvencions per fer el Figarock, el Terrasseta i l'Atacdejazz i només sobreviu el Paupauterres

Concert de La Troba Kung-fú celebrat en una de les edicions del festival Paupauterres de Tàrrrega

Anna Pujol Reig

expressions@setmanaridirecta.info

A l'estiu tota cuca viu i, fins l'any passat, la ciutat de Tàrrrega era el gran focus dels festivals alternatius, de música popular, moderna, jazz, arts escèniques i altres. Un batibull de talents per descobrir, de grups consagrats de l'*underground* del país, de nous estils, noves tendències... En definitiva, una oportunitat per veure cultura en estat pur i accessible a tothom. Estem parlant del Festival Alternatiu Figarock (que enguany celebraria la seva vuitena edició), de l'Atacdejazz (també a punt de fer la seva vuitena edició), el Festival Alternatiu de Tàrrrega La Terrasseta i el Festival Internacional de ritmes ètnics el Paupauterres, que aquest any celebrarà la seva divuitena edició.

Però després de l'entrada del nou consistori format per CIU, Reagrupament i Solidaritat a l'Ajuntament de Tàrrrega, el panorama ha començat a canviar. Aquests festivals -que només suposen el 0,7% del deute municipal- ja s'havien aprovat en els pressupostos i, per tant, les associacions responsables de les iniciatives, que no havien rebut cap notícia del consistori, ja havien contractat moltes de les actuacions.

El nou Ajuntament va anunciar, a través de la premsa, que aquests festivals patirien retallades importants. Si el 2010 s'havia retallat el 15% del pressupost, aquest cop la retallada ha estat del 75%, una xifra massa alta perquè es pugui assumir des de les modestes organitzacions. Per tant, tret del Paupauterres, que es podrà fer gràcies al finançament

extern, els altres tres festivals s'han cancel·lat.

Aquestes activitats portaven un total de 26.700 persones a Tàrrrega, suposaven l'oferta de 21 dies de cultura, congregaven una gran diversitat de públic i deixaven uns 60.000 euros pels sectors de la restauració, les proveïdores i les professionals i empreses locals de la ciutat i la comarca. Per altra banda, la resta de programació cultural de la ciutat com el cinema a la fresca, les havaneres i altres concerts, no han rebut cap tipus de retallada. Per aquest motiu, el manifest que es va llegir el 6 de juliol a Tàrrrega, durant un acte que va aplegar mig centenar de persones, va titllar aquesta acció de "caça de bruixes contra la cultura popular que fan les associacions" i va criticar que s'anul·li "Tàrrrega com a referent cultural de Lleida".

FESTIVALS

Primera mostra de música celta a Catalunya

Vol donar a conèixer els grups d'influència cèltica i atlàntica amb denominació d'origen catalana

Anna Pujol Reig

expressions@setmanaridirecta.info

La Plataforma Catalunya Celta, nascuda fa vuit mesos arran de la falta de programació de música celta als festivals catalans de caire folklòric i davant la necessitat d'unir esforços, pretén donar a conèixer aquest gènere i impulsar-lo al nostre territori. Geogràficament i tradicionalment, la música celta no ha arrelat a Catalunya, però actualment hi ha tota una generació de músics (atorze grups en total) que han apostat per ella i que estan triomfant dins els circuits del nord de l'Estat espanyol i fins tot a circuits europeus, però no a casa seva. Per aquest motiu, una de les accions de la jove plataforma ha estat autogestionar la primera edició del Festival Celta de Catalunya, que se celebrarà el cap de setmana del 22 i 23 de juliol. És un esdeveniment completament gratuït, on es vol exposar i ensenyar el bon moment que viuen les formacions de música celta, que adopten diferents referents del món cèltic, però amb el denominador comú de fer música del nord amb esperit català. Hi podrem sentir: Cabo Norte, un grup format entre Barcelona, Compostel·la i Salamanca que es defineixen com a "ciutadans dels barris i de l'asfalt, però nostàlgics dels prats i els boscos"; Celtic Caos, una banda barcelonina de dansa molt eclèctica que fusiona *zapateaos* i danses irlandeses; Claddagh Ring Dancers, també de Barcelona i el primer grup de l'Estat espanyol de dansa tradicional irlandesa amb un total de 30 ballarins; Dealan, que han fusionat instruments de totes les cultures -llaüt àrab, sitar, didjeridú, violí, etc.- i han participat als festivals europeus més prestigiosos; Drónán, un quartet especialitzat que torna a l'essència més pura de la música tradicional celta; Ebri Knight, del Maresme, una formació que desperta la festa gràcies a la barreja de la

Festival Celta de Catalunya

22 i 23 de juliol, a dos quarts de 8 de la tarda.

Centre Cívic Can Basté.
Passeig Fabra i Puig, 274
(Barcelona).

Gratuït.

Autobusos: 11, 31, 32, 47, 50, 51, 71, 82 Metro L5 Virrei Amat.
www.catalunyacelta.cat

música irlandesa amb el punk o l'ska; Hambrest, de Santa Coloma de Gramanet, que beuen de la música ètnica, però amb la seva pròpia visió mitjançant harmonies tradicionals i modernes; Invernalia, també de Santa Coloma de Gramanet, que toca temes tradicionals d'Escòcia, Irlanda o Astúries amb instruments típics com les *uilleann pipes*, el *bodhrán* o els *whistles*; Joglars e Senglars (de la mateixa ciutat), que ja han gravat tres CD's des del 1992, amb una música eclèctica entre el jazz, el rock, la música clàssica i, últimament, el mestissatge cultural; Kelpie Band, amb versions pròpies i un directe fresc que barreja el jazz, el pop i el folk; Keympa, del Vallès, que es defineixen com "suquets musicals cuinats a la mediterrània però amb el cap posat a l'Atlàntic"; Nuala Irish Dancers format per tres ballarines amb un espectacle elegant i d'alta qualitat que barreja les arrels amb la contemporaneïtat; Reels on Rails, de petit format, especial per a pubs, i finalment, des de Sant Boi de Llobregat, Qui hi ha?, un grup que combina els aires cèltes i mediterranis i la psicodèlia. Aquestes són les bandes que participaran al festival, que es farà aquest mes de juliol a Can Basté, una trobada oberta a tothom per poder impregnar-nos de la frescor dels aires i sons del nord al mediterrani més càlid.

AQUEST ESTIU CAMP DE VOLUNTARIAT

sci-cat.org

SCI

Teteria Malea
cooperativa autogestionaria

Vine a comprar les nostres creacions

c/Riego 16
barri de Sants (l'H) -
Obert de dimarts a diumenge
Dimarts i caps de setmana
tancat al matí

Diagonal
El lobby transgènico en el Gobierno 29

LAS SUSCRIPCIONES HACEN POSIBLE ESTE PROYECTO

SUSCRÍBETE DESDE 25€

c/ Escorial 33 Barcelona
Teléfono 932 840 904
disco@disco100.com

disco 100

c/ Escorial 33 Barcelona
Teléfono 932 840 904
disco@disco100.com

ECOLOGISTES CATALUNYA

en acció

Passa a l'acció!
Fes-te'n soci/sòcia

www.ecologistesenaccio.cat
Tlf. 686.01.53.27

, expressions

LITERATURA

Pàgines regades amb tinta de llibertat

Els col·lectius Negres Tempestes i Difon la Idea editen el '5è Recull de Contes Antiautoritaris'

Alguns dibuixos que formen part del còmic que es pot trobar al recull

Xavi Martí
expressions@setmanaridirecta.info

Una planta s'aixeca pel petit espai que hi ha entre dues rajoles de formigó. Aquesta és la imatge que reproduïx la portada del nou volum del *Recull de Contes Antiautoritaris* que publiquen el Col·lectiu Llibertari Negres Tempestes i Difon la Idea, una fotografia que es converteix en una metàfora que ens mira de dir que pot existir vida entre tanta grisor. La cinquena edició va sortir al carrer la primavera passada i acull relats, un còmic i un bon grapat de dibuixos i il·lustracions. La font que subministra històries als cinc volums que es poden trobar i llegir és el Certamen de Literatura antiautoritària *La Rosa dels Vents*. Des de Negres Tempestes, indiquen que, cada any, "els contes es poden enviar al concurs a partir del mes d'octubre i fins el mes de febrer o mitjans de març" i que "el que es valora no és la qualitat tècnica o literària, sinó que els relats tinguin contingut antiautoritari".

Els contes que viuen a l'interior dels cinc llibres són antidòts contra l'opressió, les obligacions, les imposicions, la violència estatal, les desigualtats, la injustícia, l'alienació, el patriarcat, la manca de llibertat... Al 5è *Recull de Contes Antiautoritaris*, hi trobarem tretze relats. Podrem conèixer la història de Hashim, un nen que arriba del Marroc i, després d'una temporada, creu que el model de felicitat basat en el materialisme de la civilització occidental no és comprensible.

Veurem un policia antidisturbis que, just abans d'iniciar una càrrega, repassa totes les injustícies que pateixen les persones que l'envolten i decideix no defensar els privilegis de la gent de dalt; assistirem a la lluita d'un poble per desfer-se d'un petit grup de persones poderoses que acaparen els recursos naturals; coneixerem com es busca la vida un avi anarquista al barri de Sant Roc de Badalona, mentre millora la vida de la seva néta i la seva besnéta; aprendrem què és la síndrome de Tourette i quines discriminacions poden rebre les persones que pateixen aquesta malaltia; ens preguntarem si les activitats que practica la gent jove per divertir-se durant els caps de setmana són alienadores, o analitzarem què passaria si, de cop i volta, totes les persones que han vingut d'altres països a treballar desapareguessin de sobte. En tots els casos, els relats ens ofereixen històries que ens fan pensar en la societat que ens envolta i en nosaltres mateixos i ens deixen una porta oberta que ens condueix a un món veritablement possible i no pas de ciència ficció.

El sisè o el primer

El col·lectiu Negres Tempestes ha volgut avançar una possible novetat de cara al proper recull de contes. Es tracta d'una idea que encara s'ha d'acabar de perfilar i valorar. Les persones que impulsen els reculls estan pensant fer un llibre de contes antiautoritaris dirigit a la mainada, on les il·lustracions tindran més protagonisme

5è Recull de Contes Antiautoritaris

Negres Tempestes i Difon la Idea, abril de 2011.

Gènere: Narrativa breu.

84 pàgines.

www.negrestempestes.org/.

www.difonlaidea.tk/.

que en les publicacions anteriors. Es tractaria de la primera edició del recull de contes antiautoritaris destinat a la mainada. Si no es fa aquesta iniciativa, segons Negres Tempestes, assistirem, com cada any, a un altre número del *Recull de Contes Antiautoritaris*, el que fa sis. De moment, com ja és habitual en la mitja desena d'edicions que han vist la llum, podem descarregar el 5è *Recull de Contes Antiautoritaris* de l'espai web de Negres Tempestes o bé anar-lo a buscar als punts de venda habituals.

CINEMA

¿Quién mató a Walter Benjamin?

Director: David Mauas.

Guionista: David Mauas, Joan Ripollés.

Durada: 72 minuts.

Filòsof atípic, hermeneuta i escriptor jueu amb simpaties marxistes, Walter Benjamin tenia motius de sobres per abandonar l'Alemanya nazi, primer, i la França col·laboracionista, després. La seva vida es va acabar a Portbou, que havia de ser un lloc de pas en la seva fugida cap als Estats Units. La història oficial relata que la resposta obstructionista de l'autoritat local, unida a la malaltia que patia i la situació dramàtica que vivia el continent, van conduir-lo al de-

sesper i el suïcidi. Però Mauas qüestiona aquest relat amb un documental tan atípic com el mateix Benjamin. Perquè du al terreny audiovisual una investigació acadèmica, basada en l'escorcoll de fonts i en la conversa amb testimonis directes, que acaba tenint aires de thriller o d'indagació detectivesca i dimensiona la manca de proves que assegurin la hipòtesi del suïcidi. Tot i que el film sembla moure's en cercles als darrers minuts, acaba resultant una curiositat molt satisfactòria.

CINEMA

Extraña ilusión

(Versus, 1945)

Director: Edgar G. Ulmer.

Guionistes: Adele Comandini, Fritz Rotter.

Durada: 87 minuts.

Tot i que s'ha vist abocat als baixos fons de la indústria, el centreeuropeu Edgar G. Ulmer (*Detour*) ha acabat sent considerat un autor geniu. En convertir-se en el director de referència de la fosca productora PRC, va poder impulsar projectes com aquesta versió lliure de *Hamlet*, interessant i molt entretinguda, traslladada a la contemporaneïtat i a les atmosferes del *noir*, amb elements de relat de misteri i un vernís sobrenatural que propulsa la trama com a l'ori-

ginal shakespearà. L'edició en DVD d'*Extraña ilusión* és, de facto, un programa doble, ja que també inclou *Moon over Harlem*, rodada amb mitjans encara més precaris per al circuit de les minories ètniques. Esquemàtica, crua estèticament i narrativament, és una història inusual de somnis d'amor i de gangsterisme al gueto que, malgrat una vaga vocació moral, relata pulsions incestuoses i elements de violència sexual impossibles de trobar en el Hollywood oficial del moment.

CINEMA

The world, the flesh and the devil

(L'Atelier 13-Absolute Distribution, 1959). Director: Randal MacDougall.

Guionistes: Randal MacDougall i Ferdinand Reyher.

Durada: 95 minuts.

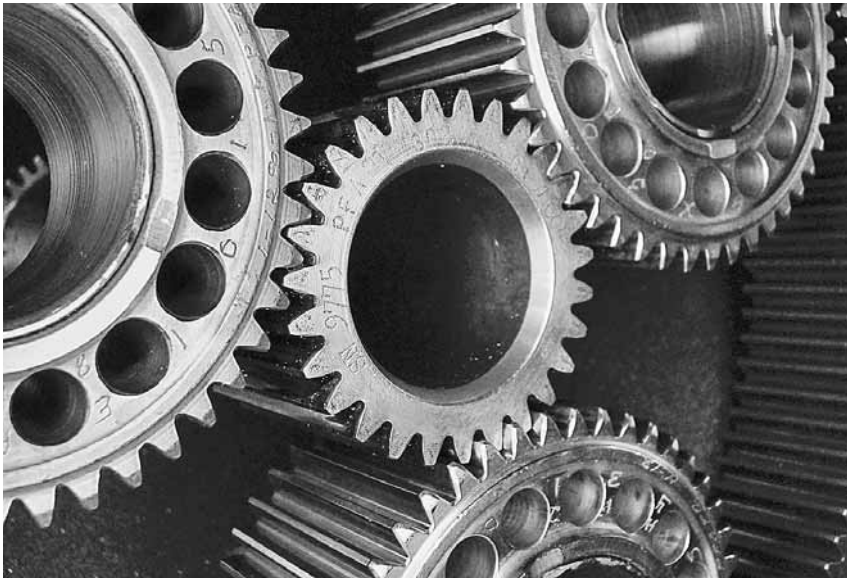
Com la peculiar *Five* de l'excèntric Arch Oboler, aquest film de Randal MacDougall (guionista de més d'un clàssic, però director de trajectòria grisa) parteix d'una apocalipsi radioactiva per plantejar un drama de personatges. El resultat semblarà força ensopit a les que hi cerquin un espectacle d'acció, però l'intent de dur la lluita pels drets civils al cinema fantàstic d'entreteniment resulta força simpàtic. Harry Belafonte interpreta un treballador que, atrapat accidental-

ment en una mina, defuig una contaminació massiva que acaba amb el gruix de l'espècie humana. Després d'alliberar-se i de vagar per un món solitari, trobarà una supervivent, però la relació entre les dues es veurà condicionada per les inèrcies de la segregació racial fins a un punt que pot semblar inversemblant. En tot cas, el plantejament és interessant: fins i tot amb la societat ensorradada perdurarien els vicis adquirits i les psicologies condicionades per les construccions culturals?

LIBRES

La megamàquina o la tirania de la tècnica

El llibre 'El mito de la máquina', escrit per l'historiador i urbanista Lewis Mumford l'any 1967, s'edita per primera vegada a l'Estat espanyol

L'engranatge és la peça clau de la megamàquina

Quim Sirera
expresions@setmanaridirecta.info

Gràcies a l'acurada traducció de l'Editorial Pepitas de Calabaza, podem llegir i sobretot gaudir d'aquest llibre, escrit el 1967, que té una gran panoràmica sobre el desenvolupament històric a través de la tècnica. Ja des d'el pròleg, Lewis Mumford (Flushing, Long Island, 1895- Armenia, Nova York, 1990), historiador, urbanista i pensador de la tècnica, surt al pas de les teories en voga que conceben l'ésser humà essencialment com a fabricant d'eines i mostra que aquest fet no és pas exclusivament humà (altres animals poden superar-lo en habilitat tècnica) fins que no apareix la simbolització i el llenguatge. Igualment, parla de la visió progressista de la història i desmunta el mite del progrés basat en la fe inqüestionable que el desenvolupament tècnic és sempre favorable al desenvolupament humà.

Mumford fa un recorregut des de la tècnica empírica, basada en la tradició, a la megatècnica, que converteix l'ésser humà en un animal passiu, condicionat per la màquina. Estudia el procés de domesticació de les plantes i dels animals i dels invents fonamentals: el moviment circular, la roda de terrissaire. La seva tesi apunta que el desenvolupament d'aquestes eines tenen com a força motriu la consciència religiosa i la sexualitat.

Al tercer mil·lenni abans de la nostra era, amb la invenció de l'escriptura, la roda de terrissaire,

el teler i l'arada es desenvolupa un nou tipus d'organització social no basada ja en la proximitat veïnal, i en costums igualitaris, sinó en comportaments autoritaris; dirigit des d'un centre i sortint dels seus límits per conquistar territoris i capturar esclaus, és a dir, una societat totalitària. En les càlides valls de l'Eufrates, el Tigris i l'Indo, de la fusió de dos complexos culturals, els caçadors i els hortolans, sorgeix la nova organització social i la nova institució, la monarquia divina. L'associació de la monarquia amb el poder sagrat va ser consubstancial al desenvolupament de la civilització. Així neix la *civilització*: centralització del poder polític, separació de classes, mecanització de la producció, introducció generalitzada de l'esclavitud.

La gran gesta de la monarquia va consistir a reunir tot el poder humà i disciplinar l'organització que va fer possible la realització de les grans obres a una escala mai aconseguida abans: la megamàquina, estructura invisible composta de parts humanes, aplicada cadascuna al seu treball amb exactitud i eficàcia. Per executar l'estricta control dels amos del temple i del palau sobre les terres i les collites, es va inventar l'escriptura, que possibilitava la transmissió de les ordres a totes les instàncies i a qualsevol distància.

La megamàquina neix amb la inscripció de l'extermi i el treball passa a ser una maledicció. La guerra ha estat la principal font dels invents mecànics: el carro militar va precedir l'ús general de

El mito de la máquina. Técnica y evolución humana

Lewis Mumford.
550 pàgines.
Editorial Pepitas de Calabaza,
2010.

carros pel transport; o la dalla, per exemple, es va col·locar abans als carros de combat per segar vides humanes que a les màquines de segar el blat.

En aquest llibre, Mumford dedica una gran atenció a l'estudi de les reaccions contra la megamàquina. Així doncs, desmitifica la megamàquina i les tecnologies autoritàries que la sustenten i advoca per tornar la primàcia a l'art, ja que el desenvolupament de la tècnica separada de l'art ha creat una màquina tirànica.

ZONA LLIURE

EL REBOST

Al juliol, sega amb bon sol

Òscar Romero

Els cereals són els aliments bàsics de la humanitat. El blat, el panís i l'arròs són els cereals emblemàtics d'Europa, Amèrica i Àsia, respectivament, mentre que el sorgo i el mill formen part de la dieta bàsica de l'Àfrica. La gràcia dels cereals és que es poden conrear a gran escala, són molt nutritius i produeixen una sacietat gairebé immediata. Però hi ha una qualitat única que distingeix aquests aliments de la fruita o la carn: es poden emmagatzemar i conservar durant un període de temps llarg. Aquesta diferència -gairebé irrelevant als nostres dies- va ser la clau de la història que, per bé o per mal, va permetre als Homo Sapiens canviar la vida nòmada per la sedentària, estendre l'agricultura, augmentar la població i construir les societats complexes precursors de l'Estat.

Antigament, la vida a pagès transcorria al voltant de la masia i la terra. A cada mes de l'any li corresponia una feina del camp. A l'octubre, se sembrava el blat i, arribats els mesos de juny o juliol, quan la tija ja havia perdut el color verd i els grans eren prou consistents, es feia la sega. El treball es duia a terme en família o per colles contractades per aquests menesters. Els pagesos i les pageses s'aixecaven de bon matí i, un cop ben esmorzades, amb el tragueta d'aiguardent corresponent, enfilaven cap al tros amb el menjar necessari per passar-hi tot el dia. Per segar, es feia servir la dalla i, molt temps abans, el volant i la falç. La dalla era una eina ràpida però perillosa i calia afilar-la sovint amb la pedra d'esmlar, que es duia en un pot d'aigua penjat a la cintura. S'avançava pel camp de dues en dues: la persona que anava davant dallava o tallava les espigues i la de darrere les lligava formant *gavells*. De cada dos o tres gavells, en feien una *garba* i les *garbes* s'amuntaven formant *garberes*. Finalment, deu dies després de la sega, era l'hora de batre i ventar per separar el gra de la palla. El gra s'ensacava i es guardava al graner i la palla s'apilava en forma de

pallers. Així doncs, quan es volia fer pa durant l'any, només s'havia de portar a moldre el gra al molí per obtenir la farina necessària.

Amb el pas dels anys i la indústria, el pa ha deixat de ser un aliment bàsic i s'ha convertit en un producte més de consum massiu. Un bon exemple d'això és la proliferació a les botigues del pa precuit, fet que comporta una pèrdua d'autonomia local i de qualitat del pa i un malbaratament d'energia, transport i embalatges. Per això us expliquem una recepta molt fàcil per fer pa vosaltres mateixes. Fes-ho tu!

Farina, aigua, sal i llevat

Els ingredients de la massa bàsica del pa són farina, aigua i sal. Un dia abans de fer la fornada, afegim a la massa mare -llevat natural- una tercera part de la farina que s'ha previst utilitzar, amb l'aigua corresponent. Ho amassem bé fins que quedi una pasta homogènia, que deixem reposar embolicada amb un drap mullat. L'endemà veurem que la massa s'ha inflat. Tornem a repetir el procés amb els dos terços restants de farina i aigua i hi afegim la sal. Quan la massa és homogènia, la deixem reposar durant dues hores perquè es torni a inflar i, passat aquest temps, ja es poden fer les partícies que vulguem per deixar els diferents pans en la forma definitiva. Per acabar, enfornem els pans a una temperatura al voltant dels 210 °C durant tres quarts d'hora.

, agenda directa

ALCOI

Dissabte 16 de juliol

Festa dels pobles

11h Xerrada - col·loqui: *La realitat sahrauí*, a càrrec d'Israel Morales i Saleh Mohamed, membre de l'assemblea pel Sàhara de la UA.

17:30h Debat: *Imperialisme a Líbia*, moderat pel sociòleg Cristian Santiago.

19h Conferència: *Corea del Nord*, a càrrec d'Alejandro Cao de Benos, delegat de relacions culturals amb països estrangers, de la RPDC.

23h Nit de Concerts amb Los chikos del Maíz, Skampa'l Poll i Heslinki.

Tots els actes tindran lloc a l'amfiteatre de la Zona Nord

Organitza: JCPV

Més informació: <http://ibiantifeixis-ta.blogspot.com/>

ARGENTONA

Diumenge 17 de juliol

Dinar de celebració:

'Preservem el Maresme, un any de compromís, de treball i de lluita'

14h A la font picant

Celebrem la victòria de la nostra lluita pel territori, pel sòl agrícola, per la mobilitat sostenible, per l'estalvi energètic, per una comarca més lliure de peatges i barreres urbanístiques, per la identitat del Maresme. El dinar constarà de paella, amanida, beguda i postres. Tot plegat serà amenitzat per l'actuació de la banda de funk i soul Paracetasoul.

Organitza: Preservem el Maresme

Més informació: www.coordinadoramaresme.cat

BARCELONA

Dijous 14 de juliol

Kafeta solidària per l'autogestió de la marxa de bicidignades

Actuació de Pepe John's Quartet

19h CSO La Gordíssima

C. Pons i Gallarza, 10.

Organitza: CSO La Gordíssima

Més informació: <http://lagordissima.tk>

Deu anys Rebrotant Independentistes

BERGA: 14, 15, 16 i 17 de juliol

Són molts els festivals que s'organitzen arreu del territori, però no n'hi ha gaires que estiguin tan arrelats i siguin tan populars com els que munta, estiu rere estiu, la joventut independentista organitzada. Arriba el desè Rebrot!

Dijous 14: 20h Benvinguda. 21h Sopar de carmanyola i rom cremat. 21h Actuacions musicals: Rojo cancionero y Banderas Rotas; Titot i David Rosell. **Divendres 15:** 9h Despertada i esmorzar. 9:30h Caminada pel terme de Berga. 11h Taller de ràdio. Explicacions tècniques i organitzatives d'una ràdio lliure. A l'Ateneu Llibertari. 13h Lectura de textos del III Certamen Jove de Literatura Social i actuació poètica-musical. 14h Dinar popular. 16h Olimpíades populars. Cursa de sacs, estirar la corda, etcètera. Competició per equips de quatre persones. 18h Xerrada-debat antipatriarcal (organitza: Maulets i CAJEI). 20h Tast de Ratafia. Organitzat pels amics de la Ratafia del Berguedà. Es farà un tast de diverses ratafies del país. Es passarà el documental d'en Jaume Fàbregas sobre la ratafia. Al Casal Panxo. Actuació musical a càrrec de Jordi Montañez. 21:30h Concerts: Antidot, Pepet i Marieta, La Gossa Sorda i Les Absentes. **Dissabte 16:** 9h Despertada i esmorzar. 9:30h III Torneig de futbol. 10h Taller de cooperativisme. Com muntar una cooperativa? Dubtes, preguntes i assessorament que tindran resposta en un taller pràctic. 10h Taller de bricolatge sexual. 12h Xerrada-debat sobre immigració (organitza: Maulets i CAJEI). 14h Dinar de celebració dels deu anys del Rebrot. 15h Cant Improvisat. 17h Xerrada-debat: *Alliberament nacional i social dels Països Catalans* (organitza: Maulets i CAJEI). 20:30h Cercavila de cultura popular amb la participació de les colles bastoneres Cop de Garrot de Berga, Picadits de Vilassar de Mar, Colla Bastonera l'Arreu de Mollerussa i Garrotades d'Igualada. Diabòlics Anònims i moltes més. 22h Concerts: At-versaris, 1r classificat de l'Esclat, El Belda i el Conjunt Badabadoc, Obrint Pas i Columna ATK. Després, Manrússia PD. **Diumenge 17:** 9h Caminada al Pi de les Tres Branques. 11h Sortida dels busos cap al Pi de les Tres Branques. 13h Acte polític de Maulets al pi jove. 14h Dinar popular. 15h Actuació musical. 16h Tornada dels busos cap a Berga. Organitza: Maulets i Casal Panxo

Més informació: www.rebrot.cat

Divendres 15 de juliol

Presentació del llibre:

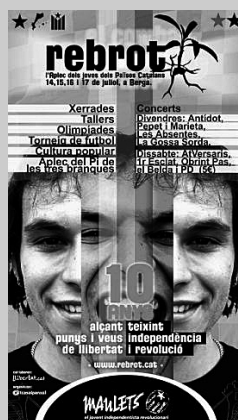
'Los Comités de Defensa de la CNT en Barcelona (1933-1938)'

19:30h Ateneu Llibertari de Sants

C. Maria Victòria, 10.

Amb la presència de l'autor, Agustín Guillamón. Dels Quadres de defensa als Comitès revolucionaris de la barriada, les Patrulles de control i les Milícies populars. La derrota de l'exèrcit feixista pel poble de Barcelona, el 19 de juliol de

1936, és un dels mites més arrelats de la història de la Revolució Social espanyola. L'espontaneïtat de la resposta obrera i popular contra l'aixecament militar va ser coordinada pels Comitès de Defensa de la CNT. Aquests comitès van ser els nuclis de l'exèrcit de milícies que van delimitar el Front d'Aragó durant els dies següents. També van posar les bases dels nombrosos comitès revolucionaris de la barriada, que controlarien Barcelona fins la reinstauració del poder burgès de la

Generalitat, amb el suport imprescindible dels comitès superiors de la CNT i de la FAI. Organitza: Ateneu Llibertari de Sants. Més informació: <http://ateneu.ourproject.org>

Dissabte 16 de juliol

Jornada de 'curro'

10h CSO La Gordíssima

C. Pons i Gallarza, 10.

Organitza: CSO La Gordíssima

Més informació: <http://lagordissima.tk>

Dissabte, 16 de juliol

Mercat de segona mà a Ciutat Vella

18-23 h Carders, 12 (Sala Rai)

Organitza: Taller Ulls Blaus

Més informació:

twomarketbcn@gmail.com

Dissabte 16 de juliol

Concert Solidari:

'Rock'n Holidays in the sun'

Al Rock'n Trini. Via Favència, 4. Nit musical amb els grups Mad Mad Chika & Los Abducidos (Punkabilly, Cerdanyola del Vallès), Nikotina Assessina (Punkabilly, Salou), Vinny Juan Juan (Vinny Bang Band en semiacústic, Rockabilly, Barcelona), Ghonny Cash (Tributo a Johnny Cash, Barcelona), Retarded Rebel Rejects (LO-FI Hillbilly Punk Blues), Postparty a càrrec de DJ Psykolokomariguano i DJ Hariburi. Organitza: Ateneu Llibertari del Palomar

Més informació: <http://ateneullibertari-delpalomar.wordpress.com>

Diumenge 17 de juliol

Mercat d'intercanvi de l'Assemblea de Sant Andreu

11h a 14h Plaça Orfila

Organitza: CSO La Gordíssima

Més informació: <http://lagordissima.tk>

CALDES DE MONTBUI

Dijous 14 de juliol

Concert: 'Abri!'

20:30h El Centre, Ateneu democràtic i progressista. C. Corredossos de Baix, 1.

Grup de pop-folk

Organitza: El Centre, Ateneu Democràtic i Progressista

> CANVIAR • COMPARTIR • PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Busquem calefacció econòmica per un espai social gran, un ateneu. Si pot ser de gasoil, millor, tot i que ens val alguna altra cosa que no gastí gaire. Ho venim a buscar. Contacte: Arnau 680 45 49 83

Projecte de **cooperativa alimentària del Barcelonès necessita un congelador.** Es prefereix l'intercanvi o la donació, però també s'hi poden posar diners. Contacte: Roger 663 463 204

Ateneu Popular de Vallcarca: Lloguem bucs d'assaig musical per bandes a preus populars al barri de Vallldaura. Contacte: Jordi 660 96 42 01

El Tatanet, **espai d'educació lliure a Sants, obre les portes a persones que vulguin fer pràctiques a escoles alternatives.** Contacte: eltatanet@yahoo.es

El col·lectiu Reciclem-Reutilitzant ofereix espai gratuït a la seva web a totes les persones que vulguin anunciar les seves propostes d'intercanvi. Contacte: www.reutil.net

S'ofereixen gossos en adopció per tancament de gossiera. És urgent, poden sacrificar-los. Contacte: Mónica 629 278 238

> EL TEMPS

DIJOURS 14

Aquesta setmana de cop i volta tindrem un retorn a la primavera. Núvols i màximes al voltant dels 25 graus.

DIVENDRES 15

S'obriran clarianes i els termòmetres pujaran lleugerament a la costa. Tornarà l'ambient d'estiu a últimes hores del dia.

DISSABTE 16

Sens dubte serà el dia més calorós de la setmana, però sense valors massa xafogosos. Fresca durant la nit.

DIUMENGE 17

Un front fred del nord deixarà ruixats i tempestes durant la tarda i una brusca baixada de les temperatures.

DILLUNS 18

A la costa i el prelitoral podrà seguir la pluja durant tot el dia. La refrescada serà tan forta que nevarà a 2.200 metres.

DIMARTS 19

S'obriran clarianes, però es mantindrà un ambient més propi de mitjans de maig que no pas del cor de l'estiu.

Més informació:
www.ateneuelcentre.blogspot.com

Dissabte 16 de juliol
Nit de contes eròtics
22:30h El Centre, Ateneu Democràtic i Progressista
C. Corredossos de Baix, 1.
A càrrec del grup Sensuals
Organitza: El Centre, Ateneu Democràtic i Progressista
Més informació:
www.ateneuelcentre.blogspot.com

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

Divendres 15 de juliol
Xerrada: 'Sobre la contrainsurgència a Chiapas', situació política a les comunitats indígenes en lluita
19h CSO La Força
Av. de la Fama, 41.
Organitza: CSO La Força

Dimarts 19 de juliol
Passi del documental: 'Exit through the gift shop'
Documental sobre el grafiter i performer Banksy
19-22 h CSO La Força
Av. de la Fama, 41.
Organitza: CSO La Força

GRANOLLERS

Dijous 14 de juliol
Concert: 'Blue Heart'
21:30h Anònims
C. Ricomà, 57.
Presentació del seu primer disc a Granollers. Blue Heart és un grup de blues liderat pel guitarrista i cantant Xavier Soranells. El grup té els seus orígens als Estats Units, on Soranells va viure durant una temporada per aprendre dels grans del blues. De tornada a casa, es va posar en contacte amb dos grans músics, Eudald Boluda (bateria) i Fèlix Serra (baix), amb els quals tornarà a formar el grup, aquesta vegada en formació de trio a l'estil Cream (Eric Clapton) o Stevie Ray Vaughan.
Organitza: Anònims
Més informació: www.blueheart.es

El Raval està de festa

BARCELONA: 13, 14, 15 i 16 de juliol

Estiu, gent, festa i més festa. Diverses organitzacions i col·lectius tornen a organitzar la festa major popular del Raval de Barcelona

Dimecres 13 juliol: 19h Xerrada sobre la videovigilància (CNT Joaquín Costa). 21:30h: Cinema a la fresca: *La Haine* (Rambla del raval davant la Vivenda Barrilonia).
Dijous 14 juliol: 19:30h Xerrada sobre la situació que es viu al barri amb l'Assemblea de Professors de Ciutat Vella, Alerta Robadors, treballador del CAP, Assemblea de Barri del Raval i Assemblea d'Aturats de BCN (Casal Barri Folch i Torres). 21h Refrigeri flamenc a l'Hort del Xino (carrer Reina Amàlia). **Divendres 15 juliol:** 19h *Oscuros portales*, debat amb el director (Casa de la Solidaritat, Vistalegre 15). 22h Concert punk: Eskupe, BBino, Kabreo (plaça Jean Genet). **Dissabte 16 juliol:** A la plaça Jean Genet durant tot el dia: Mural amb els grafiteres Alterkado. 14-17h Emissió en directe de Contrabanda FM. 12-14h Tallers: torn de ceràmica, reciclatge de llaines, serigrafia, antiteatre, braçalets, sabó... 12h Ruta llibertària amb txaranga-punk-internacionalista pels carrers del barri. 14h Paella popular. 17-18:30h AMUC-BCN (Col·lectiu Músics del metro). 18:30-19:30h Spontaneous combustion (Escola Músics). 19:30h a 21h Rap Jove intercultural Casal Infants, amb Basquet Beat (percussió amb pilotes de Basket), Phill-Euforics (ball hip-hop), Misquin Soldiers (Rap) Ball del ventre. 21-21:30h AHHK hip-hop. 21:30h-01:30h Concert: Juanito Piquete (rock), Zé Fuga (hip-hop), Sheb Anas (música marroquina). Organitza: Assemblea de les Festes Populares del Raval.

Dissabte 16 de juliol
Xerrada debat: '75è aniversari de la revolució del 36'
18h Anònims. C. Ricomà, 57.
La lluita del moviment llibertari amb el feixisme i per la revolució social, amb Enric Melich Gutiérrez. Exiliat a França, va combatre amb la guerrilla i va col·laborar amb una xarxa d'evasió. Un cop finalitzada la segona guerra mundial, va continuar la seva lluita llibertària contra la dictadura franquista.
Organitza: Anònims, Assemblea Llibertà-

ria, CGT VOI i CNT 66 Pyrénées-Orientales. Més informació:
www.cgtcatalunya.org

MONTCADA I REIXAC

Dissabte 16 de juliol
Mercat d'intercanvi
11h a 14 h Plaça de l'església
Una oportunitat per intercanviar allò que ja no et serveix per alguna cosa que et pot ser útil
Organitza: Andròmines

Més informació: comunicacio@andromines.net

VELLUTERS

Dimarts 19 de juliol
Cinema en Valencià: 'Coneixeràs l'home dels teus somnis'
22h Plaça del Pilar
Pel·lícula de Woody Allen que es visualitzarà en versió original subtítulada. Després de l'èxit de la primera projecció, *Pa Negre*, que visionaren al voltant de 700 persones, el cicle continua amb *La mosquitera*, d'Agustí Vila. Aquest film, protagonitzat entre d'altres per Emma Suárez, Eduard Fernández i Geraldine Chaplin, col·leciona premis internacionals, ha estat guardonada al Festival Internacional de Karlovy Vary (Txèquia), l'International Natalia Golden Orange Film Festival (Turquia) i el Festival de Cine de Batumi (Georgia).
Organitza: Associació de Veïns El Pal·leter (Velluters), Servei de Política Lingüística de la Universitat de València i Associació Cultural la Lluna Roja.
Més informació: Andreu Ginés 616 07 33 28

Dimarts 12 de juliol
Debat obert: 'Assemblearisme i democràcia'
19:30h Arte&Facto
C. Pie de la Cruz, 8.
Organitza: 15-M
Més informació: <http://infopunt-vlc.blogspot.com/>

Dimecres 13 de juliol
Acte de solidaritat amb les companyes gregues
19h Passi del documental *Debtocracy*, un documental sobre el deute grec.
21:30h Sopar solidari
Ateneu Llibertari del Cabanyal
C. Barraca, 57.
Els diners del sopar aniran destinats a les persones detingudes a Grècia els dies 28 i 29 de juny, durant la vaga general.
Organitza: Ateneu Llibertari el Cabanyal
Més informació: <http://infopunt-vlc.blogspot.com/>

Presentacions de llibres sobre el Frente Sandinista

BARCELONA, 15 de juliol

El poder, la propiedad, nosotros... (segona edició). Presentació de l'edició digital. *La perpendicular històrica* (primera edició) Ed. Hispamer, Nicaragua. Amb la presència del seu autor, Carlos Fonseca Terán, Secretari Polític Internacional Adjunt del FSLN i fill del fundador del Frente Sandinista Carlos Fonseca Amador.

19h Sala Calidoscopi del Centre Cívic Convent de Sant Agustí. C. Comerç, 36.
Organitza: Casa Sandino de Barcelona

Més informació: <http://comitedesolidaridadsandinista.blogspot.com/>

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

CASTELLBISBAL
Divendres 15 de juliol
Contra el tancament del servei d'urgències del CAP 20h Ajuntament
CORNELLÀ DE LLOBREGAT
Dimarts 19 de juliol
Manifestació en defensa dels serveis públics
19:30h Plaça de Catalunya
BARCELONA
Cada dimecres
13h Hospital de Bellvitge i Institut Català d'Oncologia tallen la Gran Via.
De 14h a 14:15h: **CAP Drassanes**. Cassolada de treballadors i usuàries

Concentració de treballadors davant del **CAP Manso**, amb suport veïnal
CAP Sant Andreu de Paloamar, cada dimecres a les 14h. tall de la Meridiana.
CORNELLÀ DE LLOBREGAT
Cada dimecres a les 11h al CAP Sant Ildefons. Acció de protesta de les treballadores i les usuàries de la sanitat pública durant 10-15 minuts.
SANT FELIU DE LLOBREGAT
CAP la Rambla. Tall de la Rambla Marquessa de Catellbell
L'HOSPITALET DEL LLOBREGAT

Cada dimecres de 14:15h a 14:30h a l' ABS Bellvitge. Concentració i cassolada de professionals i usuàries contra les retallades i per una sanitat pública i de qualitat.
MARTORELL
Cada dimecres de juliol de 12 a 13h i de 17 a 18h a la plaça de la vila. Cassolada pacífica contra les retallades a la sanitat.
CALDES DE MONTBUI
Cada dimecres de juliol a les 20:30h a la plaça de l'Àngel, assemblea d'indignades

. L'ENTREVISTA

Arturo Hortas CANTAUTOR, DOCUMENTALISTA I DIRECTOR DE 'SUCUMBÍOS, TIERRAS SIN MAL'

“Han rebut canoes a motor i combustible com a compensació per la pèrdua de terres”

La província de Sucumbíos, a l'Amazònia equatoriana, ha patit durant dècades els vessaments de petroli que han contaminat les terres on vivien els pobles indígenes. Tot i això, una sentència va obligar Chevron a pagar 9.510 milions de dòlars per netejar aquestes terres. Arturo Hortas va viatjar a l'Equador com a cooperant i ha acabat dirigint el documental 'Sucumbíos. Tierra sin Mal', on dona veu a la població indígena i a tota aquella gent que ha lluitat per defensar les terres de l'explotació econòmica i material.

Nico Lupo Sonnabend
entrevista@setmanaridirecta.info

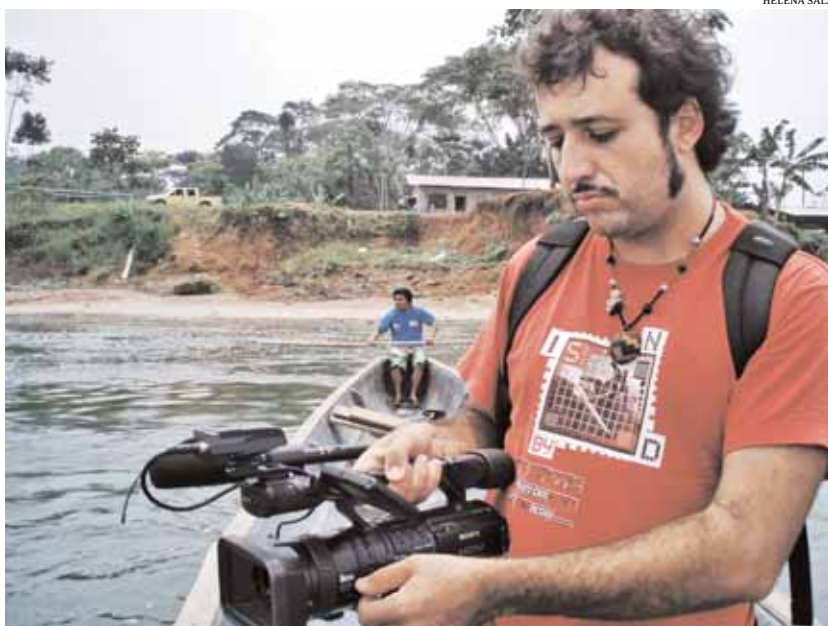
La sentència és tot un èxit, oi? Sembla bona a primera vista. El Front d'Afectats per Texaco ha expressat la seva conformitat amb la major part de la resolució, principalment en el que fa referència a la responsabilitat de Chevron (hereva de Texaco) dels danys comesos. Tot i això, el Front ha presentat una apel·lació perquè considera que no es reconeixen altres danys que han estat provats a l'expedient judicial. Per exemple, els informes pericials assenyalaven que la quantitat necessària per la remediació era de 27.000 milions de dòlars, mentre que una firma nord-americana contractada pels afectats assegura que en calen 113.000. L'èxit és relatiu.

Pot representar un punt d'inflexió per a noves denúncies?

En aquest sentit, el corrent de pensament encapçalat pel principal advocat dels demandants, Pablo Fajardo, és que la sentència pugui crear jurisprudència. Significa un precedent històric en la lluita pels drets humans i els drets de la natura i obre la porta a nous processos legals en altres parts del món on succeeixen casos similars.

Les petrolieres continuen provocant vessaments per adjudicar-se la concessió de contractes milionaris per la neteja?

Al meu documental, es deixa entreveure que determinades empreses de bioremediació són les que han provocat els vessaments. Aquestes empreses s'encarreguen de fer la neteja posterior i, presumptivament, haurien estat les responsables de gran part dels vessaments de petroli per obtenir els contractes de bioremediació. Un altre fet cu-

HELENA SALA

riós és que la decisió governamental d'aturar la concessió de contractes a aquestes empreses va suposar una disminució automàtica del nombre de vessaments. Tot i això, la major part dels vessaments s'atribueixen a l'acció de Texaco entre 1967 i 1992. Aquests es feien mitjançant abocaments directes a rius i carreteres, però també a través de la construcció de piscines descobertes on dipositaven el cru i residus petroliers que, quan plovia, passaven als rius.

En el documental, ensenyes com s'organitzen els pobles indígenes per lluitar pels seus drets. Aquesta és la raó principal dels èxits de l'última dècada?

En aquests temps que estem vivint, amb les organitzacions que s'estan constituint després del 15-M i el funcionament en assemblea, és bo fixar-se en processos similars que hagin succeït a d'altres parts del món. Aquest és el cas de les nacionalitats indígenes, que porten segles treballant en assemblea. En referència al cas Texaco, estem parlant de 30.000 camperols, tant mestissos com indígenes, que s'han organitzat per una causa comuna. És un fet històric i és el que ha donat força al Front. La mobilització ha estat, sense cap dubte, un bastió molt important en els èxits assolits.

La colonització de les terres va provocar l'expulsió de la població indígena. Ha rebut alguna compensació?

Els indígenes mai no van posseir títols de les seves terres, no entrava dins els seus conceptes de vida. Ells pertanyen a la Terra, però la Terra no és d'ells. Han estat nòmades fins fa poques dècades i, per tant, no tenia sentit pensar en títols de propietat. Després de la colonització promoguda pel govern equatorià als anys 60, milers de camperols de tot el país s'han repartit els territoris indígenes. És el moment en què es veuen obligats a lluitar per obtenir títols de propietat, tot i que jo diria que estan confinats en reserves. Les dades de què dispo poso parlen de 14.500 hectàrees de territori Cofán (poble indígena). Els indígenes han rebut canoes a motor, combustible o xapes de zinc com a compensació per la pèrdua de terres. Això recorda les quincalles portades pels castellans fa 500 anys. En cap cas no es pot parlar d'una compensació justa, si tenim en compte la quantitat de gent que ha mort per contaminació, el trastorn en el sistema de vida indígena...

Quina és l'actitud del govern de Correa respecte a la protecció del territori i dels drets de la població indígena?

Encara no puc aventurar-me a opi-

nar a fons sobre aquest tema. Només puc reiterar el que ja he comentat abans: va ser el govern de Correa qui va ajudar a disminuir els vessaments provocats presumptivament per determinades empreses de bioremediació. També hi ha el Projecte Yasuní, uns quilòmetres quadrats que contenen el 20% de les reserves petrolieres de l'Equador.

Quin futur els espera a les comunitats indígenes de l'Amazònia?

Sincerament, he de ser pessimista. Per exemple, només queden 1.000 persones de la nacionalitat Cofán i, fa uns segles, n'hi havia 15.000. Si parlem dels pobles Siona i Secoya, amb prou feines en queden 300 entre els dos. Són pobles amb una economia de subsistència molt fràgil que ha estat desestabilitzada per l'explotació petroliera. Amb la pèrdua d'aquestes cultures, estem perdent un patrimoni de la humanitat de vital importància: sabers ancestrals, medicina, etc. La meua tasca és ajudar a la conservació d'aquesta cultura, almenys a través del registre audiovisual. Qui sap, potser un dia haurem de recórrer a aquests registres per tornar a utilitzar els sabers ancestrals de tractament de la terra després d'adonar-nos que hem contaminat tot el planeta.

. LA COLUMNA

A la cerca d'un oasi en un país de nits fredes

Jordi Martí Font
opinio@setmanaridirecta.info

El tren del cicle de l'any retorna sense possibilitat de baixar-ne i passem d'una estació a l'altra si abans la vida no s'acaba i ho atura tot. L'única parada sempre és la darrera, però a aquesta encara no hi hem arribat tot i que és sempre la nostra destinació final. Després de la tardor ve l'hivern i rere seu, la primavera, que espera l'estiu mentre aquest prece-deix la tardor. Només manem, i molt, sobre la durada de cada una d'elles i en això ens entretindrem per guanyar el temps. Per a això hi ha les carícies, les mirades, els petons, olorar les olors i dir i escoltar les paraules. Per això són les tremolors que ens agafen mentre orgasmem o ens apropem a la pèrdua de sentits agafats en persones que estímem i ens estímen.

Ara que és hivern i que el fred no lliga amb la suor que em raja per l'esquena, adreço passos arreu per notar i trobar els llocs on naixeran les flors que demà em sotraguejaran. I en veig els rastres i em pregunto per què calen els hiverns, per què cal ser a baix per entendre quant val ser dalt de tot. I escolto que "Quan sembla esgotada tota possibilitat, totes les vies tancades al pas, quan el teu món està sumit en una eterna obscuritat, perden les paraules tot el seu significat" i m'aboco a actes radicals i de base d'aquí cap a allà, sense passar pel passat ni que sigui l'immediat.

La felicitat arriba només si "Naixen primaveres cada matí, al teu jardí"

Jerseis, pantalons, bufandes i guants, amb mitjons, mitges i barrets. Tot ahora per no patir el fred. I suo, suo i suo però tinc fred, un fred enganxat endins. Com sempre, no entenc com cos i cap no van sempre molt més junts i em repropo premer l'accelerador i esdevenir lliure entre una estació i l'altra. I tot i que sé que com més corri menys temps em durarà el tros de felicitat que tindrè, no m'importa ni gens ni mica. Si demà arriba la calor que no fa suar, cal aprofitar-la fins a cansar-se'n. Un, dos i tres cops recordaré que el cicle sempre es tanca i torna a obrir-se i l'important sempre és buscar felicitat i aquesta arriba només si "Naixen primaveres cada matí, al teu jardí. Cultiva els teus sentits, comencen noves primaveres al teu camí. Crema el destí. Il·lumina l'horitzó de hui".